

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mr. JERK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LESLIE NORTH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MİLYARDER PATRON DELİKLERİ

Bay Huysuz

Bay Ahmak

Bay Ukala

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, olaylar veya yerler, tamamen tesadüfidir.

RELAY YAYINCILIK BASKI, MAYIS 2023
Telif Hakkı© 2023 Relay Yayıncılık Ltd.

Tüm hakları saklıdır. Relay Publishing tarafından Birleşik Krallık'ta yayımlanmıştır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Leslie North, Relay Publishing tarafından ortak yazarlı Romantik projeler için yaratılmış bir takma addır. Relay Yayıncılık, okuyucularımız için en iyi hikayeleri işbirliği içinde oluşturmak için inanılmaz yazar ve editör ekipleriyle çalışır.

www.relaypub.com

Mr.
JERK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LESLIE NORTH

BLURB

Noah Parker'la ilk tanıştığımnda bana eskort olup olmadığımı sordu. Görünüşe göre milyarder bir spor menajeri olduğunuzda, otel odanızda yarı çıplak garip kadınlar bulmak... normal mi? Bu ona bir stiletto fırlatmamı engellemedi. İyi refleksleri var.

Yine de otel odama girdi -kendi odası olduğunu iddia ederek- ve ayrılmayı düşünmüyor.
Benim de yok.

Bu yüzden Bay Pislik ile aynı yatağı paylaştım.
Platonik olarak... aşağı yukarı. Hiçbir şey olmadı, sadece birkaç yaramaz düşünce ve *çok* hoş rüyalar görmüş olabilirim.
Adam seksi, tamam mı? Ateşli bir pislik. *Volkanik* düzeyde ateşli. Ama yine de bir pislik.
Asistanını benim önümde kovması gibi. Ve sonra

bana işi isteyip istemediğimi sorması gibi.

Sadece 5 yıldızlı, kart sahibi, dünya benim etrafımda dönüyor, A-delikli biri bu kadar yüzsüz olabilir.
Ama aynı zamanda gazetedeki asistanlık işimin üç katını ödüyor. Bana yasal süperstarlara erişim sağlıyor.
En kirli fantezilerimde rol alıyor.

Ve bu bir sorun.
Çünkü patronuma aşık olamam.
Onun her zaman istediğini aldığını söylerler. Ama beni anlamıyor.

POSTA LİSTESİ

"Bay Pislik "i okuduğunuz için teşekkürler.
(*Milyarder Patron Delikleri İkinci Kitap*)

USA Today'in en çok satan yazarı Leslie North'un BEŞ tam uzunlukta romansını ÜCRETSİZ okuyun! Yüzlerce BEŞ YILDIZLI İNCELEME ile 600+ sayfadan fazla çok satan romantizm!

E-posta listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ kitaplarınızı alın:
www.leslienorthbooks.com

İÇİNDEKİLER

1. [Noah](#)
2. [Maddy.](#)
3. [Noah](#)
4. [Maddy.](#)
5. [Noah](#)
6. [Maddy.](#)
7. [Noah](#)
8. [Maddy.](#)
9. [Maddy.](#)
10. [Noah](#)
11. [Maddy.](#)
12. [Noah](#)
13. [Maddy.](#)
14. [Maddy.](#)
15. [Noah](#)
16. [Maddy.](#)
17. [Noah](#)
18. [Maddy.](#)
19. [Noah](#)
20. [Maddy.](#)
21. [Noah](#)
22. [Maddy.](#)
23. [Noah](#)
24. [Maddy.](#)
25. [Noah](#)
26. [Maddy.](#)
27. [Noah](#)
28. [Maddy.](#)
29. [Noah](#)
30. [Noah](#)

31. [Maddy](#),
32. [Maddy](#),
33. [Noah](#)
34. [Maddy](#),
35. [Noah](#)
36. [Noah](#)
37. [Maddy](#),
38. [Maddy](#),
39. [Noah](#)

[Bay](#) [Pislik'in](#)

[Sonu](#) [Ücretsiz](#)

[kitap](#) [teklifi](#)

[Teşekkürler!](#)

[Leslie Hakkında Bir Yazar](#)

[Günü Yapın](#)

[Gizli Göz: Bay Ukala](#) .

[Sneak Peek: Güzellik ve Milyarder Huysuz da](#) .

[Leslie'den](#)

NOAH

"Peki ya sen? Senin gibi genç ve hoş bir adamı evinde bekleyen özel biri olmalı," diye sordu yanımdaki meraklı düğün davetlisi. Kendimi en iyi arkadaşım James'in düğününde bekârlar masasında bulmuştum. Birinin büyükannesi gelip hepimize flört hayatlarımız hakkında sorular sormaya başlayana kadar gayet güzel bir masaydı.

Tanrı beni çöpçatanlardan korusun.

"Hayır, işimle evliyim," dedim gergin bir gülümsemeyle.

Bu doğrudu. Kasırga gibi bir keşif gezisinden yeni çıkmıştım. Sadece beş gün içinde altı eyalette arka arkaya toplantılar ve ardından doğrudan düğüne. Bu benim yaşam tarzımdı ama yine de ara sıra beni rahatsız ediyordu.

"Kaç yaşındasın, otuz beş mi? Bana sorarsan yuva kurmak için çok geç bir zaman," dedi Çöpçatan, düşüncelerimi bölerek.

"Kırk üç," dedim dişlerimi sıkarak. "Neden şuradaki Joe ile konuşmuyorsun? Evliliğe inanmadığına dair bir söylenti duydum. Gidip onu kendinden kurtarmalısın."

Çöpçatanın Joe'ya doğru koşturmasını derin bir memnuniyetle izledim.

Bir esnemeyi savuşturdum. Bazen evliliği düşünmediğimden değildi. Ama yuva kurmayı yuva kurmak gibi hissettirmeyecek bir kadınla henüz tanışmamıştım. Hayatımı olduğu gibi seviyordum. Örneğin, ayağa kalkabilmek, damatla hızlıca selamlaşmak ve düğün resepsiyonundan sıvışmak hoşuma gitti. James için mutluydum ama o da biliyordu ki sonsuza dek mutlu olma sahnesi

benim şeyim. Onun ve yeni güzel karısı Kaitlyn'in başına gelmişti elbette ama o bir istisnaydı.

Kiraladığım arabaya atladım ve şoföre beni düğün davetlilerinin çoğunun kaldığı butik otele götürmesini söyledim. Asistanım Zoe rezervasyonlarımı yaptırmış ve geç giriş yapacağımı bildirmişti. Arka koltuğa uzandım, insanoğlunun bildiği en sıcak duşu almayı ve sonra da lanet olası bir uyku çekmeyi hayal ettim. Tanrı biliyordu ki buna ihtiyacım vardı.

Otele giriş merhametli bir şekilde hızlı oldu ve odama yöneldim. Kapıdaki kart ışığı yeşile döndüğünde esnedim ve gözlerim yarı kapalı içeri girdim. Belki önce uyur, sonra duş alırdım.

Birden durdum, aniden uyandım. Odamda yarı çıplak bir kadın vardı.

Sırtını bana dönmüş, elbisesinin fermuarını açıyordu. Ya da Bunu *yapmaya* çalışıyordu, çünkü fermuarla boğuşuyor gibiydi ve elbise beline yapışmıştı. Açıkta kalan sırtından sütyen giymediğini anlayabiliyordum.

Bir saniye daha izledim, büyülenmiş gibiydim. Kadın nefes kesiciydi. Ne kadar yorgun ya da huysuz olduğum önemli değildi, yine de birkaç metre ötemde yarı çıplak, güzel bir kadının kıpır kıpır dolaştığı gerçeğini takdir edebiliyordum.

Beynimin hala çalışan kısmı bunun muhtemelen Zoe'nin hatalarından biri olduğunu fark etti. Sadece bu son seyahatte, seyahatin programlama kısmında Dakota'ları karıştırmayı, Iowa'da benim için bir araba ayarlamayı ve benim için hazırladığı tüm notlarda koçlardan ikisinin eşlerinin isimlerini değiştirmeyi başarmıştı. Ama bu... bu gerçekten çok iyiydi.

Kadının dikkatini çekmek için boğazımı temizledim.

Beni duymadı.

Tekrar denedim. "Affedersiniz, bayan..."

Ondan gelen ılık beni Şok içinde geriye sıçrattı. Yatak örtüsünü kaptığı gibi gğsnn üzerine çekti ve bana doğru döndü.

"Sen de kimsin ve burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Kesinlikle nefes kesiciydi ve bana kesinlikle kızgındı.

"Cevap ver bana! Odamda ne yapıyorsun?" Arkasındaki masayı karıştırdı, muhtemelen beni tehdit edecek bir Şey arıyordu. "Otel personeli gibi giyinmemişsin."

"nk değilim."

Televizyon kumandasını aldı ve muhtemelen tehditkr bir tavırla bana doğrulttu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni bununla mı susturacaksın?"

"Odamdan ık!"

"Affedersiniz? Burası *benim odam*." Anahtar kartımı havaya kaldırdım.

"Belli ki

Anahtarım kapıyı açtı."

"Eğer burası senin odansa, buraya nasıl girdiğimi sanıyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim, sinirli ve bitkin bir halde. "Bakın, asistanıma rahat bir gece geçirmem için her Şeyin ayarlandığından emin olmasını söyledim. Anlaşılan o da bunu bana bir arkadaş göndermesi gerektiği şeklinde anlamış."

Hakareti anlaması bir saniye sürdü.

Sonra kumandayı bana fırlattı. "Ben fahişe değilim!"

Eğildim. "Tamam, bu hiç hoş değildi ama odamdan ıkman gerek-"

"Ben bir nedimeyim!" Parıltılı bir ince topuklu ayakkabı sanki onu kanıtlamak istercesine başımın yanından geçti.

Yakındaki bir sandalyenin arkasına saklanmak için dalmayı düşündüm ama nişancılığı o kadar kötüydü ki bunun gerçekten işe yarayacağından emin değildim.

Sonra söylediklerinin geri kalanı aklıma geldi. Belinden sarkan soluk sarı elbisesine baktım, sonra tekrar güzel, kızarmış yüzüne döndüm. "Kaitlyn'i tanıyor musun?"

"Tabii ki Kaitlyn'i tanıyorum, en iyi arkadaşlarımdan biri." Elbiseyi işaret etti. "*Nedime*. Kaitlyn'i nereden tanıyorsun?"

"En iyi arkadaşımın yeni evlendi," dedim. "Ben Noah. Noah Parker."

Gözleri kısıldı. "Bekle. Seni tanıyorum." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. Alçakgönüllülük için kullandığı yatak örtüsü göğüslerinin üzerinden tehlikeli bir şekilde aşağı kaymıştı. "Sen en iyi arkadaşının düğününde yer almak için işten yeterince zaman ayırmayan pisliksin."

"Evet," dedim. "O benim."

Sonra yatak örtüsü yerçekimiyle mücadelesini kaybetti ve yere kaydı.

MADDY

Kayan yatak örtüsünü tutmaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yere kaydı, ben de onun yerine askılı nedime elbisemin korsajını yukarı çekip zırh gibi göğüslerime tutundum.

İşin iyi tarafı, otel odamdaki sinir bozucu derecede seksi adam büyük ihtimalle bir seri katil değildi. James'i henüz o kadar iyi tanıımıyordum ama en yakın arkadaşının seri katil olmayacağından neredeyse tamamen emindim. Hayır, o sadece sıradan bir düğün davetlisiydi. Muhtemelen düğünlerde alaycı olmanın gerçekten havalı ve sinirli olduğunu düşünen türden bir adamdı. Muhtemelen bütün resepsiyonu bir köşede durarak ve "Aşk istisnadır, kural değil" ve "Ben işimle evliyim" gibi gizemli şeyler söyleyerek geçirdi, ancak işinin sigorta satıcısı veya postacı gibi ezik bir şey olduğu ortaya çıktı.

Yine de, seri katil ya da değil, odamda sürünmesini istemiyordum. Diğer ayakkabımı aldım ve tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdım.

"Neden soyunmamı izliyordun?"

"Teknik olarak soyunmamayı izliyordum." Diğer ayakkabıyı fırlattım.

Noah iki adımda odayı geçti ve ben başka bir şeye uzanamadan bileğimi yakaladı.

"Bu kadar yeter," dedi sertçe. Muhtemelen korkutucu ya da en azından aşığılayıcı olmalıydı, ama gerçek şu ki biraz ateşliydi.

O kadar *güçlüydü* ki.

"Belli ki rezervasyonlarda bir hata olmuş," dedi kibirli ve buyurgan bir tavırla. "İkimizin de ön büroya gitmesi gerekiyor, böylece yeniden görevlendirilebilirsiniz."

Küstahlığına sinirlenerek bileğimi kavrayışından çektim. "Neden ben? Benim eşyalarımın hepsi boşaltıldı ve sende sadece o aptal küçük bavul var. Yeni bir odaya ihtiyacın var."

Çenesi büküldü. "Sen yarı giyinikken hiçbir şey başaramazsın. Üstünü değiştirmeyi bitir ve benimle koridorda buluş. Tabii yardıma ihtiyacın yoksa?"

Elbiseyi işaret etti.

"Fermuarı bozuk," diye homurdandım.

"Üzerinden çıkarmamı ister misin?" diye teklif etti.

"*Kesinlikle* hayır."

Omuz silkti ve topuklarının üzerinde döndü. "Dışarıda bekliyor olacağım."

Kapı arkasından kapandığında, odanın karşısına geçtim ve sürgülü kilidi kaydırdım.

Kötü bir an için kapıyı kilitli bırakıp geceme devam etmeyi düşündüm. Otele dönerken, sıcak bir banyo ve bir bulut kadar yumuşak görünen devasa, muhteşem yatakta deliksiz bir uyku hayal ediyordum.

Ama ne kadar kaba olursa olsun Noah'yı dışarıda bırakmak adil değildi.

Sonunda elbiseyi vücudumdan aşağı sıyırmayı başarırken bir küfür mırıldandım ve yırtıldığını duyduğumda irkildim.

Gecem inanılmaz derecede berbat bir hal alıyordu. Neden içimde Noah'nın bir şekilde beni odamdan atmayı başaracağına dair bir his vardı? Kısa etkileşimimizde bile onun her istediğini elde eden biri olduğunu söyleyebilirdim. Sanki parmaklarını şıklatıp her şeyi gerçekleştirebilecekmiş gibi bir havası vardı.

Böyle görüldüğünde mantıklı olduğunu sanıyordum. Kızgın ve yarı çıplak bile olsam, uzun boylu, esmer, ve yakışıklı havasını fark etmiştim.

Muhtemelen bir yıllık kiramı ödeyebilecek bir takım elbiseye sarınmışım.

Buruşuk düğmeli bir bluz, siyah tozluk ve parmak arası terlik giyip aynaya baktım. Saçlarım hâlâ düğünden kalma saçma sapan bir topuzun içindeydi ve makyajım normalde yaptığımdan çok daha ağırdı. Güzellik kraliçesi gibi görünüyordum.

Oh neyse. Resepsiyondaki görevlinin daha kötülerini gördüğüne emindim.

Buranın benim odam olduğunu kanıtlamak için otel anahtar kartımı aldım ve koridora çıktım, Noah'ı pusuya yatmış, odayı elimden almak için planlar yaparken bulmayı bekliyordum.

Onun yerine Noah kapımın karşısındaki duvara yaslanmıştı. Adamın gözleri gerçekten kapalıydı ve ayakta uyuyor gibi görünüyordu. İlk kez fark ettim ki, ne kadar yakışıklı olursa olsun, gözlerinin altında gölgeler vardı ve çenesinde koyu renkli kirli sakallar vardı, sanki bu sabah acelesi varmış gibi.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Sarsılarak uyandı ve hemen kaşlarını çatı. Sanki dünyanın onu sert ve huysuz görünmekten başka bir şey yaparken görmesini istemiyordu. Asansöre doğru yürümeye başladı, bana yetişmek için koşmamı gerektirecek kadar hızlı hareket ediyordu.

"Uzun bir gece mi?" Ters ters baktım.

"Uzun bir yıl," dedi huysuzca.

İçimde bir acıma hissettim ama bastırdım. Ben de uzun bir yıl geçirmiştim. Küçük bir gazetede berbat bir asistanlık işini kabul etmişim çünkü patronum mülakatta eninde sonunda bir şeyler yazmama izin vereceğine söz vermişti. Ama "eninde sonunda" geleceğe doğru uzayıp gidiyordu. Sonunda geçen hafta ona bir hikaye için e-posta göndermeme izin verdi. Yani evet, hepimizin sorunları vardı. Ama benim sorunlarım kimseyi fahişe olmakla suçlamama neden olmadı.

Asansörün önünde durduk. Yanımdaki adamın çekim gücünü görmezden gelmeye çalışarak düğmeye bastım.

"Adını duyamadım," diye sordu sessizliği bozarak. Elini uzattı ve ben de bir süre ona baktım.

"Maddy Malone." Sonunda elini sıkmak için uzandım.

Neyle karşı karşıya olduğumu daha iyi anlamaya çalışarak onu hızla taradım. Tamam, evet, yakışıklıydı. İçten içe yanan, şeytani prens, mükemmel yontulmuş yüz tarzında *gerçekten* yakışıklıydı. Şakaklarına yakın birkaç gri nokta görebiliyordum ve gülümseyen bir tip gibi görünmese de gözlerinin etrafında belli belirsiz gülümseme kırışıklıkları vardı. Yaş tahmininde pek iyi değildir ama benden en az on yaş büyük görünüyordu. Muhtemelen benim patronluk taslayabileceği bir çocuk olduğumu düşünüyordu.

Kaba bir uyanışla karşı karşıyaydı. Eski erkek arkadaşım Becket, kendini beğenmiş pisliklere karşı tüm sabrımı tüketmişti. Bugünlerde daha çok etrafı sikip atmayı seven bir kadındım.

En azından hedeflediğim şey buydu. Bazen bir yüzleşmeden önce kendimi Beyonce ile pompalamak zorunda kalsam bile.

Lobiye inene kadar ne Noah ne de ben tek kelime ettik.

Asansör kapıları açılır açılmaz resepsiyona doğru yola çıktık. Hayal mi görüyordum yoksa Noah benden önce davranmaya mı çalışıyordu?

Hızımı arttırdım.

Bana kuşkulu bir bakış fırlattı, sonra o da hızlandı.

Ön masaya vardığımızda -ben Nuh'un kıl payı önündeydim- tamamen aklımızı yitirmiş görünüyorduk.

"Merhaba," dedi masanın arkasındaki adam. "Bu akşam size nasıl yardımcı olabilirim?"

Noah konuşmadan ben konuşmaya başladım. "302 numaralı odadayım ve bu adam yanlışlıkla çift kişilik rezervasyon yaptırmış. Yeni bir odaya ihtiyacı var."

Yanımda Noah dişlerini gıcırdattı, muhtemelen hikâyeyi ondan önce anlatmama kızmıştı.

"Anlıyorum, bir kontrol edeyim." Otel alışanı bilgisayarını tıklamaya başladı.

"İkimiz de Morris-Thorn düşünü için buradayız," diye ekledi Noah.

"Asistanım rezervasyonumu *aylar* önce yaptırdı."

Masaya daha sıkı sarıldım. "Ben de düşün ekibindeydim, bu yüzden *Gelin* aslında rezervasyonumu yaptırdı. Geçen yılki gibi."

Ha! Senin hamlen, Parker. Çenemi kaldırdım, zafer kazanmıştım.

Noah'nın ağızının kenarı gülümseme olabilecek bir şekilde seğırdi.

Ama sonra bu gülümseme kayboldu ve göz korkutucu bakışlarını, sanki bir roman yazıyormuş gibi bilgisayarda tıklamaya devam eden masa görevlisine çevirdi. Sonunda başını kaldırıp bize baktığında, yüzünde beni tedirgin eden gergin bir müşteri hizmetleri gülümsemesi vardı.

"Görünüşe göre odalarınızla ilgili bir karışıklık olmuş ve ikiniz de 302 numaralı odaya yerleştirilmişsiniz."

Noah sabırsızlığını güçlükle gizleyerek, "Evet, az önce söylediği de tam olarak buydu," dedi. "Bunu nasıl düzeltebiliriz?"

Tezgâhtarın müşteri hizmetleri gülümsemesi daha da gerginleşti. "Ne yazık ki kapasitemiz doldu. Sunabileceğimiz ek odamız yok."

Noah ve ben dehşet içinde adama baktık.

"VIP süitiniz var mı? Başkanlık süitiniz?" Noah sordu. "Para önemli değil."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim. *O da o* adamlardan biriydi.

"Gelin ve damat başkanlık süitimizde kalıyor," dedi tezgâhtar.

Noah mahcup mahcup bakma nezaketini gösterdi.

"Yakınlarda başka bir otel var mı?" diye sordum.

"Ne yazık ki yakın çevrede bir şey yok ama etrafı aramaktan memnuniyet duyarım. Belki biraz daha uzakta yol kenarında bir seçenek vardır? Ayrılma kararını içinizden birinin vermesi gerekecek." Nefesini tutmuş, tepkimizi bekliyordu.

Noah'nın mükemmel dikilmiş takım elbisesi ve pahalı çantasıyla, jetonla çalışan titreşimli yataklar ve tatile çıkmış sarhoş üniversite öğrencileriyle dolu bir motele giriş yapması fikrine gülmemeye çalıştım.

Sonra ayıldım. Bu saatte tüm eşyalarımı yeniden paketlememin imkânı yoktu.

Noah'a bir göz attım ve kendini zor tuttuğunu gördüm. Adam *sinirlenmişti*. Otel görevlisine patlamasını bekledim. Eski sevgilim kesinlikle patlardı.

Ama tek yaptığı gözlerini kapamak, burnunun kenarını sıkmak ve derin bir iç çekmek oldu.

Evet, o bir pislikti. Ama hıncını kendisinden daha az gücü olan birinden çıkarmıyordu. Ve James'in arkadaşıydı.

Onun acısına son vermeye karar verdim.

"Karyolanız var mı?" Görevliye sordum.

"Evet, birkaç yedeğimiz olmalı."

Noah'ya döndüm. "Odayı paylaşabiliriz ve sen de karyolada uyuyabilirsin. Sadece bir gece, sorun olmaz."

Şaşırmış bir şekilde başını kaldırdı. Sonra dudaklarını büzdü. "Yatağı almama izin verirsen 1000 dolar."

Ellerimi havaya kaldırdım. "*Tanımadığım yabancı bir adamın otel odamda kalmasına* izin veriyorum. Hem de bana fahişe dedikten sonra. Karyolayı bir seçenek olarak sunduğum için ne kadar şanslı olduğunuzun farkında mısınız?"

Katip keskin bir nefes aldı.

Noah'nın dudakları birbirine yapıştı. Sonra elini göğüs cebine attı, ince bir cüzdan çıkardı ve tezgâhtara döndü. "Karyolayı alacağız. Lütfen Bayan Malone'un kartını odadan çıkarın ve

Bana." Siyah bir kredi kartını yere fırlattı ve gerçekten de *güm* diye bir ses çıkardı.

Tezgâha çarptığında.

"Bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Önemli değil," dedi elinin küçümseyici bir hareketiyle.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi memur rahatlamış bir sesle. "Kısa süre içinde size bir karyola göndereceğim. Kesinlikle bir tane var. Sanırım." Aceleyle arka odalardan birinde kayboldu.

Noah ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundum.

Ensesini kaşıdı. "Fahişe yorumum için özür dilerim."

"Konuşmayı bırakıp yukarı çıkalım." Topuklarımın üzerinde döndüm ve asansöre doğru yöneldim.

Kolay bir adımla bana yetişti. "Eğer daha iyi olacaksa, senin çok pahalı, klas bir fahişe olduğunu düşünmüştüm. Bir muhasebeci ya da kütüphaneci olduğunu düşüneceğin türden ama sonra sürpriz, o bir fahişe."

"Aman Tanrım, lütfen konuşmayı kes," dedim. "Yoksa karyolayı kullandığın için senden 1000 dolar alırım."

Bu, onu keskin bir kahkahayla şaşırttı.

Ama hemen üstünü örttü.

Asansöre adım attık.

"Bir çözüm bulduğunuz için teşekkür ederim," dedi Noah, sesi kapalı alanda sessiz ve derindi. "Minnettarım."

Asansörün duvarına doğru hafifçe eğildim, keşke onun bedeninin bu kadar farkında olmasaydım. Onun varlığının. *Yer kaplayışının*.

"Bu benim uzmanlık alanım sayılır," dedim bizim katın düğmesine basarken. "Ben bir tamirciyim. Bu gece olduğu gibi, diğer nedimelerden birinin askısı tam koridorda yürümek üzereyken koptu. Bilin bakalım kimin eteğinin iç tarafında acil durum çengelli iğnesi vardı?"

Noah spekülâtif bir şekilde bana baktı. "Hmm. Sen de mi iş için bunu yapıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Ben bir muhabirim. Olacağım da. Bir haber sundum ve eminim patronum Pazartesi günü bana yeşil ışık yakacak."

Yüzü okunamaz görünüyordu. "Umarım işine yarar."

Bekle, bu gerçekten güzel bir yorum muydu? Yoksa bir çeşit üstü kapalı hakaret mi?

Her neyse. Ne düşündüğü umurumda değildi.

Gözümün altında biriken rimeli silmek için aynaya yaklaştım ve işim bittiğinde Noah'nın beni izlediğini fark ettim. Önce başka tarafa baktım.

"Her neyse, umarım horlamıyorsundur," dedim hızlıca. "Uykum hafiftir. Yatmadan önce kitap okurum ama yanımda hep bir kitap ışığı olur, umarım seni uyutmam. Karyolayı kapıya daha yakın bir yere koyabiliriz, böylece ışığı görmezsin bile. Gecede bir kez kalkıyorum, bu yüzden banyoyu kapatmadığından emin olmalıyız." Karyolayı engel olmayacak şekilde nereye koyabileceğimizi hayal etmeye çalışırken kaşlarımı çattım ve Noah'nın aynada eğlenerek beni izlediğini fark ettim.

"Çok konuşuyorsun," dedi. "Uyuyabilmene bile şaşıyorum."

Söyledikleri karşısında yanaklarımın kızardığını hissettim. "Kaitlyn ağzımın dakikada bir mil hareket ettiğini söylüyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sorun değil. Uykunda da konuşmadığın sürece sorun yok."

"Henüz şikâyetim yok!" Dedim, sonra ima bana çarpınca irkildim.

Yansımadan ona baktığımda huysuzun aslında sırtıttığını fark ettim.

NOAH

T karyola hiç gelmedi.

Maddy otel telefonunu kapattı ve bana baktı. "Görünüşe göre katip yanılmış. Ellerindeki son karyolayı Bayan Rose adında başka bir düğün davetlisi almış."

Kaşlarımı çattım. "Bu ismi nereden biliyorum...?"

"Etrafta dolaşıp tüm bekârlara yakında evlenmemiz gerektiğini söyleyen oydu," dedi Maddy. "Sanırım onu bulup neden buna ihtiyacımız olduğunu açıklayabiliriz?"

Ürperdim. "Hayır. Tanrım hayır."

Maddy ve ben yatağa baktık.

Maddy'nin yatağı benimle paylaşırken rahat hissetmesine imkân yoktu. Bir çözüm bulmaya çalıştım ama... Kahretsin, çok yorgundum.

"Ah, üzgün bir boğa köpeği gibi yatağa bakmayı kes." "Bakmıyordum," diye homurdandım.

Yatağın üzerine eğildi ve yatak örtüsünü ortada topladı, böylece örtüler yatağın bir yarısını diğerinden ayıran bir inç yüksekliğinde bir duvar oluşturdu.

O çalışırken kışına bakmamaya çalıştım.

"İşte," dedi Maddy, doğrulurken. "Yarısını alabilirsin. Ama gecenin bir yarısı benim tarafıma geçersen, yemin ederim seni bir stiletto ile bıçaklarım." Ayakkabısını yüksek ve kasıtlı bir sesle komodinlerden birine vurdu.

"Anlaşıldı." Gömleğimi çıkardım.

Ağız açık bir şekilde çıplak göğsüme baktı. "Ne?

Sadece pijamalarımı giyiyorum."

O yapılmış a küçük Gıcırıyor ses ve
kayboldu içine ve
Banyo.

On beş dakika sonra ikimiz de yatağımızda yan yanaydık. Işık sönmüştü ama ben kendimi tamamen uyanık hissediyordum. Onun da uyanık olduğundan emindim.

Nefes alışının farkındaydım. Yuvarlanırken çarşafın hışırtısı. Teninin kokusu, o kadar yakındı ki neredeyse tadına bakabilirdim.

Lanet olsun. Uyumamın imkanı yoktu.

Maddy'nin eli kalbimde, saçları yüzümde ve vücudu bana sarılmış halde uyandım. Haftalardır olmadığım kadar rahatlamış hissediyordum.

Kendime uzaklaşmamı söyledim ama yapmadım. Bunun yerine gözlerim onu içine çekti. Böyle yakından bakınca çekici olmanın ötesinde mükemmeldi. Yumuşak bir cilt, uzun kirpikler ve muhtemelen harika şeyler yapabilecek, en azından bana ateş püskürtmediği zamanlarda, büzülmüş bir ağız.

Yarı çıplak ve kızarmış bir halde bana bir stiletto fırlattığını düşündüm ve çarşafın kalçalarımın üzerinde çadır kurmaya başladığını hissettim.

Kahretsin. Kaç yaşındaydı, yirmi mi? Kendimi pis bir ihtiyaç gibi hissettim.

Yanımdaki muhteşem kadının altından yuvarlandım, Maddy uyanmadan önce duş alıp odadan çıkmayı planlıyordum.

Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Yönettiğim sporculardan biri olmasını bekleyerek telefonu aldım. Ama arayan Zoe'ydi.

Midem bulandı.

Zoe hiçbir iş e-postasına sabah 9:05'ten önce cevap vermemişti. Şu anda saat 7:45'ti.

"Sorun ne, Zoe?" Açıkça cevap verdim.

"Merhaba, sana bir şey söylemem gerekiyor," diye başladı Zoe. "Bugün Kuzey Dakota'ya olan uçuşunu biliyor musun? Tıpkı bana söylediğin gibi bir jet ayarladım ama aslında kredi kartı numaranı vermediğim ortaya çıktı. Ve bu konuda beni aramaya çalıştıkları gün, bir diş beyazlatma şirketiyle bu harika influencer ortaklığı için pazarlık yapıyordum-" Zoe'nin influencer olma planları her seferinde daha da sinir bozucu hale geliyordu. Ama sonra söylediklerinin ilk kısmı nihayet kafama dank etti.

"Zoe," diye araya girdim, sesim tehlikeliydi. "Kuzey Dakota'ya giden bir jetim var mı, yok mu?"

"Hayır," diye itiraf etti Zoe asık suratıyla. "Ama yapabileceğim başka bir şey yok! Onları milyonlarca kez aradım ama başka birine yeniden rezervasyon yaptılar."

Yataktan kalktım ve odada volta atmaya başladım. "Bu kabul edilemez, Zoe." Sesim düşündüğümünden daha yüksek çıkmıştı ve Maddy yatakta kıpırdandı.

"Son ödeme tarihlerini sadece sekiz günle kaçırdım," diye mırıldandı.

"Ne?"

Maddy bir inilti çıkardı ve yorganı başına çekti.

Elimdeki konuya odaklanmak için hayal kırıklığımı yuttum. "Normal uçuşları kontrol ettiniz mi? Aynı gün için daha fazla para ödemem gerekecek ama bana başka seçenek bırakmadınız."

Zoe, "Özel jet kiralamaya gücün yetiyorsa, aynı gün premium fiyatlandırmayı da karşılayabilirsin," dedi.

"*Şimdi zamanı değil, Zoe,*" diye bağırdım. Derin bir nefes aldım. "Ofiste misin? Dosya dolabının üst çekmecesini kontrol etmeni istiyorum."

Masanda. Son sekreterim tüm büyük havayolu şirketlerinin telefon numaralarını içeren bir dosya bırakmıştı-"

"Mesele şu ki, ofiste değilim. Ve bu sabah içeri giremem. Takipçilerimin duymaktan çok *hoşlanacağı* bu harika ürün için son dakika fotoğraf çekimindeyim."

"Hemen ofise gel," diye bağırdım, öfkemi daha fazla kontrol edemeyerek. "Bu toplantı çok kritik. Aylar önce planlanmıştı."

"Hayır," dedi.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. "O zaman işin bitti." Tersledim. "Kovuldun, Zoe. Derhal geçerli olmak üzere, Parker Spor Yönetimi'ndeki görevlerinden alındın. Kısa süre içinde bir fesih notu bekle."

Aramayı kapattım ve telefonumu yatağın üzerine fırlatarak Maddy'nin ayaklarını çivilemeye yaklaştım. Ayağa kalktı ve iri gözlerle beni izledi. "Az önce birini Pazar sabahı sekizden önce işe gitmediği için mi kovdunuz?"

Volta atmayı bıraktım ve dönüp ona baktım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, onu kovdum çünkü bütün ay boyunca pahalıya mal olan hatalar yaptı ve bu sefer çok ileri gitti. Bugün binmem gereken ve haftalar önce rezerve edildiğini sandığım uçuşu berbat etti. Eğer bu akşama kadar Kuzey Dakota'ya gidemezsem, aylardır flört ettiğim bir oyuncuyu kaybedeceğim."

"Oyuncu mu?" diye kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. "Nesin sen, koç mu?"

Bunu nasıl düzelteceğimi düşünürken elimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Bir spor ajansı işletiyorum ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir potansiyel müşteriyi, Fargo'daki bu harika çaylak futbolcuyu kazanmak için çalışıyorum. Bu akşam her şeyi sonuçlandırmak için bir yemekli toplantı ayarladık ama şimdi oraya gitmemin hiçbir yolu yok, boş ver. Sen anlamazsın."

Bana huysuz bir bakış attı. "Oh, anlıyorum. Sakin ve rahatlatıcı bir sabah geçirmek yerine

Etrafta tepiniyor, kaşlarını çatıyor ve istediğini elde edene ya da pes edene kadar insanları kovuyorsun."

"Ben... ne yapıyorsun?"

Çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkarmıştı ve şimdi yatakta bağdaş kurmuş oturmuş bir şeyler yazıyordu. "Sana Kuzey Dakota'ya bir uçak bileti ayarlıyorum, böylece sen sızlanmayı bırakacaksın ve ben de hafta sonumdan geriye kalanların tadını çıkarabileceğim."

"Mızızlanmıyordum," diye

homurdandım. Bana bir bakış

fırlattı.

"Strateji geliştiriordum. Kızgın bir ses tonuyla."

Gözlerini devirdi, sonra tekrar dizüstü bilgisayarına döndü. "Tamam, sadece görevi anlayayım. Buradan Fargo'ya bir bilet istiyorsun, toplantı nerede ayarlandıysa oraya varmak için yeterli zamanın olacak... ve orası neresi?"

"Callaghan's adında bir et lokantası, 5. Cadde'de. Saat yedi için rezervasyonumuz var. Ya da en azından *öyle olmalı*."

"Callaghan's saat yedide," dedi başını sallayarak. "Araba mı kiralamak istersin, yoksa şoför mü istersin?"

"Bana sadece uçak bileti alacağını sanıyordum," dedim.

Omuz silkti, ekranında bir şeyler okurken hafifçe kaşlarını çatı. "Bir şeyi tamir ederken yarım yamalak yapmam."

Maddy'ye baktım. *Sahip* olmadığı bir işte, Zoe'nin *gerçekten* sahip olduğu bir işte çalıştığından daha fazla çalışıyordu ve tüm bunlar sadece ben susayım ve o biraz huzur ve sessizliğin tadını çıkarabilsin diye miydi? Ama gösterdiği sebep bu olsa da, ne olursa olsun bunu düzeltmeye çalışacağı hissine kapıldım. Dün asansörde de aynı şeyi söylemişti. Bir şeyin dağıldığını gördüğünde hemen müdahale eden türden biriydi.

Başı dertte olan kişi otel odasını çalmaya çalışan bir huysuz olsa bile.

"*Noah*," diye tekrarladı Maddie bıkkınlıkla. "Araba mı kiralamak istersin yoksa şoför mü?"

"Her ikisi de. Fark etmez."

"Anladım. Ve *herhangi bir* fiyat etiketi için sorun yok mu?" Yataktan zıpladı ve telefonuna uzandı. İnce beyaz tişörtünün omzundan aşağı kaydığını ve pijama şortunun *çok* kısa olduğunu fark etmemeye çalıştım.

"Beni oraya götür yeter."

"Peki bu konuda züppelik yapmayacak mısın? Gerekirse ekonomik uçacak mısın?" Bana derin bir şüphecilikle baktı.

"Beni oraya zamanında götürecekse moped kullanmaya razıyım," dedim. Bu bana çarpık bir gülümseme kazandırdı.

Tanrım, çok güzel bir gülümsemesi vardı.

Maddie elini uzattı. "Bana kredi kartını ver."

Başımı salladım. "Hiçbir şey bulamayacaksın. Özel bir uçağa ihtiyaç duymamın tek nedeni Kuzey Dakota'nın bir seyahat merkezi olmamasıydı."

"Bana bir saat, kredi kartını ve bir fincan kahve ver," dedi Maddy. Çok kararlı görünüyordu.

Benim de daha iyi bir seçeneğim yoktu.

Ona kredi kartımı uzatmaya başladım, sonra durdum. "Eğer beni Kuzey Dakota'ya götürebilirsen, bir değil iki koltuk ayırtmanı istiyorum, tamam mı?"

"Ha! Tek bir ekonomi koltuğunda zorlanacağını biliyordum." Sebeğim bu değildi ama şimdi bu konuya girmenin sırası değildi. Önce bekleyip ne sonuç alacağını görecektim. Kredi kartımı kabul etti ve Google'da uçuşları araştırmaya geri döndü.

Kıyafetlerimi giydim ve bize kahve almaya gittim.

Yirmi beş dakika sonra elimde kahveyle otel odasına dönmüştüm.

Maddy bilgisayarından başını kaldırdı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Kahretsin. Görünüşe göre Tamirci Maddy bile bunu düzeltemeyecekti.

Kredi kartımı bana geri verdi.

"Şansın yok mu?" Beklediğimden daha fazla hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sordum.

"Şans yok." Dedi, yüzü ciddiydi. "Ama çok yetenekli. Saat ikide yola çıkacaksın."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sırıttım. "Tanrım, tam bir veletsin. Bunun için kahveni kesmeliyim."

"Sakın buna cüret etme." Kahve fincanını elimden kaptı ve minnetle derin bir yudum aldı. "Bu mucizeyi nasıl gerçekleştirdiğimi merak ediyorsan, özel uçak kiralayabileceğin birden fazla şirket varmış. Bir sonraki asistanınız için bir ipucu."

"Bu konuda." Yatağın karşısındaki sandalyeye oturdum ve onu düşündüm. "İşini bırakıp gelip benim için çalışmalısın."

"Ne?!" Maddy güldü. "Saçmalama. Birbirimizi öldürürüz. Ben seni öldürürdüm, sonra da hapse girerdim çünkü senin vücudun benim boyumdaki birinin saklayamayacağı kadar büyük ve ağır."

Ona kaşlarımı çattım. Ne nankör... İnsanlar benimle çalışmak için *yalvarıyordu*. Zoe iş görüşmesinden sonra bana teşekkür etmek için lanet olası bir meyve sepeti göndermişti.

Yine de isteyeceğim son şey başka bir Zoe'ydı.

"En azından bu sefer benim yerime çalıştığın için sana kahvaltı ısmarlayayım," dedim ve oda servisini aramak için telefonu elime aldım.

Harika yemeklerin insanları yumuşatma gibi bir özelliği vardı. Ve Maddy aslında hayır dememişti. Sadece beni öldürebileceğini söylemişti.

Bununla çalışabilirdim.

Bir saat sonra Maddy nazikçe bir dilim pastırmayı kemiriyordu, aramızda tamamen yıkılmış bir kahvaltının kalıntıları vardı. İş teklifini tekrar nasıl gündeme getireceğimi düşünürken Maddy konuştu.

"Sana bir şey sorabilir miyim? Bu toplantı senin için neden bu kadar önemli? Bu oyuncunun nesini seviyorsun?"

Onu inceledim. Bu, sektörün dışından birinden gelen alışılmadık bir soruydu. "Onda sahada gördüğünüzden daha fazlası var. Elbette yetenekli ama aynı zamanda alçakgönüllü bir çocuk. Bugünlerde bu nadir bir kombinasyon. Bu genç adamlarda çok fazla ego var."

Ve bunun bedelini ödeyen hep ben olurdum.

Belki de Zoe'ye bu kadar uzun süre katlanmamın nedeni buydu. Dev egoları olan zor insanları idare etmeye o kadar alışmıştım ki, sorun çıkarmaya başladığında otomatik olarak uyum sağlıyordum.

"Kimden bahsettiğinizi tahmin edebilir miyim?" Maddy sordu.

Kaşlarımı çattım ve şimdiki zamana döndüm. "Elbette, elbette."

Maddy son kalan pastırmasını bir yudum kahveyle yıkadı. "Eğer Kuzey Dakota'nın yeteneğiye ya Matthew Garrison, ya Tyrese Odukoya ya da Jimmy Hobbs."

Çenem kelimenin tam anlamıyla düştü. "Matthew Garrison. Bunu *nasıl* tahmin ettin?" Belki üniversite futbolu hakkında fazla bir şey bilmediğini varsaymak basmakalıp olurdu ama ortalama bir futbol fanatiğine benzemediği kesindi. Ve o adamlar bile genellikle spor hakkında düşündüklerinden daha az şey biliyorlardı.

"Bu benim kanımda var," dedi Maddy. "Babam bir spor yazarıydı. Walter Malone."

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. "Tabii ki Walter inanılmaz bir muhabirdi. Vay be." İyi bir hikâyeyi her zaman sağlam gerçekler ve adil bir değerlendirmeye destekleyen bu adama saygıdan başka bir şey duymuyordum.

Bir an için onu benim için çalışmaya ikna etmeyi unuttum. Sadece onun ne düşündüğünü duymak istiyordum. "Peki Garrison'ın nesini seviyorsun?"

İşıldadı. "Aynen dediğin gibi. Etkileyici istatistiklerinin yanı sıra, adamın kalbi var. O bir memleket kahramanı ve taraftarlar bu tür şeylere bayılır. Ve sevimli olması da canını yakmıyor." Kendini yelpazeleme taklidi yaptı.

"Bu kısım benim için kişisel olarak önemli değil ama evet, yardımcı oluyor. Bugünlerde her şey optik ve sosyal medya."

"Sosyal medyayı eleştirme," dedi Maddy. "Yani evet, bazen insanlar bunu berbat olmak için kullanıyor. Ama insanların ne düşündüğünü, nelerden heyecan duyduğunu görmek için de harika bir yol olabilir. Pek çok muhabir bunu haber fikri edinmek için kullanıyor."

Doğru ya. Kariyeri.

Bu tartışmayı tekrar rayına oturtmanın zamanı geldi.

Pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi araladım. "Bir gazetede çalıştığını mı söylemiştin?"

"*The Dade County Daily Register*'da editör asistanıyım," dedi. "Aidatlarımı ödüyorum, diğer muhabirlere haberlerinde yardımcı oluyorum. Ama sana söylediğim gibi, patronum yakında kendi yazılarımı yazmama izin verecek."

"Bir şeyleri tamir etmekten hoşlandığını söylemiştin." Masaya yaslandım, onu inceliyordum. "Gerçek bir meydan okumaya hazır mısın?"

Parlak gözleri parladı, kendine rağmen ilgiliydi.

"Günlerini açıkça saygı duymadığın yazarları destekleyerek, kendin bir şeyler yazma şansına sahip olma umuduyla bekleyerek mi geçirmek istiyorsun? Yoksa yazdıkları anlaşmaların yapılmasına yardım etmek mi istiyorsun?" diye sordum. "Tam olarak hayal ettiğin türden bir iş olmayabilir ama maaştan memnun kalacağını düşünüyorum."

Homurdandı. "Ne kadar kazandığımı bile bilmiyorsun."

Yer hâlâ onunmuş gibi bir hareket yaptım ve bana rakamı söylediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bunu üçe katlayacağım."

Maddy dondu kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Bir numaralı ders: Para konusunda *asla* şaka yapmam." Teklifimi düşünürken oda sessizleşti.

"Ben duş almaya gidiyorum. Kararını vermek için kırk beş dakikan var."

"Neden kırk beş dakika?" diye sordu.

"Çünkü," dedim, "evet dediğinde, benimle Kuzey Dakota'ya gelmeye hazırlanmak için önümüzdeki birkaç saate ihtiyacın olacak."

MADDY

Noah ukalaca banyoya girerken ona baktım. Evet diyeceğimi *varsayması*.

Kibirliydi, sinir bozucuydu.

Ayrıca bana hayatımda hiç kazanmadığım kadar çok para teklif ediyordu. Ve haklıydı, problem çözmeyi seviyordum ve profesyonel spor dünyasını seviyordum. Kendi başına büyüleyici olmasının yanı sıra, spor haberleri okumak beni her zaman babama daha yakın hissettirdi.

Yine de çılgınca riskler alan biri değildim. Noah Parker için çalışmak da bir riskti, özellikle de eski asistanını azarlayıp sonra da kovduğu düşünüldüğünde.

Dürtüyle telefonumu kaptım ve Kaitlyn'e mesaj attım.

Düğününüzün ertesi günü olduğunu biliyorum ama tuhaf ve zamana duyarlı bir sorum var. Sence James'in arkadaşı Noah Parker yanında çalışmak için iyi bir insan olur mu?

Beş dakika sonra telefonum çaldı.

"James 'iyi' derken neyi kastettiğini bilmek istiyor?" Kaitlyn sordu.

Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. "Çalışanlarına iyi davranıyor mu? Onlara saygı duyuyor mu? Onları sebepsiz yere kovuyor mu?"

Kaitlyn James'le konuşurken hattın diğer ucunda bazı mırıltılar vardı.

"James, Noah'nın beklentilerinin çok yüksek olduğunu söylüyor. Muhtemelen sizden uzun saatler çalışmanızı bekleyecek ve mükemmel olmayan her işi yeniden yapmanızı isteyecektir," diyor Kaitlyn. "Ama aynı zamanda çalışanlarına

başarılı olmak için ihtiyaçları var. Hak edene hakkını verir. Öfkelidir ama sadece hak edenlere karşı. Ve gerçekten iyi para ödüyor... James, telefonumu alma!" Kaitlyn kıkırdadı.

Hattan derin bir ses geldi. "Bak, Noah tanıdığım en iyi adam ama aynı zamanda inatçı bir orospu çocuğu. Buna katlanıp katlanmayacağın sana kalmış. Şimdi bu telefonu kapatıyorum, böylece gelinimi öpebilirim."

Kaitlyn'in skandal kahkahaları arasında telefonu kapattı. Bu, sorularımın bir kısmına cevap oldu.

Dudağımı çiğneyerek düşündüm. Kendime karşı dürüst olursam, gazeteden ayrılma zamanım gelmişti. Babamın izinden gidebileceğimi düşünerek işi kabul etmişim ama gazetedeki eski moda erkekler kulübü atmosferi kesinlikle bana uygun değildi.

Ama bu kadar zaman harcadıktan sonra sana gerçekten yazma şansı vermeden işten ayrılırlarsa kendini aptal gibi hissetmez misin? diye fısıldadı küçük, dırdırcı bir ses.

Telefonum tekrar çaldı, bu sefer gelen bir e-postaydı.

Gazetedeki patronumdu.

Notu kısaydı. *Harika bir sunum, Maddy. Burada kesinlikle bir hikaye var. Ben*

baş muhabirlerden birine vermeye karar verdim. Bana bu tür teklifler göndermeye devam edebilirsiniz. Diğer muhabirler her zaman fikir ararlar.

Telefonuma baktım, yumruk yemiş gibi hissediyordum. Benim hikayemi almış ve başka birine vermişti. Ve sonra da bunu yapmaya devam edeceğini ilan etmişti.

Siktir et onu.

Hayalimdeki iş huysuz bir milyarderin asistanlığını yapmak değildi ama belki bir yıl kadar dayanabilir, birikim yapabilir ve bir sonraki büyük hamlemi planlayabilirdim.

Gerçekten nereye ait olduğumu bulabilirdim.

Banyo kapısının açıldığını duydum. Nemli saçları ve kalçalarına doladığı havluyla haksız yere seksi görünen Noah'la yüzleşmek için arkamı döndüm.

Bir an için aklım durdu.

Gözlerimi kırptırdım ve gözlerimi Noah'nınkilere diktim.

"Bir karar verdim," dedim elimi uzatarak. "Kabul ediyorum."

Bunun, üzerinde havludan başka bir şey yokken Noah'nın eline dokunacağım anlamına geldiğini çok geç fark ettim.

Birden dün gece gördüğüm rüyayı hatırladım. Ona sarılmıştım, kalbi ellerimin altında sabit ve güçlü bir şekilde atıyordu...

Noah elimi sıktı ve yarı çıplak haline rağmen kendinden emin bir şekilde sıktı. "Harika. Parker Sports Management'a hoş geldin Maddy Malone. Yolculuktan döndüğümüzde işe giriş evraklarını halledeceğiz." Gözleri tişörtüme ve şortuma kaydı. "Yanına iş kıyafeti aldın mı? Şu an giydiklerinle... *güzel* görünüyorsun ama toplantıya uygun görünmene ihtiyacımız var."

"Hey, etkileyici görünmüyor olabilirim ama sana kısa sürede özel bir uçak buldum," dedim savunmacı bir tavırla. "Ama hayır, ben sadece düşün için hazırlandım. Hem zaten işe giderken genelde kot pantolon ve spor ayakkabı giyerim."

Derin bir iç çekti. "Bana bedenlerinizi söyleyin, gitmeden önce odaya bir askı göndereyim."

Çenem düştü. "Nasıl... ben..."

Endişemi elinin tersiyle bir kenara itti. "Bu, şirketin karşılayacağı bir iş gideri. Yeter ki bana asla ve asla sosyal medya fenomeni olmayacağına söz ver."

Vay canına. Hayatım çok farklı bir hal almak üzereydi.

"Influencer olmak gibi bir niyetim yok," dedim belli belirsiz.

"Telefonun," dedi Noah, telefonumu göstererek. "Biri sana mesaj atıyor."

Aşağıya baktım. En iyi arkadaşlarımdan ve nedimelerimden biri olan Hope, brunch'a gelip gelmeyeceğimi sormak için mesaj atıyordu. O, Nia ve Cassie çoktan bir masa kapmışlardı.

"Kahretsin. Unutmuşum, brunch için arkadaşlarımla buluşmaya geç kaldım." Bavulumdan birkaç tayt ve bir sweatshirt çıkardım ve üzerimi değiştirmek için banyoya koştum.

"Daha yeni kahvaltı ettin. Ve bir yolculuğa çıkmak üzereyiz," diye itiraz etti Noah.

Kafamı tekrar banyodan dışarı uzattım. "Şu andan kalkışa kadar henüz burada bile olmayan kıyafetleri seçmekten başka bir şey yapmamı gerçekten istiyor musun? Yoksa son asistanın çok kötü olduğu için paranoyaklaştın mı?"

Bana ters ters baktı.

Ama aslında hatalı olduğumu söylemedi.

Noah iç geçirdi. "Saat birde havaalanına gitmemiz gerekiyor, o yüzden arkadaşlarıyla brunch'a katıl. Gitmeden önce kıyafetleri denemek ve toparlanmak için yeterince zaman bırak. Alkol almayın ve benimle saat birde lobide buluşun."

İşıldadım. "Tamamdır patron."

Banyoya girdim ve kıyafetlerimi giydim. Sonra saçımı fırçaladım, hızlıca bir dudak parlatıcısı sürdüm ve hayatımdaki inanılmaz olay örgüsünü onlara anlatmak için aşağı indim.

Restoranın içi tıka basa doluydu ama odanın ortasındaki bir masada kıkırdayarak herkesin dikkatini çeken Nia, Hope ve Cassie'yi gözden kaçırmak zordu. Arkadaşlarım ateşliydi, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Hope tipik bir Grace Kelly anı yaşıyordu, sarı saçlarını bukle bukle toplamıştı. Nia'nın üzerinde hayal gücüne pek yer bırakmayan dar bir siyah güneş elbisesi vardı. Ya Cassie? Cassie'nin yüzünde hülyalı bir ifade vardı, muhtemelen

Bir yıl önceki kendi düşününe ve o zamandan beri değişen her şeye geri döndü. Kısa süre önce küçük arkadaş grubumuzdaki ilk anne olacağını açıklamıştı.

Onlara katıldığımda Nia, "Mimozaları kapatın, bakın kim gelmeye karar vermiş," diye güldü. "Neden geç kaldın? Akşamdan kalma mısın?"

Başımı salladım. "Hayır, Tanrı'ya şükür, ama gerçekten iyi bir mazeretim var."

Masa sessizleşti ve devam etmemi bekledi.

Cassie, "Biliyorsun uçurumları severiz ama hadi, bizi bu ıstıraptan kurtar," dedi. "Adı ne onun?"

Bana güldüler, hepsi de benim tam olarak takılacak bir tip olmadığımı biliyordu.

"Adı Noah Parker," dedim herkes *yuhalarken*. "Ve beni bu sabah işe aldı."

"Bekle. Noah Parker mı? O milyarder ve tam bir pislik değil mi? Asistanını sosyal medyada takip ediyorum," dedi Hope açıklama olarak. "Şeker bebek falan mı oluyorsun?"

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Artık onun asistanı değil. Ben asistanıyım." Portakal suyumu yudumladım. "Sanırım James'in arkadaşlarından biri? Her neyse, bir spor menajerliği şirketi var ve beni kişisel asistanı olarak işe aldı."

"Oooh, dün geceki siyah takım elbiseli zaddy'den mi bahsediyorsun? Şimdi *Bu* bir skor!" Nia söyledi. "Ama nasıl oldu bu?"

Onlara tanışmamızın kısa bir tekrarını yaptım, o kadar güldüler ki nefes nefese kaldılar, sonra da zafer kazanmış jet alımımla bitirdim.

"Özel jet mi? Para önemli değil mi? İnternete, hanımlar," dedi Cassie, telefonunu kaldırarak. "Noah Parker'ı takip etme zamanı."

Aynı şeyi henüz yapmadığım için şok olmuştum ama çok fazla zamanım da yoktu. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki inanmakta güçlük çekiyordum.

"Vay canına, adam gerçekmiş," dedi Hope, telefonunu kaldırıp *Sports Illustrated*'da şirketiyle ilgili çıkan bir makaleyi herkese göstererek. "Gerçekten etkileyici bir işi var gibi görünüyor."

Cassie telefonunda gezinirken, "Ve iyi para ödüyor," diye ekledi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Maddy, ona teklif ettiği şey göz önüne alındığında buna şaşırmamıştı.

"Maaş web sitesi. Ayrıca insanların onun için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlattığı bir bölüm de var. Lanet olsun. Dikkatli ol. Çalışmak için tam bir pislik gibi görünse de müşterilerinin hepsi onu seviyor çünkü işi hallediyor. Ve adam etrafta dolaşıyor. Şimdiden üç Victoria's Secret modeliyle fotoğraflarını buldum." Nia söyledi. "Gerçi aynı anda değil ve çok fazla tekrarlanan ilişki de yok. Onun için tek ve bitmiş gibi görünüyor."

Midem açıklanamaz bir şekilde burkuldu. *Elbette* Noah dünyanın en güzel kadınlarıyla çıkmıştı. Beni eski püskü pijamalarımınla gördüyse ne olmuş yani? Bunun benim için ne önemi vardı ki?

Ben boğazımı temizleyene kadar hepimiz birkaç dakika sessizce telefonlarımızı taradık. "Bu işi kabul ettiğim için deli olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Cassie başını salladı. "Kesinlikle hayır. Risk almanın tam zamanı. Ve her şey *Kayıt*'tan daha iyidir, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum ve resmi olarak istifa etmem gerektiğini fark ettim. Havaalanına gitmeden önce bir telefon görüşmesi yapacaktım.

"Nasıl biri?" Hope yüzünde hülyalı bir ifadeyle sordu.

Nia bir kahkaha patlattı. "Etrafta dolaşıyor ve bir pislik olarak ün salmış. Bana tipik bir milyarder gibi geldi. James hariç tabii. Noah'yla ilişkilerinin nasıl başladığına bakılırsa, işinin zor olacağını tahmin ediyorum."

Tereddüt ettim. Tanrı, Nuh'un dik başlı, talepkâr ve görünüşe göre kendisini hayal kırıklığına uğratan asistanlara karşı kin besleyen biri olduğunu biliyordu. Ama dürüstlük bana şunu söyledi, "Hayır, o kötü değil. Ama o..."

"O ne?" Cassie yüzümü incelerken sordu. Birbirimizden saklamaya çalıştığımız şeyleri her zaman fark edebilen biriydi.

"Yani... Şey. Bu sabah eski asistanını kovduğunu duydum. Tek söyleyebileceğim ahh."

"Ne yaptı?" Nia sordu. "Çünkü eğer çalışanlarına kötü davranan bir tipse ben..." Elini yumruk yaptı.

Onun korumacılığına güldüm. "Ona bağıırıyordu, evet. Görünüşe göre, bir uçuşta kredi kartı bilgilerini eklemeyi unuttuğu için neredeyse önemli bir toplantıyı kaçırmasına neden oluyordu. Sosyal medyada çok fazla zaman geçirdiği, bir influencer olarak marka oluşturmaya çalıştığı ve bu yüzden işini yapmak için çok az zamanı olduğu izlenimini edindim."

"... Tamam, o izler," dedi Hope. "*Çok fazla* paylaşım yapıyor. Açıkçası hem bunu yapıp hem de günlük işine devam etmeyi nasıl başardığını merak ediyordum."

Garson ben gelmeden önce sipariş ettikleri tarçınlı ekmeği getirdi.

Hope kendi kendine başını salladı, belli ki bir sonuca varmıştı. "Çok düzenlisin. Noah seni çok sevecek. Bu konuda içimde iyi bir his var."

Sıcak ekmekten bir parça kopardım. "Umarım öyledir. Peki ya siz ikiniz?" Nia ve Cassie'ye baktım.

"Seksi, yaşlı bir adam ve özel bir uçak mı? Evet, kesinlikle doğru seçimi yaptınız," dedi Nia mimozasını bana doğru kaldırıp kadeh kaldırırken.

"*Zengin*, seksi, yaşlı bir adam," diye düzeltti Cassie. "İstedini elde etmeye alışmış gibi görünen biri. Ben olsam gardını al derdim ama avantaj elde edecek bir tip olsaydı James'le arkadaş olmazlardı. Ve bu senin için iyi bir uyum gibi görünüyor. Bence devam et."

Yemek devam ederken her zamanki dedikodu seansımıza daldık, düğünden ve James ile Kaitlyn'in birlikte ne kadar güzel göründüklerinden bahsettik. Onları gibi bir aşk bana umut verdi. Umut içinde olduğumdan değil.

Mükemmel eşimi bulmak için acele ediyordum ama Cassie ve Scott'ı geçen yılki düğünlerinde ve şimdi de James ve Kaitlyn'i görmek beni sonsuza dek mutlu sonların gerçekten var olduğuna inandırdı.

Mesaj alarmım çaldığında frittatamdan son lokmamı alıyordum. "Noah arıyor." Çabucak okudum. "Sipariş ettiği kıyafetler geldi, odaya geri dönmem gerekiyor."

"Bekle, ne? Giysiler mi? O kısmı atlamışsın." Nia söyledi.

"Bu yolculukta gösterişli bir asistan gibi görünebilmem için odaya bazı şeyler göndertti." Sandalyemi geriye iterken onları selamladım. "Görev çağırıyor. Bugün yeni hayatımın ilk günü."

Hope suratını astı. "Boo, bugün hep birlikte havuz kenarında takılacağımızı sanıyordum."

"Ruhen orada olacağım. Beni kışkırtmak için bol bol fotoğraf gönder."

Hepimiz kucaklaştık ve ben odaya geri döndüm. İçeri girdiğimde, sanki Noah benim için bütün bir dükkân değerinde seçenek göndermiş gibiydi.

"Noah, burada mısınız?" Seslendim. "Kimse var mı?"

Yalnızdım, bu yüzden bir çılgılık attım ve iki rafta asılı muhteşem seçeneklere daldım. Hepsi tasarımcı etiketli etekler, elbiseler, bluzlar, birkaç çift pantolon ve yarım düzine topuklu ayakkabı vardı. Stil ve renk konusunda talimat verip vermediğinden emin değildim ama her şey krem, camel, gri ve siyah renklerde, abartısız ve zarifti. Tek bir renk patlaması yoktu. Sanırım dikkatleri üzerime çekmeden derli toplu görünmemi istiyordu.

Bir an dehşete kapıldım. Bu, normalde giydiğim renkli, gündelik kıyafetlerin tam tersiydi.

"Bu sadece kıyafet," diye kendime hatırlattım. "Gizliden gizliye tüm kişiliğini değiştirmeni istediğinin bir sembolü değil."

Siyah olduğunu düşündüğüm ama lacivert olduğu ortaya çıkan bir elbise çıkardım. Askıda ağırdı ve güzelce örtülmüştü. Kıyafetlerimi çabucak çıkardım ve görebilmek için terliklerimi tekmeledim.

Nasıl oldu? İnce kemeri belime bağladıktan ve lacivert topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra dönüp boy aynasında kendime baktım.

Vay canına. Hiç de uyum sağlayamayacaktım. Elbisenin içinde nasıl görüldüğüme bakılırsa, tüm gözler üzerimde olacakmış gibi hissediyordum.

Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değildim.

NOAH

Uçakta, Maddy'ye neyin yanlış olduğunu sorma dürtüsüne direndim. Ben onun yeni patronuydum, arkadaşı değil. Ona bebek bakıcılığı yapmak benim işim değildi.

Maddy ve ben koridorun iki yanındaki koltuklara yerleştik, böylece dizüstü bilgisayarım ve evrak işlerimle yayılabileceğim kadar yerim oldu. En azından *ben* yerleşmiştim. Maddy kıpırdanmadan duramıyordu. Ağır iç çekişler, zıplayan bacaklar ve mırıldanmalar arasında, daha pistten bile çıkmamış olmamıza rağmen gergin bir yolcu olduğu açıkça belli oluyordu.

Pes ettim. "İyi misin, Maddy?"

"Kim ben mi? Evet, harikayım" diye cevap verdi parlak bir şekilde.

Bana baktığında gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

"İlk kez mi küçük bir uçağa biniyorsun?" diye sordum. Her ne kadar uzun bir sohbele girmek istemesem de, onun sinirlerini görmezden gelmem mümkün değildi.

"Um, evet?"

"İyi olacaksın. Ticari uçuştan hiçbir farkı yok." Bunu düşünmek için durakladım. "Yemekler, personel, konfor ve bekleme olmaması dışında."

"Oh, öyle mi?"

Bacağı o kadar hızlı zıplıyordu ki sanki bir kırıcı gibi ses çıkarıyordu. Baldırının nasıl görüldüğünü fark etmemeye çalıştım. Lacivert bir elbise giymişti ve kalçasından yukarı doğru kayarak bacaklarının büyük bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Kıyafetleri ben seçmemiştim ama kişisel alışveriş görevlisi

Cehennem . a iş ile ve seçenekler. Maddy baktı her inç yetkili asistan, gerginliği bir kenara bırakırsak.

"Havalandıktan sonra bir fark görmeyeceksin, güven bana." Toplantıya hazırlanmak için dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Ben... ben daha önce hiç uçmadım," dedi kısık bir sesle.

Ona baktım ve zavallı kızın sadece gergin olmadığını, *taş kesildiğini* fark ettim.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu nasıl mümkün olabilir?" Kendimi durduramadan ağızımdan kaçırverdi.

"Hey, herkesin seyahat etme şansı olmuyor," dedi Maddy savunmaya geçerek. "Yani, hep istedim. Bir sürü planım vardı..." Sözünü yarıda kesti.

"Peki, ne oldu?" E-postalarımın göz attım. "Seni ne durdurdu?"

"Babam hastalandı."

Tam bir aptaldım. Paraya ihtiyacı olduğuna ya da kıskanç bir erkek arkadaşının onu bırakmak istemediğine dair trajik bir hikâye duymayı bekliyordum. Ama babası öldüğünde haberlerde bunu okuduğumu hatırlıyordum.

Tamamen ona odaklanabilmek için dizüstü bilgisayarımın uzaklaştım. "Bu korkunç bir şey. Çok üzüldüm."

Başını salladı. "Evet, birçok farklı açıdan zordu. Ona melanom teşhisi konulduğunda CNN'de staj yapmak için Washington'a taşınmak üzereydim. Açıkçası, onunla birlikte olmak için her şeyi bıraktım. İki yıl boyunca elinden geldiğince mücadele etti ve sonra onu kaybettim." Alt dudağı titredi.

"Bu senin için çok zor olmuş olmalı," diye kelimeler aradım. Hepsini dilimde sakarca duruyordu. "Destegin var mıydı? Annen?"

Maddy boğuk bir kahkaha attı. "O benim hayatımın bir parçası değil. Ben küçükken gitmiş."

Bu neşeli, her şeyi yapabilen genç kadının bu kadar çok acı ve kayıpla uğraşmış olduğuna inanmak zordu. Babasına bakmak için hayallerinden vazgeçmek mi? Bu tür bir adanmışlık sık rastladığım bir şey değildi. Yirmili yaşlarınızı çok çalışarak ve daha çok eğlenerek geçirmeniz gerekirdi. Sevdığınız birinin yasını tutarak değil.

Görevli bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormak için sözümüzü kesti. Maddy başını salladı ve az önce konuştuğumuz her şeye rağmen ona parlak bir gülümseme verdi.

"Aslında, evet, onun için bir bardak sıvı cesarete ihtiyacımız var, teşekkür ederim," diye Maddy'yi işaret ettim ve gözleri daha da büyüdü. "Yola çıkmadan önce Laphroaig ya da Macallan gibi bir şey."

Maddy görevlinin uzaklaşmasını izledi. "Buna gerek yok."

"Benim için gerekli," dedim. "Yola çıktığımızda dehşete kapılıp kolumu tutmana ihtiyacım yok. Toplantıdan önce etkisinin geçmesi için bolca vaktimiz var."

Maddy itiraz edemeden görevli elinde bir bardak kehribar rengi sıvıyla geri döndü. Maddy bardağı bana uzattı. "Pürüzsüz gökyüzüne ve imzalanmış sözleşmelere."

Kadeh kaldırmasına katkıda bulunmak üzereydim ki, bardağı devirdi ve öksürük krizine girdi. "Maddy, o bir *yudumluk* içki, shot değil!"

Gerçekten, bugünlerde çocuklar.

"Şimdi sen söyle," dedi, gözleri yaşlarla dolarken ağzının önünü yelpazeliyordu.

Sonunda sakinleşti ve ben de sohbet ettiğimiz birkaç dakika boyunca çoğalmış gibi görünen e-postalarımı geri döndüm. Çılgınca fısıldaşmaları, geri itmeye hazırlandığımızı işaret eden tanıdık çan sesleriyle başladı.

Bir saat önce James'ten aldığım mesaj aklıma geldi. *Bence senin için harika bir işe alım olacak, bu yüzden Maddy'ye eşeklik etme. Bizim aksimize,*

O iyi bir insan. İnsanların profesyonel robotlar gibi davranmasını beklediğiniz şeyleri yapmayın.

Maddy'ye baktım ve gözlerinin kapalı olduğunu ve tekrar tekrar "sorun yok" diye fısıldadığını gördüm.

Belki de James haklıydı. "Hey."

Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Buraya oturmak ister misin?" Yanımdaki boş koltuğu işaret ettim.

"Evet, lütfen." Maddy başını salladı ve yüzü biraz rahatladı.

Etrafı temizledim ve yanımdan geçip koltuğa oturdu. Bir kek kadar tatlı bir vanilya kokusu aldım.

"Her zaman bu kadar korkutucu olmayacak," diye ona güvence verdim.

"Buna alışacaksın." Uçak hareket etmeye başladığında sözsüzce başını salladı.

Uçak kalkış için hızlanmaya başlayana kadar viskinin işini yaptığını düşünüyordum. Gözleri pencereden dışarı bakıyordu ve uçağın burnu havalandığı anda eli benimkini tutmak için fırladı.

Şaşkınlıkla birleşen ellerimize baktım. Çalışanlarımın rahatlamak için bana uzanmak yerine benden korkmalarına daha alışkınım. Bu bana biraz uygunsuz geldi. Ama her ne kadar birbirine dolanmış parmaklarımızı çözmek istesem de bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Maddy pencereden dışarı bakarken nefes nefese kalmış gibi görünüyordu. Ne yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Çalışma ilişkimizin standardını belirlemek bana kalmıştı ama bir de baktım ki başparmağım tenini okşuyor ve ben duramıyordum.

Cildi o kadar yumuşaktı ki. Ona dokunarak uyanmak harika hissettirmişti ama bu bir tesadüf olabilirdi, onunla ilgili bir şeyden çok unutulmuş bir rüyanın sonucu olabilirdi. El sıkışmamız bu yalanı sürdürmek için yeterince kısa sürmüştü. Ama bu kısa değildi.

Onun elini tutmaktan ne kadar keyif alacağımı fark etmemiştim.

Şimdilik buna ihtiyacı vardı, ben de izin verdim. Yere indiğimizde gerekli sınırları koymak için yeterli zamanımız olacaktı. Ve sınırlar gerekliydi. Onu ne kadar çekici bulduğum önemli değildi, o *çok* gençti. Ve daha da önemlisi, yeni işe alınmıştı. Çalışan el kitabımızı okumaya bile fırsat bulamamış bir kadınla bu çizgiyi aşmak istemedim.

Boşta kalan elimle e-postaları yanıtlamaya geri döndüm. Kendime onun elini tutmanın yanlış olmadığını söyledim, yeter ki bundan tam anlamıyla zevk almayayım.

Nihayet aynı seviyeye geldiğimizde, kan dolaşımımı kesmeye çalıştığını fark etmek için kendinden geçer gibi oldu.

"Ah! Çok özür dilerim," dedi elini sallayarak. Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Önemli değil. Yine de bir düzine e-postayı yanıtlamayı başardım." "Başka ne yapılması gerekiyor?"

Güzel. İnisiyatif alıyordu. Bunun kısmen dikkatini uçmaktan uzaklaştırmaya ihtiyacı olduğu için olduğunu hissetsem bile.

"Bu, pozisyonunuzun özelliklerini özetlemem için iyi bir zaman olabilir," dedim. "Senden ne beklediğimi."

Not defterini ve kalemmini almak için çantasına uzandı. "Tamam, hazırım."

"Bir numaralı iş takvimimi yönetmek. Hiç durmayacak. Ayrıca telefonumun ön yüzünü de kontrol etmen gerekecek. Bazı zamanlar aramalarımı sana yönlendireceğim. Tüm seyahatlerimden sen sorumlu olacaksın ama bunun senin için sorun olmayacağını şimdiden söyleyebilirim."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Fark ettiğinize sevindim."

"Toplantılarımın çoğunda not almak için bulunacaksın. Bu kesinlikle kritik, çünkü bazen sözleşme öncesi şartlarla ilgili anlaşmazlıklar olabiliyor. Ayrıca oyuncu araştırması yapmana da ihtiyacım olacak ama önceki işin sayesinde bu da sorun olacak gibi görünmüyor."

ve aile geçmişiniz. Eğer bir teşekkür hediyesine ihtiyacım olursa benim için alışveriş yapmanı isteyebilirim. Arada sırada konuşmalar yapıyorum, umarım sunum yazılımları konusunda yetkinsindir."

Söylediğim her şeyi not ettiği için hâlâ şoktaydım. Zoe'nin saçmalıklarıyla çok uzun süre uğraşmıştım.

"Son bir şey daha." Bana bakmasını bekledim. "Toplantılarımda görünmez olman gerekiyor, tamam mı? Bu dünyaya aşina olduğunu biliyorum ama asistanımın müzakerelere katkıda bulunmasına izin veremem."

Dudağını çiğnedi.

Kendimi onun ne düşündüğünü bilmek isterken buldum. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, ben... şey, evet." Omuzlarını dikleştirdi. "Eski işimde herkes ağzımı kapalı tutmamı isterdi. Dürüst olmak gerekirse, bu iş için daha büyük umutlarım vardı. Ya sizin bilmediğiniz bir istihbaratım varsa?"

Yüzümü buruşturdum. Ona bok gibi para ödeyen ve yazmasına izin vermeyen berbat bir gazeteyle kıyaslanmak hoşuma gitmiyordu.

Üstelik sorun çözebildiğini ve spor dünyasını yakından takip ettiğini çoktan kanıtlamıştı.

"Senin görevin bana toplantıdan önce sahip olduğun tüm bilgileri vermek. Oyuncular hakkında bildiğin her şeyi bilmeliyim. Saçma sapan sosyal medya dedikodularını bile. Ama müşterilerin önüne çıktığımızda sessiz kalacaksın."

Başını salladı. Belli ki cevabımdan hoşlanmamıştı ama bununla yaşayabilirdi. "Anladım."

"Hazır konu açılmışken, Garrison'dan bahsedelim. Onun çekiciliği konusunda kadın bakış açısına sahipsin, bu yüzden bu konuda daha fazla şey bilmek istiyorum. Sosyal medyada nasıl tasvir ediliyor? Tamamen bir gönül adamı mı, yoksa istatistikler de konuşmaya dahil oluyor mu?"

Maddy, potansiyel yeni yıldızımın daha hafif yanlarına dair genel bir değerlendirme yaptı. Gerçekten de kaçırdığım içgörüler varmış. Onun her şeyini biliyordu.

ama aynı zamanda hiç düşünmediğim şeyleri de biliyordu, örneğin kadınların "susuzluk tuzakları" denen bir şey yaparak ona olan aşklarını ilan ettikleri #makemeMrsGarrison hashtag'i gibi. Bu yeni bir dünyaydı ama o anlattıkça anlamam gerektiğini daha çok fark ettim.

"O da tam bir ana kuzusu," dedi Maddy. "Bu yönünü seviyorum."

"Bunu bilmiyor muyum?" diye homurdandım. Onun onayı olmadan hiçbir şey yapmaz. O da toplantıda olacak."

Maddy gözlerini bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sen bir anne erkeği misin?" Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

"Annelerin seni sevmesini sağlayabilir misin? Çünkü eğer *bunu* yapabiliyorsan, ben imzalayacağını garanti ediyorum."

Lisedeyken arkadaşça davranmaya çalışırken kız arkadaşımın annesine bebeğin ne zaman doğacağını sorma hatasını yaptığım zamana geri döndüm. O zamandan beri daha iyiydim, ama çok değil.

Evet, ben bir anne erkeği değildim.

Bu konu geçmişte de gündeme gelmişti ama çok sık değildi. Genç sporcuların çoğu ciddiye alınmak, müzakereleri kendileri yürütmek istiyordu. Çocuklarla olan ilişkiye odaklanarak çok yol almıştım. Garrison gibi oyuncular kuraldan ziyade istisnaydı ama onun da diğerlerinden *çok* farklı olmadığı kesindi. Eğer ona iyi bir teklif yaparsam, annesi ne derse desin bunun farkına varırdı.

"Tabii ki benden hoşlanıyorlar," diye cevap verdim hemen. "Ama imzayı onun atmasını istiyorum."

"Tamam," dedi kabul ederek, ama içinde bir şüphe sezdim.

Maddy telefonunu çıkardı ve ben de bilgisayarıma geri döndüm, Matthew Garrison hashtag'lerini ararken ondan biraz uzaklaştım. Haklıydı; kaçırdığım koca bir alt kültür vardı. Yere inmeye hazırlandığımızda, Garrison'la ilgili beklentilerim konusunda kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Ben hazırdım.

Kabindeki hava basıncı değiştikçe bacağı tekrar aşağı yukarı zıplamaya başladı. Tekrar elime uzandı, sonra kendini durdurdu.

Kendime hayal kırıklığına uğramadığımı söyledim.

"Bu normal," diye ona güvence verdim. "Birkaç dakika içinde güvenli bir şekilde yere inmiş olacağız."

"Aslında bir süreliğine uçtuğumuzu unutmuştum," dedi kolçağını tutarak. "şimdi yine stresliyim."

"Gerek yok, zor kısmı bitti. Harika iş çıkardın."

Kadın homurdandı. "Yalan söylüyorsun. Berbat durumdaydım. Ve sen hiç acil iniş diye bir şey duymadın mı?"

"Pencereden dışarı bak," dedim. "Biz iyiyiz."

Ve eminim ki, jet en ufak bir sarsıntı olmadan piste süzüldü ve yumuşak bir şekilde durdu. İlk kez uçan biri için daha iyi bir iniş isteyemezdim.

"Başardım!" diye haykırdı.

"Elbette. Pilotun bununla hiçbir ilgisi yok," dedim kuru bir sesle. "Oh, kapa çenenini," dedi.

Eşyalarımızı toplarken kendimi uçağımızı dört gözle beklerken yakaladım.

dönüş yolculuğu. Belki de güvenlik için tekrar elimi tutması gerekecekti.

MADDY

Ön büro müdürü bizi odalarımıza yerleştirirken omzumun üzerinden Noah'ya baktım. Telefonunu kulağına dayamıştı ve kaşlarını çatarak lobide volta atıyordu. Yanından geçen insanlar onu görmezden geliyordu, sanki öfkesi dalga dalga yayılıyordu ve bu dalgalara kapılıp gitmekten korkuyorlardı.

"Buyurun Bayan Malone," dedi resepsiyon görevlisi, anahtar kartlarını tezgâha doğru kaydırırken gülümseyerek. "Bir kral dairesi ve koridorun karşısında küçük bir oda. Başka bir şey var mı?"

Anahtar kartlarını alırken ona başımı salladım. "Biz iyiyiz, teşekkürler."

Bunu söyledim ama inanmadım, çünkü toplantımız o anda patlayacakmış gibi görünüyordu.

Noah asansörde bana katılmak için hışımla yanıma geldi. "Telefonu açmıyor."

"Ama toplantı onaylandı, değil mi? Nerede olduğunu biliyor, o yüzden belki de meşguldür ve sadece gelmeyi planlıyordur."

Noah'nın ağzı açık kaldı. "Toplantı saatinin ve yerinin teyit *edildiğini varsayabiliriz* ama-"

"Zoe," diye onun yerine sözümü tamamladım. "Anladım."

"Nerede buluşacağımızı bildiğinden emin olmak için onu telefonla aramak istedim. Telefonu açmaması beni endişelendiriyor."

Endişelendiği için Noah'yı suçlamadım. Babamın sahada dâhi olan ama sonra kaytaran ve görüşmeye gelmeyi unutan oyuncuların şikâyet ettiğini hatırlıyordum. Ama bunu masanın bu tarafından hiç görmemiştim.

Asansörden indik ve o tekrar ararken ben odalarımızın yönünü gösterdim. Koridorun ortasında aniden durduğunda neredeyse varmıştık.

"Bayan Garrison! *Merhaba*. Matthew'a ulaşmaya çalışıyordum. Matthew'a ulaşmaya çalışıyordum-" Sustu ve dinlemek için başını eğdi.

Elinin telefonu sıkmasından ve yüzünün sertleşmesinden işlerin plana göre gitmediğini anlayabiliyordum.

"Hayır, hayır, durum hiç de öyle değil. Yanılıyordu. Şu anda Fargo'dayım. Bayan Garrison, içtenlikle-" tekrar sessizleşti. Ne kadar sinirli olduğunu bir metre öteden bile hissedebiliyordum.

"Onunla konuşamayacağıma emin misiniz?" Noah ölçülü bir sesle sordu. Durakladı. "Peki. Ama sanırım-" Telefonu kulağından çekti ve ekrana baktı. "Yüzüme kapattı!"

Az önce ne olduğundan emin olmadan doğru cevabı bulmaya çalışırken midem taklalar attı.

Noah bana baktı ve ifadesi taş gibiydi. "Zoe'nin arayıp toplantımızı iptal ettiğini ve çok kaba davrandığını söyledi. Eğer bu kadar saygısız biriyle çalışacaksam, oğlunun PSM için doğru kişi olmadığını açık olduğunu söyledi."

Elimde olmadan ağzım bir karışık açık kaldı. Noah'nın Zoe'nin bir şeyleri mahvetmesi konusunda neden bu kadar paranoyak olduğunu anlamaya başlamıştım. Kendimi toparlamaya çalıştım. "Belki evlerine gideriz ve sen de özür dilersin? Sana yüz yüze hayır demek çok zor."

O sabah odamdaki Noah'yı düşündüm; tutkulu, muhteşem ve yıkıcı bir özgüvenle, onu bir kez reddetmiş olmama rağmen beni kendisiyle çalışmaya ikna etmeye çalışıyordu. Noah Parker'ın tüm dikkatinin üzerinizde olması... çok yoğundu.

Bekle, neden kızarıyordum?

Noah kaşlarını çattı ve önerim karşısında başını salladı. "Eminim bunu bir saldırı olarak görecektir, özellikle de beni azarladıktan sonra.

Bu. Bazı şeyler üzerinde çalışmam gerekiyor. Ben odama gidiyorum." Topuklarının üzerinde döndü ve koridorda hışımla ilerlemeye başladı, beni de topuklu ayakkabılarımla peşinden koşmak zorunda bıraktı.

"Noah."

Bana doğru döndü.

"Anahtarın mı?" Ona uzatırken kısık bir sesle söyledim. "Ve lütfen yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver-"

"Dur, Maddy. Yeterince şey yaptın." Noah başıyla onayladıktan sonra kapıyı arkasından çarparak odasına girdi. Bir an koridorda durdum ve kendimi biraz kaybolmuş hissettim. Görünüşe göre hiçbir şey ifade etmeyecek bir iş gezisinde, çok az tanıdığım bir adamla birlikte ülkenin diğer ucundaydım. İş ortaklığımız için pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı.

Yine de toplantıdaki aksaklık benim suçum değildi. Odama girdim ve eşyalarımı yerleştirmeye başladım, kendime boş vermemi söyledim. Rahatlayabilirdim. Banyo yapabilirdim. Dünyanın en kibirli adamıyla aynı otel odasını paylaşmamanın tadını çıkarabilirdim.

Ama sorumluluk alan ve her şeyi yoluna koyan doğam susturulamadı ve bunu düzeltmenin bir yolu olması gerektiği konusunda ısrar etti. Eşyalarımı yerleştirmeyi bitirdiğimde, çözüm beynimde ortaya çıkmıştı.

Tereddüt ettim.

Sonra telefonuma sarıldım, içimden enerji akıyordu. Bu işi kabul ettim çünkü *yardım etmek istiyordum*. Dilimi ısırđım ve birinin beni duymasını beklediğim başka bir iş istemiyordum.

Ne yapacağım konusunda şüpheye yer yoktu. Bu bir Hail Mary pasıydı ve *olağanüstü* bir şekilde başarısız olabilirdi ya da hem bana hem de Noah'a maçı kazandırabilirdi.

Çantamı yere attım ve pencerenin yanındaki masaya yöneldim. Noah uçuşumuz sırasında bana takvimine ve rehberine erişim izni vermişti ve söz konusu telefon numarasına ilerlerken parmaklarım titriyordu. Oturamayacak kadar heyecanlıydım, bu yüzden masaya yaslandım.

Pencereden aşağıdaki otoparktaki karınca büyüklüğündeki insanları izlerken telefon çaldı.

"Alo?"

Bilmediğim numarama rağmen açtığı için rahat bir nefes aldım. "Bayan Garrison, benim adım Maddy Malone ve sizinle birkaç dakika konuşabileceğimi umuyorum."

"Bu bir satış görüşmesi mi?" diye şüpheyile sordu.

Şüpheli ses tonuna gülümsedim. Tam benim gibi bir kadın. "Hiç de değil. Noah Parker adına Matthew hakkında konuşmak için aradım."

"Oh, hayır, hayır, hayır. Uh-uh. Parker Spor Yönetimi ile hiçbir ilgimiz yok. O kadının benimle konuşma şeklinden sonra olmaz."

Telefonla oynadığını duyabiliyordum, belli ki kapatmak üzereydi. "Bayan Garrison, *bekleyin!* Ben Zoe'nin yerine geçtim! Bay Parker onu kovdu."

Bunu takip eden uzun duraklama sırasında nefesimi tuttum. "Bu gerçek mi?"

"Evet," diye hızla devam ettim. "Onun tüm sorumluluklarını ben devraldım. Zoe işten çıkarıldıktan *sonra* seni aradı, inadına. Bay Parker ve ben, seninle ve Matthew'la olan ilişkisini bu şekilde bıraktığı için çok üzgünüz. Bunu gerçekten düzeltmek istiyoruz." Durakladım. "Düzeltmek istiyorum. Bay Parker'la çalışmaya daha bugün başladım ve size karşı dürüst olmam gerekirse, ikinizle de tanışma ve oğlunuz hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatını dört gözle bekliyordum. Yani, kariyerini takip ettiğim için zaten çok şey biliyorum ama... Bilmiyorum, sanırım katıldığım ilk toplantının Matthew gibi özel biriyle olmasını istedim. O inanılmaz bir sporcu ve Bay Parker'ın onu ne kadar önemli gördüğünü biliyorum." Hatırlayarak gülümsedim. "Buraya gelirken uçakta sürekli ondan bahsetti. Sanırım artık tüm istatistiklerini biliyorum ve vay be, ne kadar etkileyici!"

"O kısmı doğru anladın."

Sesinde bir gülümsemenin izini duyabiliyordum. Bunu umut verici bir işaret olarak kabul ederek devam ettim ve öldürmeye karar verdim. "Ve Bayan Garrison, aramamın nedenlerinden birinin bencilce olduğunu itiraf edersem beni affedeceğinizi umuyorum. Size söylediğim gibi, bugün yeni başladım ve *gerçekten* ama *gerçekten* iyi bir iş çıkarmak istiyorum. Eğer üçünüzü bir masa etrafında toplamaya yardımcı olabilirsem, bu yeni görevime iyi bir başlangıç olur."

Yalan söylemiyordum ama bir çaylak hikâyesine karşı koymanın zor olduğunu biliyordum.

Bayan Garrison tekrar konuştuğunda sesi düşünceli geliyordu, sanki konuyu gerçekten düşünüyormuş gibiydi. "Bana neden yapmamız gerektiğini söyleyin. Eğer bugün başladıysanız, bunun Matthew için uygun olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Pazarlığın bu kısmı için iki kez düşünmeme bile gerek yoktu. "Parker Sports Management'in tüm ayrıntılarını henüz bilmiyorum olabilirim ama Noah Parker'ın bir gün sonra bile nasıl çalıştığını *biliorum*. Dürüst ve açık sözlü biri. Ve çok çalışıyor." Ayrıca bir kirpi kadar yumuşak ve sevecen olmasına rağmen uçakta korktuğumda elimi tuttu. Parmaklarımı çapraz yaptım. "Keşke onu dinlesen. Lütfen. Benim için."

Duraklama sonsuza dek sürecekti gibiydi. "Tamam. Yapacağız. Bir saat, o kadar."

"Harika, çok teşekkür ederim!" Sesim aşırı heyecanlı bir aptal gibi çıkıyordu - ve muhtemelen şeker krizi geçirmiş bir çocuk gibi odamda zıpladığım için daha da aptal görünüyordum - ama elimde değildi. "Toplantı saat yedide Callaghan'da yapılacak. İkinize güzel bir biftek yemeği ısmarlamak isteriz. Size kalmış."

"Biz" dediğim için kelebeklerimi yuttum. "Matthew bifteğe bayılır.

Tamam, nasıl gideceğine bakarız." "Harika! Bunu *gerçekten* takdir ediyorum."

Telefonu kapattıktan sonra kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissettim. İmkansız başarımıştım ve şimdi sıra yeni patronuma

Biliyorum. Ona mesaj atmayı düşündüm ama bir mucize daha gerçekleştirdiğimi söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmek istedim.

Kapısına vurdum ve sanki hemen yanında duruyormuş gibi kapı açıldı. "Evet?"

Kırılmış, kızgın ama bunu benden saklamak için mücadele ediyordu. İfadesine rağmen harika görünüyordu. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı ve gömleğinin üstteki iki düğmesinin açık olması, bronzlaşmış teninin bir şeridini ortaya çıkarırken, kollarını işe koyuluyormuş gibi kıvrmasına uzun süre bakmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Saçları biraz dağınıktı ve hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirdiğini hayal ettim.

Derin bir nefes aldım. Bu sefer oyun oynamayacaktım. "Haberlerim var. Matthew'la görüşmemiz tekrar başladı."

Noah'nın yüz ifadesi değişmemişti. "Affedersiniz?"

Hâlâ koridorda durmuş, telefonumu aramızda bir kalkan gibi garip bir şekilde tutuyordum. "İçeri gelip açıklayabilir miyim?"

O kenara çekildi ve ben de benimkinden yaklaşık bir dönüm daha büyük görünen odasına girdim.

Açıklamaya başladığımda, az önce yaptığım şeyin çılgınlığı kafama dank etmeye başladı. Konuşmaya devam etmek için acele ettim. "Eğer Zoe'nin durumunu açıklayabilirsem, belki Bayan Garrison'ın konuşmaya istekli olacağını hissediyordum. Ve haklıydım. O ve Matthew bu gece orada olacaklar." Yutkundum ve nasıl yanıt vereceğini görmek için bekledim.

"Onu aradın. Önce bana sormadan potansiyel bir müşterinin *annesini* mi aradın?"

Oyalandım. "Şey. Böyle söyleyince..."

"Maddy..." ifadesi okunamaz haldeydi. "Sana teşekkür mü etmeliyim yoksa kovmalı mıyım bilmiyorum."

Arkasını döndü.

Kalbim şimdi ayak parmaklarımdaydı.

"Siktir, Maddy." Geri döndüğünde, sert yüz ifadesi sonunda kuşkulu bir saygıya dönüştü.

"Az önce bir mucize gerçekleştirdin. Onaylanmamış, son derece uygunsuz, maaşının üstünde bir mucize. Her ne kadar bu tür davranışları desteklemesem de, başardığın şeyi takdir ediyorum. O yüzden teşekkür ederim. Bir daha asla yapma."

Bu kadar işe yaradıysa, belki de tekrar yapmam *gerektiğini söylememek* için dilimi ısırđım.

"Pekâlâ," dedi Noah hızlıca. "Git not defterini al. Toplantı tekrar başladığına göre, senin için yapacak daha çok işim var."

Yapamayacağım rahatlatıcı banyoyu özlemle düşündüm.

En azından Noah için çalışmak sıkıcı değildi.

Eşyalarımı toplarken, iş ilişkimiz yeni başlamış olsa da birbirimizi tamamladığımızı fark ettim. Belki haydutluk eğilimim onun tarzı değildi, ama beni işe alacak kadar işlerimi yapma tarzımı beğenmişti, yani o kadar da kötü değildi.

Kendi kendime gülümsedim. Eğer ilk gün Parker Sports Management ve onun biraz huysuz kurucusu ile işlerin nasıl gideceğine dair bir gösterge olsaydı, çılgın bir yolculuğa çıkacaktım.

NOAH

Lüks et lokantasındaki masaya oturduğumuz andan beri hiç durmadan konuşuyormuşum gibi hissediyordum. June Garrison gözlerini oğlundan ayırmadan bir kadeh beyaz şarabını yudumluyordu ve Matthew ilgisiz görünmek için elinden geleni yapıyor gibiydi, her ne kadar ben onun potansiyel geleceğini anlatırken gözlerinde heyecanın parladığını görsem de.

June çok fazla tutulmayan sözle uğraşmış birine benziyordu. Gülümsemeye çalıştığında bile, ağzı sürekli kaşlarını çatan bir ifadeye bürünmeden önce gülümsemesi gergin ve hızlı oluyordu. Kendisi için bir şeyler yapmaya alışkın bir kadındı. Restoranın kapısına kadar benden önce gelmiş ve kapıyı hepimiz için açık tutmuş, sonra da hepimize masada nereye oturacağımızı söylemişti. Matthew fiziksel olarak bir devdi ama annesinin yanında yavru köpek statüsüne düşüyordu. Onu sahada en vahşi haliyle görmüştüm ama restoranda annesinin liderliği ele almasına izin vermekten memnundu.

Ne zaman onu sarmaya başlasam, June öne doğru eğilip oğluna sert bir bakış atıyor, onun geri çekilmesine neden olurken konuşmayı devralıyor ve bitmek bilmeyen bir dizi kumaz, sert soru soruyordu. June'un ya da Matthew'un zor sorularına aldırmazdım. Ama belli bir noktada risk almanız ve inanmanız gerekiyordu. June'un şüphesi Matthew'a bulaştıkça, umutlarımın azaldığını hissedebiliyordum.

"Sanırım sunduğum PSM paketinin en önemli kısmı, bana ihtiyacın olduğunda Matthew, senin için orada olacağımı bilmen. Her zaman," dedim. "Bu ilişki sadece iş saatlerine bağlı bir durum değil. Sabahın ikisinde olası bir ciro anlaşmasının üzerinden geçmek mi istiyorsun? Tek yapman gereken aramak."

Paketin son parçasıydı. Müşterilerimin benim önceliğim olduğunu bilmek. Anlaşma imzalandıktan sonra onları bir dalkavuğa teslim etmeyecektim ve telefonlarına çıkmayacaktım. Benimle konuşmak isterlerse, her zaman yanlarında olacaktım. Bu genellikle benim için işi bitirirdi.

Garrison'lar için durum böyle görünmüyordu. Ya da en azından June Garrison için. Şarap kadehinin sapıyla oynuyordu. Sanki *sıkılmış* gibiydi.

Matthew annesine baktı. "Ne teklif ettiğinizi açıkladığınız için teşekkürler. Bunu düşüneceğiz."

Lanet olsun. Onları kaybediyordum.

Telefonum bir mesajla titredi... Ekrana baktım... Maddy?

Anlamlı bir şekilde telefona baktı.

Ona kaşlarını çatarak baktım, sonra Matthew'a döndüm. Belki ona tüm dikkatimi verirsem ve June için endişelenmeyi bırakırsam...

Maddy konuştu. "Bayan Garrison, size bir sorum var." Olamaz.

O noktaya kadar Maddy masada neredeyse görünmez bir varlıktı, sessiz notlar alıyor ve ben konuşurken uygun bir şekilde dalgın görünüyordu. Belli ki kendini tutma sınırına ulaşmıştı.

Sessizce konuştum. "Maddy, yapmayalım-"

June, "Hayır, hayır, onun söyleyeceklerini duymak istiyorum," dedi.

Devam etmesini beklerken gergin bir bekleyiş içinde oturuyordum. Şimdiye kadar Maddy iyi içgüdüler göstermişti ama aynı zamanda çok fevri olduğunu da göstermişti. Konuşmasının iyi bir şey olup olmayacağını söylememin bir yolu yoktu.

Masanın altında ellerimi sıkıp sıkıp açtım, gerekirse araya girip yönlendirmek için kendimi hazırladım.

"Parker Spor Yönetimi'nin neyle ilgili olduğunu duydun, peki sen ve Matthew için önemli olan nedir?" diye devam etti.

Şaşkınlığım karşısında June sonunda keman çalmayı bıraktı ve konuşmaya başladı.

"Bize bir yığın vaatte bulunan ilk kişi sen değilsin Noah Parker," dedi bana bakarak. "Bu beklenen bir şey. Ama biz bu ortaklıktan daha fazlasını bekliyoruz."

Ağzımı açtım ama ben konuşmadan Maddy devam etmesi için ısrar etti.

"Cirolar ve promosyon anlaşmaları kiminle anlaşırsak anlaşalım gelecek. Evet, bunlar paketin büyük bir parçası ama benim için en önemli şey onlar değil." June oğluna baktı. "Matthew genç. Biraz aceleci. İşi bilen ama aynı zamanda inatçı biriyle nasıl başa çıkılacağını da bilen birine ihtiyacım var. Gerektiğinde onunla konuşup aklını başına getirecek biri, anlıyor musun? Biz iş ortağı istemiyoruz, biz..." sözünü kesti, Matthew'a baktı ve sonra bana kilitlendi. "Biz *aile* istiyoruz."

İsteğindeki samimiyet beni hazırlıksız yakaladı. Ona daha önce söz verdiğim her şeyden hem daha büyük hem de daha basit bir şey istiyordu.

Matthew'un babasının bu resimde yer almadığı gerçeği de gözümde kaçmamıştı. Üstün yetenekli bir çocuğu yetiştirmenin stres ve sorumluluklarıyla uğraşmak, yol boyunca ihtiyaç duyduğu tüm kaynaklara ve desteğe sahip olduğundan emin olmak kolay olamazdı. Artık kariyerinin bu aşamasında olduğu için, onu güvenilebileceği birinin ellerine teslim etmek istiyordu.

Müşterilerimin aptalca kararlar vermesini engellemek işimin önemli bir parçası olabilirdi ama normalde satış konuşmamın bir parçası değildi. Hiçbir genç adam daha ne kadar büyümesi gerektiğini duymak istemezdi. Ama belki de bu kez duymaları gereken şey buydu; ben orada bir akıl hocası olmak için bulunuyordum, bir kolaylaştırıcı değil.

June'un açılmasını sağlamak ve PSM'yi diğer firmalardan farklı kılan şeyin ne olduğunu hatırlatmak için Maddy'nin basit sorusu gerekmişti.

Orada. Ama bunu yapmadan önce Matthew'un da biraz açılmasına ihtiyacım vardı.

"Matthew, annenin ne dediğini duydum. Sen de aynı şeyi hissediyorsun, değil mi?"

Konuşmadan önce June'a baktı. Bir an için içindeki çocuğu görebildim, hayatını değiştirecek bir karar karşısında bunalmıştı ve yol göstermesi için en güvendiği kişiye bakıyordu. "Evet. Senin gibi bir sürü adamla konuştuk ve gerçek şu ki, bu noktada hepsi kafamda birbirine karışıyor. Biri Nike'a söz veriyor, biri arka cebinde Gatorade olduğuna yemin ediyor ve bu harika. Ama bana sadece nereyi imzalamam gerektiğini değil, aynı zamanda *nedenini* de söyleyecek birine ihtiyacım var. Aptal bir sporcu gibi görünebilirim ama işlerin taraftarlar tarafından nasıl okunduğuna dikkat ederim. Benim de kendi fikirlerim var, bu yüzden söyleyeceklerimi dinleyecek biriyle çalışmak istiyorum. Anlıyor musun?"

"Bunu kesinlikle yapabilirim," dedim. "Dinlemek benim için her zaman önceliklidir."

Matthew, Maddy'yi başıyla işaret ederek, "Onu dinlemedin," dedi.

Dişlerimi gıcırdatma isteğimle savaştım. Can sıkıcı olan şey, onun haklı olmasıydı.

Maddy, "Bu doğru, ama ben yeniyim ve hâlâ bazı iletişim sorunlarımızı çözmeye çalışıyoruz," dedi. "Noah seni gerçekten dinleyecek. Söz veriyorum."

Ona isteksiz bir saygıyla baktım. Bu sorunun üstesinden iyi gelmişti.

Tabii en başta konuşarak buna o da neden olmuştu.

"Ama bu çocuğu nasıl frenleyeceğini bilen birine de ihtiyacımız var." June Maddy'ye baktı ve ben de hemen çözüm önermek için araya girmeden konuşmanın gelişmesine izin vermek için mücadele ettim. Bu bana ters geliyordu ama June'un güvensizliğini aşmanın yolunun beklemek ve dinlemekten geçtiğini görebiliyordum. Maddy ve ben aşağıdaki konular hakkında kesin bir konuşma yapacaktık

Ama sonuç aldığını da inkâr edemezdim. "En çok istediğimiz şey açık ve dürüst bir bağlantı," diye bitirdi June.

Maddy sanki az önce gümüş tepside sunduğunu biliyormuş gibi bana baktı. Bir an için gözlerimiz kilitlendi, Matthew'u ikna edecek şeyi nihayet anladığımda aramızda bir bağlantı tınısı uğuldadı.

Öne doğru eğildim, dikkatimi tekrar June ve Matthew'a verirken yüzüm nötrdü. "Tamamen anlıyorum. Yaklaşımım hakkında size bir fikir vermek için... D'Shawn Collins ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

Matthew başını geriye attı ve güldü. "Ah, evet. Çocukken duvarımda onun posterı vardı."

Tabii ki bunu zaten biliyordum - bir röportajda bahsetmişti. "Sana D'Shawn'ın beni yıllık aile toplantısına çağırdığı zamanla ilgili bir hikâye anlatayım. Büyükbabasının onayını almamı istiyordu ve bunu yapmak için amcaları, erkek kardeşleri ve kuzenleriyle basketbol sahasında mücadele etmem gerekiyordu."

D'Shawn'ın kuzenlerinden biri olan yirmi iki yaşındaki bir kız tarafından nasıl kıcıma tekme yediğimi anlatmaya başladım. D'Shawn'ın büyükbabası hışımla çekip gitmemi bekliyordu. Onun yerine, kuzenimin henüz bir spor menajeri olup olmadığını sordum. O aile toplantısının sonunda Collins ailesinin bir değil iki üyesini temsil ederek oradan ayrılmıştım. Bu hikayeyi sunabileceğim her şeyi vurgulamak için seçmiştim - erişilebilirlik, dürüstlük, şeffaflık ve evet, ticari olmaktan çok ailevi hissettiren destek. Bitirdiğimde hem Matthew hem de June tam olarak istediğim yerdeydi.

Bana güveniyorsun.

Vurucu cümleyle bitirdim. "Ve hey, kaç kişi geleceğin WNBA yıldızına karşı iki basket attığını söyleyebilir?"

Matthew tam zamanında güldü.

Gerginlik azaldı ve yemeğin geri kalanı, otoparkta vedalaşırken umutlu hissetmemi sağlayacak kadar iyi geçti. Matthew son düşünceleriyle ilgili olarak yakında bana döneceğine söz verdi, bunu olumlu bir işaret olarak aldım. June'un bir şey söylemesine fırsat kalmadan potansiyel geleceğimiz hakkında konuşmaya başlamıştı. Ondan hoşlanıyordum ama Matthew'un da kariyerinde biraz söz sahibi olmasını istiyordum.

Kiralık arabaya bindiğimizde Maddy sessizdi, bu da bana düşüncelerimi toparlama şansı verdi. Az önce olanları doğru şekilde ele almam gerekiyordu. Kendini ikinci kez müzakerelere dahil ederek büyük bir risk almıştı. Neyse ki ikimiz için de işe yaramıştı ama bu, bana danışmadan araya girmeyi alışkanlık haline getirmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

Arabayı otoyola doğru yavaşlattım ve ona baktım. Solgun görünüyordu, muhtemelen son yirmi dört saatin stresinden ya da belki de az önce yaptığı şeyi düşündüğü için.

Özür dilediğinde biraz mızızlanmayı göze alabileceğime karar verdim. Ne de olsa kalbi doğru yerdeydi. Yeterince umursamayan bir asistanım olacağına, çok fazla umursayan bir asistanım olmasını tercih ederdim.

Boğazını temizledi. "Gönderdiğim mesaja neden bakmadın?"

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Maddy-"

"İşe yarayan bir kumar için özür dilemeyeceğim," diye ağzından kaçırdı. "Duyulmaya ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum ve ona bir şans vermek istedim. Ve eğer mesajımı okusaydın, ona bu şansı veren ben değil, sen olabilirdin."

Kaşlarımı çattım.

Maddy konuşmaya devam etti. "Uzun zaman önce, konuşuyorsan satmıyorsun diye bir şey okumuştum ve bu aklımda kaldı."

Dudaklarım inceldi. "Toplantı sırasında çok konuştuğumu mu ima ediyorsun?"

"Hayır, ama bir dönüm noktasına yaklaşıyorduk," dedi. "İkisine de seslerini duyurmaları için bir şans vermemiz gerekiyordu. Herkese söylemeyebilecekleri derin konular gibi. Planı ortaya koymak zorundaydın. Ama..."

"Ama ne?" Direksiyonu biraz daha sıkı kavradım.

Göz ucuyla Maddy'ye baktım ve omuz silktiğini gördüm. "Matthew sana bir erkek gibi görünebilir ama June için o hâlâ onun bebeği. Her zaman da öyle olacak. Ve onu korumak istiyor. Ben sadece ona bunu yüksek sesle söyleme şansı verdim, böylece sen de ona duyması gereken güvenceyi verebilirsin. Sen onu tam bir yetişkin olarak görüyorsun, June görmüyor. Ve onun güvenini kazanmak için bizim -yani *senin*- ona onun bakıma ihtiyacı olan tarafını da gördüğümüzü göstermemiz gerekiyordu." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Siz de onun bu yönünü görüyorsunuz."

Ona karşı her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, müzakereye bu kadar bağlı olmasının hoşuma gittiğini itiraf etmeliydim. Benim hoşnutsuzluğumu göze almak pahasına da olsa değerli bir müşteriyle anlaşmak için elinden geleni yapmak istiyordu. Bir patron olarak, bu tür bir tutkuyu severdim.

Patron olmayan bir şekilde de hoşuma gidiyordu. Bu duyguları bastırdım.

"Bunu fark edebildiğiniz için teşekkür ederim. Haklısın, bu konuyu hiç düşünmemiştim. Ama Maddy..."

"Biliyorum, biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedim. "Bu durumda işe yaradı, ama kendini bu şekilde pazarlıklara sokmak inanılmaz derecede aptalca bir hareket. Bu işte yenisiniz ve muhtemelen çoğu müzakerenin toplantıdan önce bilmediğiniz yönleri olacaktır. Tek bir yanlış kelime ve onlarla kurduğum tüm iskele çökebilir. Ayrıca, temsilci olmak için lisansınız yok. Tüm bunların sadece müzakereleri değil, bir bütün olarak şirketi de etkileyebilecek yasal sonuçları var."

"Yasal mı?" diye sordu, oturduğu yerde biraz büzüşerek.

"Bu gece şansın yaver gitti ama bir daha olmayacak. Anladın mı?"

Dersimin nasıl geçtiğini anlamak için ona baktım. Kucağında kenetlediği ellerine bakarak sessizce başını salladı. Onun yenilmiş durumunda konuşmaya devam etmemi tetikleyen bir şey vardı.

Çünkü derinlerde bir yerde, tüm o sert konuşmaların ve hayal kırıklıklarının altında, June'a nasıl ulaşacağını bulma şeklini seviyordum.

İçimi çektim. "Bak, bir dahaki sefere toplantının ortasında aklına bir fikir gelirse bunu not defterine yaz. Sonra da gizlice bana göster. Elimden geldiğince toplantılar sırasında telefonumu kontrol etmekten kaçınıyorum."

Canlandı, gözleri umutla parlıyordu.

Boğazımı sertçe temizledim. "Peki, Garrison'la şansımız hakkında ne düşünüyorsun? İçgüdülerin ne diyor?"

"Oh." D o ğ r u l d u . "Bence *mükemmeller*. Senden gerçekten hoşlanıyor gibiydi."

"Öyle mi?" Ona baktım ve bir sokak lambasının ışığı altında gülümsemesini yakaladım.

"Elbette. Sevilmeyecek ne var? Bence Matthew'un senin için yalvarması gerek.

Onunla çalışman için. İnanılmazsın."

Sesindeki samimiyet gözlerimi tekrar yoldan ayırmama yetti ve bir an için göz göze geldik. Ciddiydi.

Öksürdüm ve önüme yeniden odaklandım. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Bu gece strateji belirlemek istersen, ben varım. Tamamen uyanığım ve gitmeye hazırım. Fikirlerim var, belki-"

Tanrım, gerçekten de gençmiş. "Maddy, geç oluyor. Heyecanını takdir ediyorum ama tükenmeni istemiyorum." İhtiyacım olan son şey de Maddy'nin gece geç saatte otel odamda olmasıydı. "Her şeyi o güvenilir not defterine yaz, yarın eve dönerken uçakta üzerinden geçeriz, tamam mı?"

"Tamam, tabii."

Sanki devam edemeyeceğimiz için üzgün gibiydi. Ve asla itiraf etmesem de, geceyi sonlandırmak zorunda kaldığım için gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım.

Çünkü Maddy Malone ile vakit geçirmek iş gibi gelmiyordu.

MADDY

Noah bana ofisi gezdirdi.

Artılar: Parker Spor Yönetimi merkezindeki ilk resmi günüm için inanılmaz heyecanlıyım.

Eksiler: Dizlerim sinirden titriyordu.

Yaşayacaklarıma hazırlıklı olduğumu düşünsem de neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Binadan içindeki insanlara kadar *her şey* çok şıktı. Noah Kuzey Dakota'ya gitmeden önce bana birden fazla kıyafet hediye ettiği için minnettardım çünkü oraya uygun bir kıyafetim yoktu. İlk maaşımı aldıktan sonra bir alışveriş gezisi planlamıştım bile.

Binanın etrafında elektrik hissi veren bir hava vardı. Her çalışanından ilgisizlik ve hayal kırıklığı sızan gazeteden çok farklıydı.

Noah'ın resmi turum için beni bir iş arkadaşına teslim edeceğini düşünmüştüm, ancak o beni kendisi gezdirdi, bana buranın giriş ve çıkışlarını gösterirken herkesin rolleri hakkında bilgi verdi. Çalışanlarının meraklı bakışları ilginçti ama çabucak maskelenerek neler olup bittiğini merak etmeme neden oldular. Ancak tur boyunca beni tanıştırdığı herkesle iletişim kurdu ve Noah Parker'ın işinin içini ve dışını bildiği açıktı. Sanki herkes onu seviyordu ya da en azından çok inandırıcı bir gösteri yapıyordu.

"Son bir durak," dedi beni turun sonundaki bir ofise doğru yönlendirirken. "Çok gecikti, bu çalışmanın nasıl

ilişki başladı." Burnunun ucuna gözlük takmış, telaşlı görünümlü bir kadına doğru eliyle işaret etti. "Jennifer Wilcox, lütfen yeni çalışanımız Maddy Malone ile tanışın. Bildiğiniz gibi işleri ters yaptık, bu yüzden bunu düzeltebileceğinizi umuyorum."

Evet, son yirmi dört saatimizi bir iş sözleşmesi olmadan birlikte geçirmemiz çok ters bir durumdu ama ben böyle şeylere takılacak bir tip değildim.

Jennifer'ın bir an için kaşlarını çatıldığını ve sonra ifadesini düzelttiğini gördüm. "Ona bir tur attırmaya kadar, ki bunu yapmak zorunda değildin Noah, ama teşekkürler. Peki, tüm bunları şimdi düzeltmeye ne dersin? Maddy, lütfen otur da sana şu evrak işlerini göstereyim." Önündeki masaya kalın bir dosya koydu.

Noah bana gülümsedi ve uçakta elimi tutuş şeklini hatırlayarak içimin sızladığını hissettim. Muhtemelen imzama bekleyen formların bir yerinde açıkça belirtilmiş ve yasaklanmış bir bağlantı anını paylaşmıştık. Bu tür bir dostluğun kurallara aykırı olduğunu tahmin ediyordum, ama yine de kuralları o koymuştu, belki de başka bir şekilde bakabilirdi?

"İkinizi de yalnız bırakayım. Teşekkürler, Jennifer." Noah dışarı çıkmadan önce bize başıyla selam verdi.

"Her şeyi okumanız için size birkaç dakika vereceğim, sonra sorularınız varsa tartışabiliriz," dedi Jennifer yığını işaret ederken.

Otuz dakika sonra birkaç düzine sayfayı imzalamıştım ve Noah'nın ofisinin dışındaki masama geri dönüyordum.

"Hey Maddy."

Etrafıma bakındım ve Noah'ın beni daha önce tanıştırdığı diğer iki asistanın mutfaktan çıktığını gördüm.

"Merhaba," diye el salladım.

"Gel buraya," ve Daha kısa, kızıl saçlı kadın isimli Allison sahne fısıldadı. "Seninle konuşmak istiyoruz."

İçeri girdim ve hem Allison hem de uzun boylu bir sarışın olan Gigi kahve makinesinin yanında üzerime atladılar.

"Bize her şeyi anlat," dedi Gigi heyecanlı bir sesle. "Zoe'nin kovulduğunu duyduk ama detayları bilmiyoruz."

Belli ki ofis dedikodusu bekleniyordu ama onlara karşı ne kadar açık olacağımdan emin değildim. Daha yeni tanışmıştık ve arkadaş edinmek istesem de bir yanım Noah'ya sadık olduğunu hissediyordu.

"Görünüşe göre Noah için ayarladığı uçuşta bir sorun çıkmış, o da onu kovmuş."

Allison elini bana doğru çevirdi. "Sorun neydi?"

Ofis kültürünün nasıl olduğunu bilmediğim için büyük resmin ayrıntılarını, sadece gerçekleri anlattım. Keşif gezisine gittiğimi öğrendiklerinde, Zoe'nin toplantıyı iptal ettiği hikâyesini de benden öğrendiler.

Gigi bir nefes verdi. "Vay canına, büyük bir patlamayla gitti. Noah'ya yaşattıklarından sonra buna şaşmamalı."

"Evet, güvenilir bir asistan olmadığını duymuştum," dedim. İki kadın da kahkahayı patlattı.

"Belli ki hikâyenin tamamını bilmiyorsun," dedi Allison. İçimde bir endişe belirdi. "Dahası mı var?"

"Çok daha fazlası." Gigi kapıya koştu, etrafı kolaçan etti, sonra aceleyle geri. "Kendini hazırla."

"Zoe, Noah'nın uzun süredir asistanlığını yapan Jackie emekli olduktan sonra geçici olarak işe başladı," diye söze başladı Allison. "Jackie şirketi kurduğundan beri onunla birlikteydi, bu yüzden pozisyon için doğru eşleşmeyi bulmak için zaman istedi. Ayrıca, yeni olduğunuzu biliyorum ama Noah'nın ne kadar titiz olduğunu anlamış olmalısınız." Soru sormak için ağzımı açtığımda Allison elini salladı. "Genelde kötü bir şey değildir, tabii sana sinirlenmesine maruz kalmadığın sürece."

"Zoe ilk başta iyiydi. İşinde iyi görünüyordu," dedi Gigi. "Ve bu doldurması kolay bir pozisyon değil, biliyor musun? Zorlu çalışma saatleri, çok fazla seyahat - herkese göre değil, ama Zoe bu işe uygun görünüyordu, bu yüzden Noah onu tam zamanlı olarak işe aldı."

"Ve sürekli telefonla konuşmasına rağmen işinin ehli görünüyordu," diye ekledi Allison.

"Evet." Gigi homurdandı. "Burada gerçekten neden çalışmak istediğini anlamamız uzun sürmedi. Profesyonel sporculara erişimin ona harika bir sosyal medya içeriği sağlayacağını düşünüyordu. Noah bunun müşterilerimizin mahremiyetinin ihlali olduğunu açıkça belirtince, çileden çıkmaya başladı. Bazı insanlar patronları tarafından *hayır* denmesini kaldıramazlar."

Kaşlarımı çattım ve yaptığım herhangi bir şeyin yanlış anlaşılıp anlaşılmayacağını merak ettim. Kendimi savunduğum doğruydu ama bu yaptığım profesyonel olmayan bir davranış sınırını aşmış mıydı? "Noah nasıl tepki verdi?"

"İş yerinde hatalar yapmaya başladığında, bence bunu bilerek yapıyordu, onun dikkatini daha fazla çekmeye çalışıyordu - ofise ne kadar katkıda bulunduğunu fark etmesini istiyordu, anlıyor musunuz? Belki yeniden düşünmesini sağlamak için. Ama sonra işe yaramayınca, zamanının çoğunu kendi işlerine odaklayarak asgari düzeyde iş yapmaya başladı. Rezervasyonu mahvetmek mi? Böyle şeyler *her zaman* oluyordu. Kendini internette bir şeylere kaptırıyor ve aslında yapmak için para aldığı işi unutuyordu. Aptalca bir hareketti, çünkü sonunda kovulacağını biliyor olmalıydı. Noah'nın özel ve profesyonel hayatı arasında bir çizgi tutturamayan insanlara tahammülü yok."

"Herkesin böyle yüksek bir yoldan gitmemesi çok kötü."

"Değil mi? Ve diğer insanlar iş yerinde fazla 'kişisel' davrandıklarında, bu sosyal medyayla ilgili olmuyor, ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Gigi.

Gözlerimi kırptım. "Pardon? Takip etmiyorum."

Allison yüzünü buruşturdu. "Biliyoruz ki, bir grup ajan Dağınık
 etrafında ile onların Asistanlar. Burada Hayır
 yazılı

Bu yüzden buralarda bir sürü yatak avcısı var."

"Biri yatak zıpzıpı mı dedi?"

Sesi duyunca kalbim neredeyse duracaktı. Derin, pürüzsüz, *tanıdık*. Olamazdı, ama işte oradaydı, her zaman karşı konulmaz olduğunu düşündüğü gülümsemesiyle köşeyi dönüp mutfığa giriyordu.

Beckett Tate.

Aramızdaki şeylerin nasıl sona erdiği önemli değildi, onu görmek beni hala biraz dengesiz hissettiriyordu. Tek fark, eskiden bu hissi severdim.

Artık hoşlanmıyorum.

Ayrılışımızdan sonra olmaz. O zamandan beri ben değişmiştim ama onun değişmediği açıktı. Hâlâ insanların onu izlediğini biliyormuş gibi hareket ediyordu ve dürüst olmak gerekirse, genellikle izliyorlardı. Artık kesinlikle favori insanlar listemde değildi, ama ben bile adamın muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydım. Her zaman biraz yatak başı gibi görünen kumral saçlar, düpedüz manyetik bir gülümseme ve spor salonunda bilenmiş, kıyafetlerin içinde ve dışında iyi görünen zayıf bir vücut.

Ne yazık ki içindeki kişilik güzel dış görünüşüyle uyuşmuyordu.

"Maddy Malone, burada ne halt ediyorsun?" Bunu söylerken gülümsüyordu ama dostça bir selamlama gibi hissettirmiyordu ve kesinlikle gözlerine ulaşmıyordu.

Allison ve Gigi aramızda bakıştılar.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Gigi sordu.

Beckett'tan önce davranıp benim işime yarayacak bir arka plan hikâyesi anlatmak istedim ama ben konuşmadan o konuşmaya başladı.

"Evet, tanıyoruz," dedi, gülümsemesi bilmiş bir sırıtışa dönüştü. "Bununla bir sürü geçmişimiz var."

Allison, "Görünüşe göre bu bir sonraki ofis içki saati için bir hikâye," dedi. "Koşmam gerek ama detayları birlarımı yudumlarken öğreneceğim, anladın mı?"

"Aynen," diye ekledi Gigi. "Dedikodu benim göbek adım ve bunun için buradayım. Maddy, hoş geldin ve bu adam fazla gelirse bize söylemekten çekinme."

Bizi mutfakta yalnız bıraktılar ve Beckett'a söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım. Onu görmek bir çığ gibi büyüyen anıları tetikledi, iyi olanlar kötülerin gölgesinde kaldı. Onunla ilişkisini bitiren ben olmuştum ama gerçek şu ki beni buna o zorlamıştı. Üniversitedeki çalkantılı bir ilişkiden sonra, Washington'a ve CNN'deki staja gitmeye hazırdım, uzun mesafeyi deneyeceğimizi düşünüyordum. Ama Beckett bana karşı her zaman sahiplenici olmuştu ve yeni bir şehirde tek başıma olacağım fikri kıskançlığına tavan yaptırmıştı. Beni gitmemem için ikna etmeye çalışmış, sonra da bunu yasaklayacak kadar ileri gitmişti, bu da beni çileden çıkarmıştı. İlişkimizi bitirdim, o da ortadan kayboldu ve beni ondan sonra çıktığım her erkekte kusurlar ve çatlaklar aramak zorunda bıraktı. İlişkiler söz konusu olduğunda neredeyse kendime güvenemiyordum.

Beckett'la uzun zamandır konuşmamıştık ama işte karşımdaydı ve eskiden dizlerimi jöleye çeviren o takdir dolu bakışlarla bana bakıyordu. Artık üzerimde aynı etkiyi yaratmadığını fark ettiğim için mutluydum.

"Merhaba Maddy."

"Merhaba." Arkamdaki tezgâha çarpana kadar ondan uzaklaştım. Bu yeni gelişmeyle nasıl başa çıkacağımdan emin değildim ama Beckett Tate'in arkadaş olarak bile olsa hayatıma tekrar girmesine izin vermeyeceğimi biliyordum. Hayatımdan tamamen çıkma şekli, aslında beni umursamadığını, sadece beni kontrol edebilmeyi önemseddiğini göstermişti. Onunla dans etmeyi bıraktığımda, artık bana ihtiyacı kalmamıştı. "Nasılsın?"

"Her zamanki gibi inanılmaz," dedi yarı şaka olduğunu bildiğim hafif bir ses tonuyla. Beckett her zaman kendisinin en büyük hayranıydı. "Olağanüstü görünüyorsun. Saçını beğendim, farklı olmuş. Elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyor."

Her zaman görünüşüm hakkında iyi ya da kötü söyleyecek çok şeyi vardı. Öyle bir noktaya gelmişti ki ondan onay almak için can atıyordum,

İltifat karşısında refleks olarak bir çarpıntı hissettim. "Teşekkürler."

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini vücudumda gezdirerek beni inceledi. "Bir kahve içip hasret gidermeliyiz. Eski günler hakkında gülüşürüz. Ayrıca burada işlerin nasıl yürüdüğü konusunda sana ipucu verebilirim. Kesinlikle dikkat etmen gereken bazı insanlar var, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Sanki. Acaba kendisinden bahsettiğinin farkında mıydı?

Beckett'ın tekrar aklıma girmesine kesinlikle izin vermeyecektim. Artık farklı bir insandım ve eskiden bana yaptığı kontrolcü saçmalıklara katlanacak değildim. Telefonumu kontrol etmemi istiyor, nerede olduğumu öğrenmek için mesaj atıyor, arkadaşlarımla takılmak istediğimde benden izin istiyordu. Ondan kurtulana kadar bunun ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim bile. Ama şimdi zamanım ve bakış açım olduğu için, nihayet bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu ve buna herhangi bir düzeyde geri dönmeye ne kadar az ilgi duyduğumu anlayabiliyordum.

"Biliyor musunuz? Bu benim ilk resmi günüm ve işime odaklanmam gerekiyor," diye cevap verdim. "Ama yine de teşekkürler. Eminim görüşürüz."

Kapıya doğru ilerlemeye başladım ama Beckett önüme geçti. "Ciddi misin? Sadece kahve, Maddy," dedi, hâlâ gülümsüyordu ama bana sert gözlerle bakıyordu. "Bana karşı koyamayacağından mı korkuyorsun?"

Yüzüne gülmemeye çalıştım. Elbette, hâlâ inanılmaz görüldüğünü inkâr edemezdim ama artık benim için hiçbir şey yapmıyordu. Sanki güzel yüzünün ardında gerçekte kim olduğunu görebiliyordum; bir kadına gerçekten sevildiğini ve takdir edildiğini hissettirmek hakkında hiçbir şey bilmeyen kontrolcü bir pislik.

"Sen öyle düşün Beckett," dedim yanından geçerken. "İyi günler."

Neredeyse Noah ile çarpışıyordum ve bir şey duyup duymadığını anlamak için mutfağa doğru baktım.

"Maddy, ben de seni arıyordum. Ayarlanan gereken bazı program çakışmaları var. İşe başlamaya hazır mısın?"

Noah yanımızdan geçerken Beckett'a başıyla selam verdi. Beckett ona gönölsüz bir selam verdi ve gözlerimi bir saniye fazla uzun tuttu. Yüzümün kızardığını hissettim.

"Evet, tüm İK evrak işlerini bitirdim ve sadece bir şişe su alıyordum. Ben hazırım." Telefonuma baktım ve ortak takvimimizde gezinmeye başladım.

Noah bana baktı. "Görünüşe göre bir şey unutmuşsun." Mutfağa doğru yürüdü, sonra elinde bir şişe suyla bana doğru geldi. "Su senin dostundur."

Güldüm. Adam her şeyin üstesinden geliyordu. "Teşekkür ederim. Çok fazla şey oluyor ve ben de yetiştirmeye çalışıyorum."

Koridorda Noah'ın ofisine doğru ilerlemeye başladık. Bana şöyle bir baktı. "Evet, o konuda... iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

Beckett'ı kastettiğini anlayabiliyordum. Normalde iş yerinde asla eski sevgilimden bahsetmezdim. Ama Noah'ya tüm hikâyeyi anlatmak için içimde garip bir istek vardı. Ağzımı açtım, sonra ofiste ilerlerken herkesin bizi duyabileceğini hatırladım. İlk günümde kişisel bir dramla ortalığı karıştırmak istemedim. Beckett'ın da beni oyundan düşürmesine izin verecek değildim. "Evet, harikayım! Herkes çok iyi görünüyor."

Yüzümü taradı ve sonunda başını salladı. "Tamam, bunu duyduğuma sevindim." Ofisine vardığımızda kenara çekilip önünden geçmeme izin verdi. "Hadi işe koyulalım."

Tam da yapmak istediğim şeydi.

MADDY

"Hey Maddy, pasaportun güncel mi?"

Dizüstü bilgisayarımdan başımlı kaldırdığımda Noah'nın ofisinin kapısından beni incelediğini gördüm.

Ona gülümsedim. "Sadece bir kez uçağa binmiş bir kadının aslında güncel bir pasaportu olduğunu öğrenince şok olabilirsin." Ona pasaportumu on sekiz yaşımdayken aldığımı ve babamın hastalığı nedeniyle hiç çıkamadığım dünyanın dört bir yanına yaptığım yolculukların pullarıyla doldurmak istediğimi söylemeyi düşündüm.

İlk uuşumu hatırlayınca aramızda bir şeyler kıvılcımlandı.

Noah gözlerini kaçırdı ve hemen her zamanki iş adamı ifadesine geri döndü. "Harika. Yarın yola çıkmaya hazır olabilirsin, değil mi?"

Ne dediğini anlamaya çalışırken birkaç anlamsız ses çıkardım. "Bekle... Seninle mi geliyorum? Avrupa'ya mı?"

Takviminde üç haftalık seyahat bloğunu görmüştüm ama benim de onunla birlikte gideceğim konusunda tek kelime etmemişti. İzinli olacağımı düşünmemiştim - ayarladığı birçok toplantı için yönetici desteğine ihtiyaı olacaktı - ama bunu uzaktan sağlayacağımı varsaymıştım.

Yüz ifadesi karardı. "Benimle seyahat edeceğin gerçeğini sorumluluklarını sıralarken konuştuk sanıyordum. Çünkü eğer bu bir sorun olaksa-"

"Hayır!" Sözünü kestim. "Hiç sorun değil, sadece *yarın* ayrılacağımızı fark etmemiştim."

"Güzel." Bana başıyla onay verdi. "Uçuş ekibini bilgilerinizle güncellediğinizden emin olun."

"Hallediyorum," diye cevap verdim.

"Tamam, Zoe'nin planladığı her şeyi iki kez kontrol ettikten sonra toparlanmak için eve gidebilirsiniz. Yarın sabah yedide yola çıkıyoruz, dolayısıyla araba sizi saat beşte alacak. Ama tabii ki lütfen tüm detayları teyit edin çünkü..."

"Çünkü Zoe," dedim. İlk günden beri onun pisliklerini temizliyordum ve bir süre daha temizlemeye devam edeceğimi hissediyordum.

Noah'nın ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. "Aynen öyle."

Telefonu çaldı ve ofisine geri döndü. Kendi takvimimi tarama fırsatı buldum ve Noah'la birlikteyken sadece kızlarımla üç Perşembe Gecesi Aile Yemeği'ni kaçırmakla kalmayacağımı, aynı zamanda Cassie'nin cinsiyet açıklama partisini de kaçıracağımı fark ettim.

Bu hiç iyi olmayacaktı. Grubumuzdaki ilk anne olacak arkadaşımı şimdiden hayal kırıklığına uğratiyordum.

Hayatımda her şeyin ne kadar hızlı ve dramatik bir şekilde değiştiğini görünce içimde serbest düşüş hissettim. O akşam yemekleri Nia, Hope ve Cassie ile olan arkadaşlığımın belkemiğini oluşturuyordu. Kaitlyn de fırsat buldukça bize katılıyordu ama yeni evli olduğu için önümüzdeki birkaç hafta boyunca aramızda olmayacağını hepimiz biliyorduk. Ani program değişikliğim hakkında söyleyecek epey şeyleri olacağını hissediyordum. Bu, yüz yüze yapmamız gereken türden bir konuşmaydı, bu yüzden grup mesaj dizimize bir davet mesajı gönderdim.

"Bayanlar, bu gece acil içkiler. Clyde beşte mutlu saatler için?"

Barın köşesindeki yüksek masaya oturduğumda sinirlerimi yatıştırmayı başarmıştım. İlk gelen Cassie oldu.

"Merhaba hanımefendi," dedi beni o muhteşem sarılışlarından birine katlarken. "İyi misin?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. Her şeyi iki kez açıklamak zorunda kalmak istemediğim için konuyu saptırdım. "Her şey yolunda. *Harika* görünüyorsun."

Cassie güldü ve elini küçük yumruğunun üzerinde gezdirdi. "Öyle mi düşünüyorsun? Şimdiden tüm pantolonlarımın dışına çıkmaya başlamışım gibi hissediyorum. Kocaman olacağım."

"Kes şunu," diye azarladım. "Parlıyorsun."

"Kızımızın ne kadar muhteşem görüldüğünden mi bahsediyorsun?" Nia çantasını masaya bırakırken sordu. "Çünkü bu tenle tanrıça statüsüne ulaşıyor."

Kucaklaştık, sonra Hope geldiğinde aynı işlemi tekrarladık. Önümüzde içkilerimizle yerleştikten sonra mini bombamı patlattım. "Bir iyi, bir de kötü haberim var."

Hepsi sustu ve beni incelediler. Her zamanki gibi önce Nia konuştu. "Biriyle görüşüyorsun." Masadakilere şöyle bir baktı. "Değil mi? Gülen ve sevimli görünmüyor mu?"

Kızardım. Patronum düzenli olarak görüştüğüm tek erkekti ve onun ne kadar çekici olduğunu düşünmeme bile izin vermiyordum.

"*Keşke*," diye güldüm. "Hayır, mesele o değil. İyi haber şu ki sonunda yurtdışına çıkıyorum. İspanya'ya gidiyorum! Başka yerler de var ama zamanımızın çoğunu İspanya'da geçireceğiz."

Masadan yükselen çığlıklar bardaki diğer müşterilerin bakışlarını üzerine çekti.

"Bunu uzun zamandır istiyordun," dedi Hope. "Bize her şeyi anlat!"

"Dur bakalım, bu bir tatil değil, iş için. Ama yine de çok heyecanlıyım."

"Ooh, zaddy patron adamlar seyahat etmek," dedi Hope. "Eğlenceli olacak."

"O zaddy iyi," diye ekledi Nia.

"Dur," diye yalvardım. "O öyle biri değil. Bu tamamen iş, güven bana. Neyse, iyi haber bu. Yarın gidiyoruz." Durakladım. "Ve üç haftalığına gitmiş olacağım."

"Açıkçası bu kötü haber," dedi Cassie yüzü düşerken. "Çünkü cinsiyetimi açıklayacağım partiyi kaçıracaksın."

"Üzgünüm Cass. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum," dedim elini tutmak için masaya uzanırken. "Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok, biliyor musun? Herhangi bir talepte bulunacak kadar uzun süredir orada değilim."

Cassie kıkırdadı. "Evet, patronuna Avrupa'ya gidemeyeceğini çünkü arkadaşının renk kodlu bir pastayı kesmesini izlemen gerektiğini söylemek senin için ne kadar kötü görünürdü?"

Elini sıktım. "Dur. Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun. O tatlı bebek için yapılacak tüm kutlamaların bir parçası olmak istiyorum. Bu sefer işler yolunda gitmeyecek ama söz veriyorum partide ve sonrasındaki her dönüm noktasında yanında olacağım."

"Sorun değil Mads. Ruhen bizimle olacaksın."

"Ve FaceTime'da," diye ekledim. "Eğer bir toplantıda değilsem mutlaka arayacağım."

"Sen de bizimle üç FND'yi kaçıracaksın," diye sızlandı Hope.

Bu haftalık akşam yemekleri, üniversiteden ayrılıp gerçek dünyaya adım attığımızdan beri grubumuzun temel dayanak noktası olmuştu. Haftada birkaç saat birlikte olmanın keyfini çıkarmak için hayatlarımızın stresini ve sorumluluklarını bir kenara bırakıp gevşeme şansımızdı. Neyle karşı karşıya olursak olalım, her zaman birbirimizin yanında olmayı başarabileceğimizi hatırlamamıza yardımcı oluyorlardı. Bırakın üçünü, birini bile kaçıran nadirdi.

"Biliyorum ama onlar için de FaceTime kullanacağım. Sadece telefonu kaldır ve sanki yanıdaymışım gibi hisset."

"Evet ama sen paella ve rioja yerken biz de Gino's'tan pizza yiyor olacağız," diye güldü Hope.

"İtiraf etmeliyim ki yemek konusunda oldukça heyecanlıyım." "Arkadaşların da fena olmayacak."

İtiraz etmeye başladım ama Nia beni durdurmak için ellerini kaldırdı. "Tamam,

Tamam, patronun olduğunu anlıyorum. Resmi olarak elini çek. Ama hadi, bu

Biz. Hiç onu düşünüyor musun? Mesela... onun hakkında fanteziler kuruyor musun?"

Yanaklarım kızarıırken önümdeki bira bardağıyla oynadım. Adamın her şeyin içinde iyi göründüğünü kesinlikle fark etmiştim. Ve kolonyasının çam ormanındaki kamp ateşi gibi koktuğunu fark edecek kadar ona yakın durmuştum. Bir de bana her zaman çok uzun süre bakması vardı. Hiç de tuhaf ya da uygunsuz değildi, daha çok... takdir ediyormuş gibi hissettiriyordu? Bunu işimi nasıl yapacağımı bildiğim gerçeğinden hoşlanmasına bağlıyordum, ama içimde küçük bir parça beni takdir ettiğini hissediyordu ve bu iyi hissettiriyordu.

"Bilmiyorum..." Korundum. "Evet, kesinlikle muhteşem biri ama işimi tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum. Son asistanının, özel hayatına uyum sağlamak için kuralları değiştirmesini beklemesiyle ilgili bazı gerçek sorunları vardı. Tekneyi sallamak istemiyorum."

"Bu adil," dedi Hope. "Benim ofisimde arkadaşlık konusunda katı politikalarımız var."

Gigi'nin ilk günümde mutfakta bana söylediklerini düşündüm. "Aslında şirketin arkadaşlık konusunda herhangi bir kuralı yok. Noah sadece kişisel ve profesyonel ilişkilerin karıştırılmasından hoşlanmıyor."

Cassie gözlerini bana dikti. "Yani istersen patronunla *yatabilirsin*."

Herkes kahkahalarla inledi ve söylediğim hiçbir şey onları durduramadı.

İçkilerimizi gülerek yudumladık ve ben uzaktayken bir şeyleri kaçıracağım hissiyle savaştım. Yolculuk konusunda biraz gergin olduğumu da itiraf etmek istemedim. Arkadaş grubumun aşinalığını ve tahmin edilebilir buluşmalarımızı seviyordum. Noah ile kendimi neyin içine soktuğumu kim bilebilirdi ki?

Telefonum çaldı ve arayanın o olduğunu görünce şaşırmadım. Bu birlikte çıkacağımız ilk büyük seyahatti, muhtemelen benim için halletmesi gereken bazı son dakika detayları vardı.

"Merhaba Noah, ne haber?"

Ben suratımı asmamaya çalışırken kızlar sessizce benimle dalga geçtiler. "Az önce inanılmaz bir haber aldım. Garrison imzaladı."

"Yok artık!" Herkes beni yakından izliyordu. "Tebrikler, başardın!"

Durakladı. "Dürüst olmak gerekirse, yardımın için sana borçluyum."

Süreçteki rolümü kabul etmesi beni şaşırtmıştı, özellikle de ne kadar haddimi aştığını düşününce. "Tek yaptığım bir telefon görüşmesi yapmaktı."

"Maddy, ikimiz de bundan çok daha fazlasını yaptığını biliyoruz, bu yüzden ayrılmadan önce seni kutlamak için yemeğe çıkarmak istiyorum. Bir saat içinde hazır olabilir misin? Seni alırım."

Arkadaşlarımla geçirdiğim zamanı kısa kesmek istemediğim için tereddüt ettim. Öte yandan, onu ofis dışında tekrar görmeyi gerçekten istiyordum.

Bunun nedenini çok fazla düşünmek istemedim.

Eşyalarımı topladıktan sonra üzerime geçirdiğim kot pantolon ve atlete baktım. Tam olarak bir "kutlama" kıyafeti sayılmazdı ama eve koşarak gidip üzerimi değiştirebileceğimi biliyordum.

"Kulağa mükemmel

geliyor." "Tamam,

birazdan görüşürüz."

Ben tekrar 'tebrikler' diyemeden bağlantıyı kesti. Arkadaşlarımla bana baktığını ve tüm detayları anlatmamı beklediklerini fark ettim.

"Ne?" Etrafıma bakındım.

"Bize *ne olduğunu* sen söyle," diye sordu Hope.

"Şu Matthew Garrison denen adam sonunda Noah'la anlaştı. Buluşmak için Fargo'ya uçtuğumuz kişi o. Noah kutlamak için beni dışarı çıkarmak istiyor."

Üç çift kaş havaya kalktı.

"*Gerçekten* mi?" Cassie şeytani bir ses tonuyla sordu. "Yani bu bir randevu gibi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil."

"Nereye gidiyorsun?" Nia sordu. Omuz silktim. "Akşam yemeğine."

"Bu bir randevu." Hep bir ağızdan söylediler. "Hayır, öyle değil," diye mırıldandım.

"Bana öyle geliyor ki öyle olabilir," dedi Hope. "Bu gece ilk adım."

"Çocuklar, hadi ama," diye itiraz ettim. "Eğer ilgilenseydi, benden onunla çıkmamı isterdi, onun için çalışmamı değil. Bu, Garrison'a imza attırmamdaki minicik rolüm için bir teşekkür, hepsi bu."

"Kıyafetlerini değiştirecek misin?" Nia beni bir aşağı bir yukarı süzerek sordu.

"Açıkçası, bu akşam yemeği için pek uygun değil. Özellikle de onun gittiği türden yerlere."

"Randevu," diye burnunu çekti Nia.

Cüzdanımı çıkarırken onlara gülüp geçtim. "İçkiler benden," dedim ve yüz dolarlık bir banknot attım.

Cassie, "Çok para kazanıyorsun," diye güldü. "Sanırım bu iş iyi para kazandırıyor."

Ben de onunla birlikte güldüm ve yeni pozisyonumun benim için ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Patronuma aşık olarak bunu berbat edecek değildim. Ayrıca, beni asla romantik olarak düşünmeyeceğine ikna olmuştum.

Ama bana o şekilde baktığında *bir şeyler* hissediyordum.
demleniyordu.

NOAH

"Suşkiye bayılıyorum!" Kosushi'nin otoparkına girdiğimde Maddy haykırdı. "Burası hakkında çok güzel şeyler duydum."

"İyi ki şansımı denemişim," diye cevap verdim Audi'mi binaya yakın bir yere park ederken. "Herkes suşi sevmez."

"Kendime maceracı bir suşi yiyicisi diyemem ama belki bu gece bu değişir? Bana yol gösterebilirsin."

"Memnuniyetle, yine de tüm cevapların bende olduğuna güvenmemelisin. Şef Koshoji beni her zaman şaşırtmayı başarıyor. O bir usta."

Girişe doğru yürürken Maddy'ye bakmamaya çalıştım. Nedime elbisesi dışında onu ilk kez ofis için tasarlanmamış bir elbiseyle görüyordum ve kendime sürekli iş arkadaşı olduğumuzu hatırlatmam gerekiyordu. Gözlerimin, yeşil kumaşın göğüslerinin hemen üzerindeki kıvrımlarında oyalanmasına izin **veremedim**. Birkaç adım önümde yürüdüğünde ise kalçalarının büyüleyici salınımını görmezden gelmek için kendimi zorladım diyelim. Bu akşamın bir randevu gibi geçmesini planlamamıştım ama her şey bir randevuyu andırıyordu.

"Açık olduklarından emin misin?" Maddy boş park yerine bakarak sordu.

Yüzündeki gergin ifadeye güldüm. Bazen yaşam tarzımın pek de normal olmadığını unutuyordum. "Evet, eminim."

Maddy kapıya doğru uzandı ama kapıyı tutamadan kapı açıldı.

"Bay Parker, tekrar hoş geldiniz," dedi kadın, başını zarif bir selamla eğerek. "Ve Bayan Malone, sizi burada görmekten çok memnunuz."

bu akşam."

"Teşekkür ederim, Nozomi. Bu akşam sizinle yemek yiyeceğimiz için heyecanlıyız." Güzel ve çok boş olan ana odaya girdik.

Maddy şaşkın bir ifadeyle bana döndü. "Ama herkes nerede? Tam zamanı."

"Herkes biziz," diye açıkladım Nozomi'yi koltuklarımıza kadar takip ederken. "Tüm restorani bizim için kiraladım."

İçeriye incelerken çenesi düştü. Etkileyici bir manzaraydı, tavandan sarkan ve duvarları kaplayan açık meşe doğrama labirenti, bir arı kovanının içindeymişiz gibi hissettiriyordu.

Nozomi bizi kaptanın masasına götürdü. "Şef Koshoji birazdan dışarı çıkacak. Bu arada size sıcak sake getireyim mi?"

"Lütfen."

"Um." Maddy'ye bir sandalye çektim ve gözleri hâlâ şaşkınlıkla dolu bir şekilde sandalyeye çöktü. "Ben... Ben hesabın benim payıma düşen kısmını karşılayabileceğimden emin değilim."

Güldüm. "Lütfen! Bu bir kutlama yemeği ve seni getirmemin tek nedeni sana teşekkür etmektir. Tabii ki benden."

Nefes verdi ve rahatlayarak sarktı. "Tamam, çok teşekkür ederim."

Yanına oturdum ve kendimi iş arkadaşı olduğumuzu ve bunun bir randevu olmadığını hatırlamaya zorladım. Ne kadar güzel görüldüğü önemli değildi, yemek ortak çabalarımız için bir kutlamaydı, başka bir şey değil.

Şef normalde karmaşık ruloları hazırlarken soğukkanlı, sessiz bir varlıktı ama o bile Maddy'nin coşkusundan büyülenmiş görünüyor. Sohbet ettiler, bu da bana arkama yaslanıp onu iş başında izleme fırsatı verdi. Etrafında bir parıltı vardı, temas ettiği herkese yayılmış gibi görünen yaygın bir neşe. Şef'in güldüğünü hiç görmemiştim, yine de sert ifadesi birkaç kez kırıldı. Ve ilk yemeğimizi hazırlamayı bitirmeden önce

Salatalıktan bir gül **ç ı k a r m ı ş** ve bıçağının ucuna takarak Maddy'ye hediye etmişti.

Görünüşe göre ikimiz de onun büyüüne kapılmıştık. Yerinden ayrılmadan önce bana göz bile kırptı.

Maddy yemek çubuklarını kaptı ve Tuna Avo'ya daldı. İlk ısırıkta inledi. "Cennetteyim."

"Onun yarattıklarını yedikten sonra asla eskisi gibi olmayacaksınız. Başka hiçbir suşi onunla kıyaslanamaz." Kendi tabağıma odaklanmaya çalıştım çünkü Maddy'nin yemesini izlemek bana bir şeyler yapıyordu. Çiğnerken gözlerini kapatıp küçük tatmin sesleri çıkarması, başka, daha cinsel zevkleri deneyimlerken nasıl ses çıkardığını merak etmeme neden oldu.

Hayır. Uygunsuz. Oraya gitmeyecektim.

"Maddy," diye başladım, geceyi profesyonel tutmaya çalışarak. "Gemide olmanı ne kadar takdir ettiğimi bilmeni isterim. Bana inanılmaz yardımcı oldun, hem de tahmin ettiğimden çok daha fazla şekilde. Bu yüzden teşekkür ederim." Sıcak kanlı bir patron değildim ama hak edene hakkını vermesini bilirdim. Yanakları pembeleşirken elimdeki sake fincanını ona doğru kaldırdım.

"Ben sadece işimi yapıyorum," diye yanıtladı fincanını benimkine tokuştururken.

Kaşlarımı çattım. "Pekâlâ, bu küçülen menekşe rolü de neyin nesi? Bana ayakkabı fırlattın. Matthew'un annesini aramak için arkamdan iş çevirdin. Sana yapma dediğim halde o yemekte konuştun. Hak ettiğin bir iltifatı neden kabul edemiyorsun? İnan bana, hak edilmedikçe iltifat etmiyorum."

Gözlerini kaçırdı. "Ne zaman kendimden çok emin davransam tuhaflaşan bir eski sevgilim vardı. Başkalarının bana iltifat etmesinden de hiç hoşlanmazdı." Bana baktı ve gülümsedi. "Ama sanırım seninleyken bu konuda endişelenmeme gerek yok."

Eski sevgilisinin adını öğrenmek istiyordum, böylece onu bulup aklını başına getirebilirdim. Maddy gibi bir kadına sahip olup da onu küçük hissettirmeye çalışmayı hayal bile edemezdim.

Ama bu uygun değildi. Onun yerine şöyle dedim: "Sen işe başladığından beri stres seviyemin ne kadar azaldığını anlatamam. Bir sonraki şeyin yüzüme patlamasını beklemek yerine gerçek işime odaklanabileceğimi hissediyorum. Senin de ilk elden gördüğün gibi, bu baskı yaratan bir iş ve neyin yanlış gidebileceği konusunda endişelenmenin yarattığı ekstra stres beni zorluyordu."

Maddy uzandı ve kolumu sıktı. "Çok fazla çalışıyorsun."

Ona baktım ve yüzünde gerçek bir endişe olduğunu görünce çok etkilendim. Ön kolumdaki sıcak elinin hissini görmezden geldim ve bunun yerine arkasındaki duyguya odaklandım. "Yapmak zorundayım. Kapıda benim adım yazıyor."

Maddy daha fazla suşi almak için elini çekti ama sanki tenimde bir iz bırakmıştı.

"Evet, ama senin bu kadar çok çalışmana *gerek* yok, değil mi? Emrinde çalışan harika bir ekibin var. Ofisinde oturup ağır işleri onlara bırakabilirsin."

Başımı salladım ve tabağımı Maddy'ye doğru tuttum ki üzerine birkaç ekmek daha koyabilsin. "Ben öyle biri değilim."

"Fark ettim." Güldü. "Ama mesela hiç tatile gidiyor musun? Ailenle falan takılır mısın?"

Aileden bahsedildiğinde yüzümde oluşan çatık kaşları hissedebiliyordum. Genelde onlardan bahsetmekten kaçınırdım ama ne kadar yakın çalışacağımız düşünüldüğünde en azından geçmişimin temellerini anlaması mantıklı geliyordu. Aile, müşterilerle sık sık konuşulan bir konuydu ve benim geçmişimi bilmesi en iyisiydi.

"Annem ben on iki yaşındayken vefat etti. Kanserden."

"Noah, çok üzgünüm." Tekrar bana uzandı, bu sefer elimi hızlıca sıktı.

"Sağ ol. Zor oldu." Ben tekrar konuşmaya başlayana kadar yemek çubuklarının tabaklara sürtünme sesi sessizliği doldurdu. "Ve babamın

"Benim için gerçekleşmeyen hedefler." Omuz silktim. "Yakın değiliz."

Maddy bu dūřuneyi anlamamış gibi başını eędi. Bana kendi babası hakkında anlattıklarını ve onunla birlikte olmak için vazgeçtiği her řeyi dūřundum ve daha az i karartıcı konulara gememizin en iyisi olduğunu fark ettim.

"Daha fazlası için hazır mısınız?" şef ve yardımcısı bir sonraki yemeği getirirken başımla ona doğru işaret ettim.

Maddy gūlūmsedi.

"Zaten doymuř durumdayım ama bu lezzeti daha fazla geri çevirmem mūmkūn deęil. Getirin bakalım!"

Yemeęin geri kalanı inanılmaz yemekler ve harika sohbetlerle geçti. Maddy mūkemmel bir yemek arkadařıydı, řefin hayal edebileceęi en egzotik ruloları deneyecek kadar maceraperestti. Deneyimin her parçasını içiyor gibiydi, ki bu da dūzenlemeleri yaptımıda tam olarak umduęum řeydi.

Denizařırı űlkelerde geçireceęimiz önūmūzdeki birkaç hafta boyunca onu nelerin bekledięini dūřūnerek gūlūmsedim. Onu kendi dūnyamla daha fazla tanıştırmak için sabırsızlanıyordum. Onun takdiri, en sevdięim restoranlardan birine yeni bir gözle bakmamı saęlamıřtı bile.

İki buçuk saat sonra ikimiz de yenilgiyle peetelerimizi masaya fırlattık.

"řef Koshoji, hayatımın en gūzel yemeęi için teřekkūr ederim," dedi Maddy ona űpūcūkler gūndererek.

Onu bu kadar iyi tanımasaydım, yařlı adamın iltifatına kıkırdadıęına yemin edebilirdim. Maddy'nin ben dahil tanıştıęı herkes űzerinde nasıl bir gūcū vardı? İnsanlara yaklařımımız çok farklıydı ama onu sadece bir haftadır tanıyor olmama raęmen bařka tūrlū davranacaęını dūřūnemezdim.

Gelmeden űnce Nozomi'yle fatura detaylarını hesaplamıştık, buna gecenin maliyetini neredeyse ikiye katlayan bahşış de dahildi. Ama bu

buna değdi. Personelin yaptığı her şeyi takdir ediyordum ve bunu bilmelerini istiyordum.

"Hazır mısın?" Sandalyemden kaydım ve kalkmasına yardım etmek için elimi Maddy'ye uzattım.

İnce elini benimkinin içine koydu ve bana sırtttı. "Ayrılabilceğimi sanmıyorum. Burası cennet gibi. Artık burada yaşıyorum."

Elini tutmak çok doğru geldi. Ama aynı zamanda bir randevu gibi de hissettiriyordu, bu yüzden ayakta durduğu anda bıraktım. Restorandan ayrılırken vedalaştık ve geceye doğru yola çıktık.

Boş otoparkta yürürken Maddy bana "Teşekkürler Noah," dedi. "Bu inanılmazdı."

"Benim için zevkti. Ben de teşekkür ederim."

İşte yine oradaydı. Profesyonel olan her şeyden dünyalar kadar uzak hissettiren bir bağ hissi. İnanılmaz bir yemeği paylaştıktan sonra ay ışığında onun yanında yürümek... Başka biri olsaydı, bu noktaya kadar Maddy'yi birkaç düzine kez öpmüş olurdum. Arabaya binmeden önce, onu eve götürdüğümde neler olacağını göstermek için kesinlikle kollarıma alırdım.

Ama bu bir sečenek değildi - en azından üç haftalık bir seyahate çıkmadan hemen önce aramızdaki ilişkiyi garip bir hale getirme riskini göze alamazdım. Bu işe çok řey bağlıydı ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistanla bir řey başlatarak bunu karmaşıklaştırmak istemiyordum.

Ağzı hiç gitmediğim kadar yumuşak bir yer gibi görünse bile. "Sorun nedir?" Maddy bana bakarak sordu.

"Ben bir şey söylemedim."

"Hayır, araban patlamış ya da cüzdanını içerde unutmuşsun gibi bir ses çıkardın."

Maddy'yi öpme fantezime kendimi bu kadar kaptırdığım için duyduğum utancı gizlemek için boğazımı temizledim.

"Hayır, hayır, her şey yolunda. Sabahki erken saatlerimizi düşünüyordum." Arabasının kapısını açtım ve o da içeri girdi. Kapıyı çarparak kapattım ve sürücü tarafına yürüyüp arabaya binerken yüzüme zihinsel bir tokat attım.

"Yarından bahsetmişken, yola çıkmadan önce son dakika notların var mı?" Böyle daha iyi oldu. İş konuşması. Yola çıktım.

"Hayır, sanırım her şeyi ele aldık. Unutmayın, her şey çok çabuk geçecek ve tahmin ettiğinizden çok daha yoğun olacaksınız. Buna bir de jet lag'i ekleyin."

Ağzının köşesi yukarı kalkarken ona baktım. "Jet lag olacağımı sanmıyorum. Uykum oldukça iyidir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Göreceğiz bakalım. En güçlüler bile ikinci güne girdiklerinde kışlarına tekme yiyebilirler."

"Bu bir meydan okuma mı?" diye güldü. "Çünkü bahse girmeye hazırım."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Maddy'nin her şeyi eğlenceli göstermesi nasıl mümkün olabiliyordu? Korktuğum bir iş gezisi bile onun sayesinde artık bir macera gibi görünüyordu.

"Elbette, bir iddiaya girelim. İlk üç günü jet lag'e teslim olmadan atlatabilersen sen kazanırsın. Eğer o seni alırsa, ben kazanırım."

"Anlaştık. Açıkçası burada paradan bahsetmiyoruz, peki ödül ne?"

O anda söyleyebileceğim o kadar çok uygunsuz şey vardı ki, özellikle de bana nasıl baktığını düşününce. "Uh..."

"Akşam yemeği!" diye haykırdı. "Eğer kazanırsam üçüncü günümüzün gecesinde yemek yiyeceğimiz restoranı ben seçeceğim. Ama bilmeni isterim ki lüks bir yer olmayacak. Duvardaki bir delik olacak, o kadar küçük ki arkanızdaki masayla dirseklerinizi çarpıştıracaksınız ve şimdiye kadar yediğiniz en iyi tatlıyı şefin büyükannesi yapacak. Gazete bayii ya da kahve dükkânı işletenlerle konuşup yerel halkın nereye gittiğini öğreneceğim."

"Bu ikimiz için de bir kazanç gibi görünüyor."

Başını öne eğdi. "Bu tür yerlerden hoşlanacağınızı sanmıyordum, Bay Kiralık-Şuşi-Restoran."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var Maddy Malone," diye gülümsedim ona.

O da bana gülümseyerek karşılık verdi. Elini tutup dudaklarıma götürmemek için kendimi zor tuttum.

Evine giden yolun geri kalanında mutlu bir şekilde gevezelik etti ve ben de Maddy'nin Maddy olmasına izin vermekten memnundum. Evinin önüne park ettiğimde, o daha emniyet kemerini çözmeden ben otomatik olarak arabadan atladım. Görgü kurallarımın her şeyi gölgede bıraktığı yer burasıydı; her *zaman* kadınlar için kapıyı ben açardım.

İndiğinde tereddüt etti, bana niyetlendiğimden daha yakın durdu. "Bu inanılmaz akşam için tekrar teşekkür ederim. Çok iyi vakit geçirdim."

"Benim için zevkti. Hoşunuza gittiğine sevindim."

Sanırım ikimiz de bunu hissettik - yüzeyin hemen altında neler olduğunu keşfetmek için daha da yakınlaşmak için manyetik bir çekim.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Onu öpmeyi ne kadar çok istediğimi örtbas edecek herhangi bir şey. Tam Maddy'ye pasaportuyla ilgili saçma sapan bir şey söyleyip gerginliği azaltacaktım ki elini koluma koydu ve parmak uçlarına kalktı.

Ve beni öptü.

Dudakları benimkilere değdi ve orada oyalandı. Kendimi tutamadım ama tam kollarımı ona dolamak için uzanmaya başladığımda benden uzaklaştı. Parmak uçları ağzına gitti ve gözleri şoktan kocaman oldu.

"Aman Tanrım, bunu yaptığıma inanamıyorum! Sadece teşekkür etmek istedim ve *özür dilerim!*"

Yaptığı şeyden dolayı kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. Ona sorun olmadığına dair güvence vermeye başladım ama aklıma gelen her cümle durumu daha da kötüleştirdi.

Sorun değil, seni yarı çıplak gördüğümünden beri öpmek istiyordum.

Sorun değil, seni becermeyi o kadar çok istiyorum ki meslek etiğimi pencereden atmaya hazırım.

Topuklarının üzerinde döndü.

Kapıya doğru koşarken omzunun üzerinden "Yarın sabah görüşürüz," diye seslendi.

Gidişini izledim ve dudaklarımda hâlâ onun tatlılığının tadını alabildiğim gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

MADDY

Uyumayacağım. Uyumayacağım.

İlahilerim yardımcı olmuyordu. Hem de hiç.

Noah seyahatin dur durak bilmeyen programı konusunda haklıydı. Biz geldikten hemen sonra FIBA İspanya oyuncularıyla arka arkaya üç toplantı ayarlamıştı. Tesislerini gezerken ve ilk toplantı sırasında iyiydim ama şimdi sahanın yanındaki ofislerin sıcaklığında gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Bunların hepsi mevcut müşterilerdi; onlara kur yapmaya çalışıyor gibi değildi, bu yüzden en iyi halimde olmadığım için kendimi *çok* kötü hissetmedim. Ama yine de not almam gereken ciro detayları vardı ve üç haftalık bir seyahatin ilk gününde kendimde olmamanın iyi bir görünüm olmadığı açıktı.

Noah kaşlarını çatarak bana baktı ve ben de daha dik oturdum.

Bunu yapabilirdim. Jet lag'in beni yenmesine izin vermeyecektim. Özellikle de ortada bir bahis varken.

Eve dönüş yolunun ve sonrasında olanların hatırası yüzümü yaktı. Hayır, *ne olduğunu* değil. Ne *yaptığımı*.

Sadece dün gece miydi? Uçuştan beri her şey sisli bir pusla sarılmış gibiydi, belki de patronumu yirmi dört saat önce değil de *haftalar* önce aptalca öpmüştüm.

"Bayan, iyi misiniz?"

Sarsılarak kendime geldim ve gözlerimin kayarak kapandığını fark edince dehşet içinde odaya baktım. Soruyu gülerek soran, Juancho adında, uzun boylu, sakallı bir adam olan oyuncuydu.

"Evet! Harikayım!" İnandırıcı bir şekilde neşeli bir ses tonuyla söyledim. O kadar geniş gülümsedim ki yanaklarım acıdı.

"Bugün geldik," diye açıkladı Noah. Bana bilmiş bir bakış attı. "Hâlâ saat farkına alışmaya çalışıyoruz."

"Bekle," dedi Juancho. "Buraya yeni geldiniz ve şimdiden bu zavallı kadını mı çalıştırıyorsunuz? En azından yolda ona bir *blanco y negro* almak için durdun mu?"

"Sorun yok, ben iyiyim," diye ısrar ettim.

"Noah," diye azarladı Juancho, ismini şakacı bir şekilde söyleyerek. "Çalışanına böyle mi davranıyorsun? Hem de böylesine güzel birine!" Bana sırtarak cazibesini konuşturdu. "Maddy, seninle ilgilenebilmem için hemen gidelim, olur mu? Güzel bir kahve içip biraz dinlendikten sonra sana Barselona'nın tüm turistik yerlerini gezdirebilirim."

Kısmen Juancho seksi olduğu ve inanılmaz seksi bir aksanı olduğu için, kısmen de Noah kaşlarını çattığı için gergin bir şekilde kıkırdadım. Bu tür bir flörtöz ilgi istememiştim ve bunu keserek müşterisini utandırmamı istediğinden şüpheliydim, özellikle de sadece alaycı ve şakacı olduğu, çizgiyi aşan bir şey olmadığı için. Yine de olanlardan dolayı düpedüz kızgın görünüyordu.

Daha iyi bilmesem, kıskanç göründüğüne yemin edebilirdim.

Ama bu çok saçmaydı. Neden kıskansın ki?

"Biz neredeyse bitti Burada." Noah dedi Çabuk.
"Sadecebir daha fazla

Toplantı. Maddy, eğer yardımı olacaksa biraz temiz hava alabilirsin."

Noah'ın sesi özür diler gibiydi ama yine de huysuzdu, sanki alışmaya vakit bulamadan hemen güne başladığımız gerçeğini telafi etmeye çalışıyordu.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkür ederim. Lütfen böldüğüm için özür dilerim. Juancho, Banco Pastor'un yeni sponsorluğu hakkında bir şeyler mi söylüyordun?"

Sohbeti yeniden başlatmak için yeterliydi. Noah'ın bana bakıp durmasından aldığım güçle uyku hali kayboldu. Bunu çalışıp çalışmadığımı ölçmek için yapıyor gibi görünmüyordu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi beni içine çekiyormuş gibi hissediyordum. Gözlerinin üzerimdeki ağırlığını hissedebiliyordum ama gözlerimiz birleştiği anda yanaklarımın kızaracağını bildiğim için bakışlarıyla buluşmaktan kaçındım.

Sonsuzluk gibi gelen bir saat sonra Noah ve ben güneşin altında, Juancho'nun önerdiği kafeye doğru ilerliyorduk.

"Gelebilecek misin?" Noah yarı şaka yapar gibi bir sesle sordu. "Yoksa bahsi ben mi kazanacağım?"

"Hadi ama, numara yaparak harika bir iş çıkardığımı sanıyordum."

"Bu kendini sarsarak uyandırmandan önce miydi, sonra mı?"

Yüzü sonunda bir gülümsemeye dönüştü ve vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissettim. Noah'da onu etkilemek istememe neden olan bir şey vardı, bana her türlü meydan okumaya hazır olduğumu göstermek istiyordum. Zaman değişimiyle mücadele etmek beni güçsüz hissettiriyordu. Noah güçlüyse ben de güçlüydüm.

Eski bir taş binanın yanındaki geniş branda şemsiyelerin gölgesinde durduk. Şık bir yer değildi ama Katalanca konuşan insanlarla dolu masalar buranın gözde bir mekân olduğunu açıkça gösteriyordu. Bunun yanı sıra caddeyi seyretmek için mükemmel bir konumdaydı.

Noah bize kusursuz bir Katalanca ile sipariş verdi ve ben bayılmamak için kendimi zor tuttum. Onun bana yaptıkları hakkında kendime yalan söylemeye devam etmek çok saçmaydı. Evet, Noah'dan etkilenmişim, çünkü nasıl etkilenmeye bilirdim ki? Kaldırımda yürürken her kadının onu izlemesine neden olacak kadar yakışıklıydı. Kibardı, kendine güveniyordu ve aynı zamanda - şaşırtıcı bir şekilde *yeterince* nazikti. Milyarderlerin acımasız olması gerekirdi, değil mi? Ve elbette, adamın gerektiğinde sertleşebileceğini biliyordum. Patron deliğinin ortaya çıktığını görmüştüm. Hatta birkaç kez ben de maruz kalmıştım. Açık sözlülüğünü inkar etmek mümkün değildi, nadiren lafı dolandırır ya da lafı dolandırırdı. Ama aynı zamanda

Empati ve şefkatinin, temsil ettiği kişilere duyduğu gerçek ilginin izlerini gördüm ve bu benim için banka hesabındaki tüm sıfırlardan daha seksiydi.

"Dünyadan Maddy'ye. Yine mi soluyorsun?" Noah sordu. "Kahve birkaç dakika içinde hazır olur."

Keşke ne düşündüğümü bilseydi.

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Peki, peki, söyleyeceğim. İddiayı kaybettim. Jet-lag oldum. Tamam mı? Mutlu musun?"

Dirseklerini mozaik masanın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. "Tanıdığım Maddy'ye geri döndüğünde mutlu olacağım. Senin böyle olmana alışkın değilim..."

"Verimsiz mi?" Ben teklif ettim. "Verimsiz mi?"

"Sessiz," diye güldü. "Sessizlik beni ldryor."

Garson masaya bir dizi peynir ve ekmek ile iki mkemmek fincan kahve koydu ve salyalarımın akmaya başladığını hissettim.

"şu yiyeceklerin hepsini bir mideye indireyim de Juancho'nun şu spor ayakkabı sponsorluğu anlaşmasına neden hayır dememesi gerektiği konusunda seninle konuşmaya hazır olayım." Ufalanmış bir parça peynir aldım ve ilk ısırığı aldığımda neredeyse inliyordum.

Noah'nın telefonu çaldı ve masadan kaptı. "Kahretsin. Garrison arıyor. Hiç aramaz, hep mesaj atar." Ekranına dokundu. "Hey Matthew, neler oluyor?"

Telefonumdan saati kontrol ettim ve eve dönmek için erken olduğunu fark ettim. Dinlerken Noah'nın yüzünün endişeden şoka geçişini izledim ve bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini anladım.

"Olamaz. Ne kadar kötü?" Noah kaşlarını çatarak sordu.

Masaya baktı ve ben neler olduğunu anlamaya çalışırken Matthew'u dinledi. Kendi telefonumu çıkardım ve Matthew ya da ekibi için herhangi bir son dakika uyarısı olup olmadığını görmek için interneti kontrol ettim, ama henüz hiçbir şey görünmüyordu.

"Tamam, tamam, yavaşla. Burada düşünmemiz gerekiyor. Doktor ne dedi?"

Midem bulandı. Doktor mu?

"Yoğun bakımda ne kadar kalacağı hakkında bir fikirleri var mı?"

Haziran gibi olmalı. Eğer yoğun bakımdaysa, durum gerçekten kötüydü.

"Matthew, şu anda yanında olamadığım için çok üzgünüm. Duygusal bir dönemden geçtiğinin farkındayım ama lütfen şu anda ani kararlar verme. Her şey bir anda değişebilir-" dinlemek için durdu ve kaşlarını çattı. "Hayır, demek istediğim bu değildi. Bir köşeyi dönebilir ve yarın hiçbir şey olmamış gibi uyanabilir. Bir araba kazasından hemen sonra her şey belirsizdir ama annen güçlüdür ve bunu istemeyeceğini biliyorum-"

Gözleri yumuşadı.

"Matthew, o ölmeyecek," dedi sakın bir sesle. "Mümkün olan en iyi bakımı aldığından emin olmak için bazı adamlarımla iletişime geçeceğim. Sana söz veriyorum. Şimdilik buna odaklanalım ve diğer her şeyi şimdilik bir kenara bırakalım, tamam mı? Matthew, sana yalvarıyorum, bunu yapma."

Parçalar şimdi bir araya gelmeye başlamıştı. Görünüşe göre Matthew'un annesi bir kaza geçirmişti. Ve eğer Noah'nın cevabını doğru okuyorsam, Matthew ona yardım edebilmek için NFL'den ayrılmak istiyor gibiydi. Bu anladığım bir karardı. Ben de bir versiyonunu *yaşamıştım*. Bakıcı olmak için kariyer hedeflerinden vazgeçmenin ne demek olduğunu benden iyi kimse bilemezdi. Ama bunun ne kadar ağır olabileceğini de biliyordum. Matthew'u hastanede, June'un hayatta kalması için her şeyini verebileceğini düşünürken hayal edebiliyordum. Asıl mesele, June'la tanışmış olmamdı. Onun, uğruna çok çalıştığı kariyerinden vazgeçmesini isteyeceğini sanmıyordum. Hele ki masada başka seçenekler varsa.

"Matthew, bana bir saniye ver," dedi Noah. Telefonunu kapattı ve bana bir bakış attı.

"Ne?" Ben de ona baktım.

"June bir araba kazası geçirdi ve şu anda komada. Düzgün düşünemiyor. Her şeyi askıya almak istiyor. Yani, yarın onun adını değerlendirme dışı bırak. Sence yapabilir misin..." Telefonunu bana uzattı.

Sertçe yutkundum. *Yapabilir* miydim? Başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. Başımı salladım ve telefonu Noah'dan aldım.

"Matthew, ben Maddy. Annene olanları duyduğuma çok üzüldüm."

Diğer uçta titrek bir nefes duydum. "Evet, durumu oldukça kötü. Uzun süredir ameliyatta. Buraya ilk geldiğimden beri onu göremedim ve kimse bana uyanık olmadığı dışında neler olduğunu söylemiyor. Çok korkuyorum Maddy."

"Tabii ki korkuyorsun. Bunun senin için ne kadar korkutucu olduğunu hayal bile edemiyorum. Yanında kimse var mı?"

"Hayır."

Bu yüzden düşüncesizce bir şey yapmak istiyordu. Neler olup bittiğini anlamasına yardımcı olacak kimse yoktu. Varsaydığı kadar kötü olmama ihtimali vardı.

"Üzgünüm, keşke Noah ve ben de orada olup yardım edebilseydik." Derin bir nefes aldım çünkü söylemek üzere olduğum şey ticaret ve trajedinin korkunç bir karışımı gibi geliyordu. "Şu anda düşünmek isteyeceğin son şeyin neden futbol olduğunu anlıyorum. Elbette aileniz her şeyden önce gelir. Bu konuda sizi yüzde yüz destekliyoruz. Ancak şu an muhtemelen kendiniz ya da aileniz için gelecekle ilgili nihai bir karar vermek için en uygun zaman değil. Hele de neler olup bittiğine dair tam bir resme sahip değilken. O yüzden şimdilik sizden tek istediğimiz biraz duraklamanız, tamam mı? O anın sıcaklığıyla herhangi bir karar vermeyin. Annenin bunu senin için ne kadar çok istediğini ikimiz de biliyoruz, değil mi? Yarın uyandığında okulu bıraktığını görse ne kadar kızacağını bir düşün. Bahse girerim sana epey bir nutuk çeker."

Bu onun en ufak bir kıkırdamasına neden oldu. "Haklı olabilirsin."

"Dinle, tam olarak senin yaşadıklarını yaşamadım ama sevdiğin birine bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Babam hastalandı ve onunla birlikte olmak için hayatımı ve kariyerimi askıya aldım. Her ne kadar yanında olmamdan hoşlansa da, bana her zaman hayallerimden vazgeçmemem gerektiğini söylüyordu. Bu onu *daha da kötü* hissettiriyordu, anlıyor musunuz? Sanki beni geride tutuyormuş gibi."

"Bunu mu söylüyordu?"

"Her zaman, Matthew. Kendini suçlu hissediyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda birkaç kez kavga ettik."

Masanın karşısındaki Noah gözlerinde okunamayan bir şeyle beni izliyordu.

"Çok zor olmuş olmalı," dedi Matthew. Arka planda hastanenin gürültüsünün arttığını duyabiliyordum.

"Dinle, annenin yanında olmaman gerektiğini söylemiyorum. Şu anda sana ihtiyacı var. Ama bence herhangi bir sonuca varmadan önce önümüzdeki kırk sekiz saatin nasıl geçeceğini görmelisin. Bakalım yarın ne durumdayız. Bu arada Noah ona yardım edecek uzmanlar bulacak ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olacak. June'a çok iyi bakılacak ve sen farkına bile varmadan sana patronluk taslamaya geri dönecek, tamam mı?"

Onu güldüreceğimi ummuştum ama hat sessizdi.

"Çok korkuyorum." Bu bir fısıltıydı ve bir an için Matthew'un sesi küçük bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Korktuğunu biliyorum ama o bunu atlatacak. O emin ellerde. Şimdi seni Noah'a geri vereceğim."

Telefonu masanın diğer tarafına uzattım ve Noah bana "teşekkür ederim" dedi.

O ve Matthew sonraki birkaç dakika boyunca konuştular. Noah konuşmaktan çok dinliyordu ama yüz ifadesine ve sürekli başını sallamasına bakılırsa konuşmanın bu kısmı sorunsuz ilerliyor gibiydi. Sonunda toparlamaya başladı. "Matthew, beni ara."

ya da gece, anladın mı? Adamlarımla bağlantı kurduğumda sana haber veririm. Yakında konuşuruz, kendine iyi bak evlat."

Noah telefonunu masanın üzerine koydu ve gözlerini kapattı. "Neden böyle şeyler hep ben uzaktayken oluyor? Sadece onun yanında olmak istiyorum ki bir şeyleri düzeltebileyim."

"Bence her şey yoluna girecek. Pervasızca bir şey yapmayacak."

Sonunda bana odaklandı. "Maddy, onunla konuştuğun için teşekkür ederim. Çekilmemesinin sebebi sensin. Harika bir iş çıkardın."

"Onu biraz daha iyi hissettirebildiğime sevindim. Yalnız ve korkmuş durumda. Dünyayı durdurmak istediğini anlıyorum."

"Neler olup bittiğini anlamamız gerek. Birkaç arama yapmam gerekiyor. Hastanenin yönetim kurulunda tanıdıklarım var. Gizliliği ihlal edeceğimizden değil ama..."

Noah çoktan aramaya başlamıştı.

Noah biriyle konuşmaya başladığında konuşmayı zihnimde tekrar gözden geçirdim. İkinci kez Garrison dinamiklerine karışıyordum... yoksa üçüncü müydü? Ama hayır, bu sefer farklıydı, çünkü karışmak yerine yardım etmem *istenmişti*. Noah, Matthew'u ikna etmem için telefonunu bana verecek kadar bana güvenmişti. Garrison'ların karşı karşıya olduğu durumdan duyduğum rahatsızlığa rağmen, Matthew'a ulaşabildiğim için biraz gurur duydum.

"Maddy, cidden." Telefonu kapattıktan sonra karanlık gözleri benimkilere sabitlendi. "Onu ikna ettiğin için teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. İnanılmazsın."

Noah fincanını kaptı ve kahvesinin kalanını geri attı. Sanki bir maratonda koşabilirmişim ya da iki gün boyunca aralıksız uyuyabilirmişim gibi yorgun ve bitkin bir haldeydim.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı ve yapabileceklerime üçüncü bir seçenek daha ekledi.

Yine patronumu öpüyorum.

NOAH

"Saat kaç? Gece yarısı mı? Sabahın altısı mı? O kadar yorgunum ki kendimi tepetaklak olmuş hissediyorum."

Bu kadar ışıltılı görünürken Maddy'nin yorgun olduğuna inanmak zordu. Evet, gözlerinin altında küçük mavi yarım aylar vardı ama muhteşem gülümsemesi onları neredeyse yok ediyordu. Onu gülümserken gördüğüme sevinmişim. Daha önce Matthew'un telefonu ile ikimiz de sarsılmıştık. Annesine olanları atlatmasına yardımcı olmak için yanında olamamaktan nefret ediyordum.

Telefonuma baktıktan sonra, "Saat iki," diye cevap verdim.

Las Ramblas boyunca yürüyorduk ve kendimi transa geçmiş gibi hissediyordum, kaldırımdaki kalabalıktan kaçarken mağazaları ve restoranları zar zor fark ediyordum.

Maddy kolumu tutmak için uzandı. "Hey, iyi misin?"

Tipik bir "her şey yolunda" cevabını vermeye başladım ama Maddy'ye karşı numara yapmam için bir neden olmadığını fark ettim. Kendime karşı dürüst olursam, o bana sadece asistanımmış gibi gelmiyordu. Gerçekler konusunda güvenebileceğim biri gibi hissettiriyordu.

"Hâlâ Garrison'ı düşünüyorum. Açıkçası June için endişeleniyorum. Bağlantılarımdan kısa süre içinde daha fazla bilgi alacağım ama yine de. Fikrini bu kadar çabuk değiştirebileceğini düşünmemiştim. Tam gaz ilerlediğimizi sanıyordum."

"Noah," dedi Maddy kolumu nazikçe sıkarken. "Bu potansiyel olarak hayatını değiştirecek bir olay. Düzgün düşünemiyor. Ve sahip olduğu tek aile o."

"Haklısın, anlıyorum. Ama yine de... bu onun tüm geleceği ve o bunu bir kenara atmaya hazır."

"Unutmamalısın, bazı insanlar için aile her şeydir."

Bunu sessiz bir sesle söyledi ve bana hemen babasının vefatından sonra onunla birlikte olmak için vazgeçtiği her şeyi hatırlattı. Babamla olan geçmişim düşünülduğünde bu anlayabileceğim bir duygu değildi ama yine de takdir ettim.

Ona baktım ve alnındaki çatlağı gördüm. Bu hiç de iyi olmazdı. "Her şeyden önce seyahat planlarınız olduğundan bahsetmiştiniz. İspanya seyahat programında var mıydı?"

Yüzünde yine bir gülümseme belirdi. "Oh, evet. Ve burada olduğuma inanamıyorum!" Etrafımızdaki eski binalara ve çiçek tezgâhlarına doğru geniş bir hareket yaptı. "Neden biraz keşfe çıkmıyoruz? Patron sensin, işten kaytarabilirsin."

İmkânsızdı. Yapılacak daha çok telefon görüşmesi, halledilmesi gereken toplantı hazırlıkları ve cevaplanması gereken e-postalar vardı.

"Keşke yapabilsem ama yapacak çok işimiz var. Bu gezi zaten aşırı programlı."

Yüzü düştü ve bunu örtbas etmeye çalışsa da hayal kırıklığını hissedebiliyordum. "Tamam, haklısın. Bu bir iş gezisi, tatil değil."

Bir çiçek satıcısı önümüze geçti, mallarının arasından küçük kırmızı bir gül çıkardı ve Maddy'ye eğilerek sundu. "*Amante, eres tan linda como una flor.*"

Onun çapkın tavırlarının tercümeye ihtiyacı olmadığı için kızardı. Kız ona gülümsediğinde bayılacakmış gibi yaptı.

"*Gracias,*" dedi küçük bir reveransla.

Açık meydana doğru yöneldik ve gitar çalan bir çalgıcı bulduk. Kalabalık bir grup insan dans ediyor ve şarkı söylüyordu, bu da Maddy'nin adımlarını ritme uygun olarak biraz zıplatmasına neden oldu. Güneş parlıyordu ve havada bulaşıcı, kaygısız bir hava vardı. Az önce yaşadığımız strese rağmen kendimi açıklanamayacak kadar iyimser hissediyordum. Maddy'ye baktım, gülümsedi ve şu sözleri mırıldandı

çaldığı şarkıyı dinliyordum. İngilizce şarkı söylediğini fark ettim, ay ışığında titremek ve öpüşmekle ilgili bir şeyler söylüyordu.

"Tamam," dedim, beni aceleci hissettiren şeyin tam olarak ne olduğundan emin değildim. Maddy şarkı söylemeyi bıraktı ve bana döndü. "Tamam ne?"

"Tamam, hadi okulu asalım. Böyle bir günde otelde oturmak isteyeceğim son şey. Bugünlük turistiz."

Ciyakladı ve ellerini çırpı. "Yaşasın!"

Yanımdaki güzel kadını mutlu etmenin ne kadar kolay olduğunu fark etmek bir şoktu. Tam olarak bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi fark etmek ise daha büyük bir şoktu.

"Güzel bir gün, hadi Park Güell ile başlayalım. Orayı keşfetmek için hiç zamanım olmadı."

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ben varım," diye haykırdı Maddy. Ayaklarına baktım. "Rahat ayakkabılar mı?"

"Ama tabii ki," dedi gururla, işlevsel olmaktan çok şık görünen kalın tabanlı ayakkabılarını göstererek. "Araştırmamı yaptım ve ne kadar yürümem gerektiğini biliyorum. İleri!"

Benden uzaklaşmaya başladığında ona güldüm ve omzunu tuttum. "Bu taraftan. Yolculuğun ilk ayağı için şoförümüze ihtiyacımız var, *sonra* yürüyeceğiz."

Parkın geniş bahçeleri ve mimari unsurları öğleden sonramıza başlamak için mükemmel bir yerdi. Maddy hayranlık içinde fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyordu.

"Dur, şu mozağin önünde bir fotoğrafını çekeyim," diye önerdim.

"Teşekkür ederim! Bunu evdeki kızlarıma gönderebilirim. Turistik bir şey yaptığım için çok mutlu olacaklar."

Maddy telefonunu bana uzattı, sonra duvarın mavi ve sarı bölümüne koştu ve neredeyse nefesimi kesecek bir gülümsemeyle güzel bir poz verdi. Fotoğrafı çektikten sonra "Mükemmel, yakaladım," dedim.

Koştı ve telefonunu geri aldı. "Teşekkürler. Şimdi bir tane de seninle."

"Ne?" Ondan bir adım uzaklaştım. "Hayır, fotoğraflarda olmayı sevmiyorum. Ayrıca, bugüne dönüp baktığında neden patronunu hatırlatan bir şey isteyesin ki?"

Maddy bana kilitlendi. "Çünkü patronum bu günü mümkün kıldı, işte bu yüzden. Şimdi buraya gel."

Ses tonuna kıkırdadım. "Peki efendim."

Fotoğrafımın çekilmesinden hoşlanmadığım konusunda yalan söylemiyordum ve kendimi kollarımı kavuşturmuş ve her zamanki pozumla kameraya bakarken buldum. Maddy hızlıca bir fotoğraf çekti ve fotoğrafa baktığında uzun bir nefes verdi.

"Perişan görünüyorsun. Al bakalım." Telefonunu bana doğru uzattı ve eminim ki o ıslı ıslı görünüyordu, bense onun arkasında sinsi bir gölge gibi görünüyordum. "Sen gerçekten iyi vakit geçiriyormuşsun gibi doğal bir şekilde gülümseyene kadar fotoğraf çekmeye devam edeceğiz."

"İyi vakit geçiriyorum," diye itiraz ettim.

Keşke Maddy bunun ne kadar doğru olduğunu bilseydi. Onunla birlikte olmak çok kolaydı. Şov yapan ya da havalı görünmeye çalışan biri değildi. Maddy hayatı, tadına vara vara yenecek bir dondurmamış gibi ele alıyordu ve burnunun ucunda krem şanti kalması umurunda bile değildi.

"Kanıtla o zaman. Gülümse." Gözlerini bana dikti. "Yapabilirsin, Noah."

Ciddiyetine güldüm ve o da fotoğrafımı çekti. "İşte bu! Zor bulunan Parker sırtışı. İçinde olduğunu biliyordum. Şimdi bunu tekrarlamaya çalışalım, ama benim yanımda durarak."

Maddy'nin fark etmediği şey, ona yakın olmanın, ikimizi de fotoğraf makinesinin kadrajına alacak kadar yakın olmanın benim için zor olduğuydu. Çünkü onun hemen yanında durmak, güneşin ısıttığı teninin kokusuyla karışan vanilya parfümünün ipuçlarını yakalamamı sağlıyordu. Ona yaklaşmak ve kokusunu içime çekmek istedim.

"Kolum yeterince uzun değil," diye homurdandı, ikimizi de kadraja almaya çalışırken. "İkimizden birini kesip duruyorum."

"Fotoğraf mı? Yardım edebilir miyiz?"

Birkaç metre öteden yaşlı bir çift bize gülümsedi; adam şık bir hasır şapka, kadın ise çiçekli bir bluz giymişti. Tam hayır diyecektim ki Maddy koşarak yanlarına gitti.

"Evet, lütfen! Ve teşekkür ederim. Yani *gràcias!*" Geri koştı ve parmağını bana doğru salladı. "Gülümsemeyi unutma."

Samimi bir gülümseme olduğunu düşündüğüm bir şey yaptım ama çift tarafından azarlandım. Adam, "Kollarını ona dola!" diye emretti.

Maddy'ye baktım, o da omuz silkti. "Bana uyar."

Sanki ofis softball şampiyonluğunu kazanmışız gibi kolumu omzuna attım. Güvenliydi. Dostça.

"*Bah!*" diye bağırdı adam öfkeyle.

Kadın onun bu çıkışına güldü. "Siz güzel insanlarsınız. Şimdi fotoğraf için birlikte sevişin, tamam mı?" diye koçluk yaptı.

Maddy gergin bir şekilde kıkırdadı. "Oh, biz-" "Daha yakın!" diye havladı adam.

"Eyvah," dedi Maddy usulca. "Numara yapalım, yoksa dayak yiyebiliriz."

Vücudunu yanıma yasladı, ben de kolumu beline dolayarak onu daha da yaklaştırdım. Oraya ne kadar mükemmel oturduğunu, ne kadar doğal hissettirdiğini görünce nefesim kesildi.

"*Abrazar! Sarıl!*" diye emretti adam.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Nefesimin altında şikayet ettim, böylece aslında zoraki yakınlığın her saniyesini severken protesto ediyormuş gibi davranabiliyordum. Diğer kolumu ona doladım ve göğüslerinin göğsüme bastırıldığını hissedene kadar onu daha da yakınımaya çektim.

"Evet, güzel!" diye haykırdı öfkeli fotoğrafçımız, sonunda tatmin olmuştu. "Ve bir tane daha."

Onu birkaç dakika daha tutmaya aldırış etmedim. Aslında, adam telefonu bize geri getirirken onu bırakmaya isteksizdim. Maddy, onlar uzaklaşmadan önce çiftten başka gezi önerileri ve akşam yemeği için nereye gitmemiz gerektiğine dair bir öneri alacak kadar akıllıydı.

Birkaç saat sonra ikimiz de hafif güneş yanığı içindeydik ve o güne kadar tattığım en iyi yemek eşliğinde maceralarımızın en sevdiğimiz kısımlarını tartışıyorduk. Başından beri turistik bir gün olmasını planlamış olsaydım bizim için planladığım gibi bir gün olmasa da -Görülecek yerler planlanmış, biletler önceden satın alınmış ve her şey mükemmel bir şekilde zamanlanmışken, bu kolay akış beni büyüledi. Maddy spontane bir gezgindi, daha cazip bir şey ortaya çıktığında bir planı terk etmekten mutluydu. Yemeğimizi bitirdik ve karanlığa doğru yola çıktık.

"İddiayı kaybetmeme rağmen sadece yerel restoranıma gittiğin için teşekkür ederim," dedi Maddy.

"Ne olursa olsun gitmeyi planlamıştım," diye itiraf ettim, sokak lambalarının ışığının yüzüne vuruşunu izlerken.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük ve bana pek sık gelmeyen bir şeyi deneyimlediğimi fark ettim: memnuniyet. Maddy ile geçirdiğim bu andan başka bir şey istemiyordum.

Ama bu bir yalandı. Daha fazlasını istiyordum. Ve onun bana bakışı... o da bunu istiyor gibiydi. Ama emin olmadan harekete geçmezdim. Bir çalışanından faydalanan, onu başka seçeneği olmadığını düşündüğü bir duruma sokan patron olmayacaktım. Ondan bir işarete ihtiyacım vardı - ona dokunmanın hoş karşılanacağına dair bir tür işaret.

"Hayatımın en güzel günü," dedi usulca, utangaç bir ifadeyle bana bakarak. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi gözleri dudaklarıma kaydı.

Ve işte oldu. Önünde bir adım attım ve benden birkaç santim uzakta aniden durdu. "Bunu daha da iyi yapmak isterim."

Kollarımı onun etrafında doladım ve dudaklarımı dudaklarına değdirerek onu kendime çektim. Maddy bana doğru eğildi, umduğum kadar istekliydi. Onun tadıyla, kokusuyla, çıkardığı küçük seslerle sarhoş olurken kalbim hızla çarpıyordu. Birdenbire tek düşünebildiğim onu otele geri götürmek oldu. Onun da beni öpme şekli bunu benim kadar çok istediğini gösteriyordu.

"Hadi gidelim," diye kısık bir fısıltıyla ağzımızın birbirine değmediği o çaresiz anda başardım. "Otele dönelim."

Kelimeleri bir araya getiremeyecekmiş gibi başını salladı. Tökezleyerek ilerledik, birkaç adımda bir öpüşmek için durduk. Maddy geri çekildi ve bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Telefonun çalışıyor."

Kazara sertleşmiş aletimi tokatlamamaya dikkat ederek tüm ceplerimi tokatladım ve sonunda telefonumu ceketimin göğüs cebinde buldum.

"Parker burada."

Arayan kıdemli menajerim Gil'di ve müvekkilimiz Alex D'Amato'nun basına yansımak üzere olan büyük bir anne-bebek dramı yaşadığını haber vermek için aramıştı. Alex, "üç vuruşta oyun dışı kalırsın" kuralının kamuoyu önündeki kişiliği için de geçerli olduğunu asla öğrenememiş megastar bir Major League oyuncusuydu. Kadın spor muhabirlerine attığı uygunsuz Tweetleri ve bazı uyuşturucu olaylarını çoktan temizlemiştik. Bu onun profesyonel tabutuna çakılan çivi olabilirdi. İçimi çektim ve önümde uzun bir strateji gecesi olduğunu fark ettim.

Maddy ben daha bir şey söylemeden anlamıştı. Otele geri döndük, yanımdaki güzel kadın uzaklara bakarken ben hak ettiğinden emin olmadığım bir pislik için hasar kontrolü yapıyordum.

MADDY

Seyahatimizin ikinci haftasıydı ve ben kesinlikle bitkin düşmüştüm.

Lüks otellerde kalmamızın ve inanılmaz yemekler yememizin bir önemi yoktu. İlham verici sporcularla tanışmak. Anlaşmalar yapmak. Yolculuğun her ayağında muhteşem şehirleri gezmek için biraz zaman çalmak.

Beni yoran şey Noah ile oynadığım sıcak-soğuk oyunuydu. Verdiği karışık mesajlar aramızda neler olup bittiğini anlamamı imkânsız hale getiriyordu ve çoğu gece uykuya dalamıyordum. İspanya'daki sürpriz öpüşmemizin neden yarıda kesildiğini anlamıştım.

Ne yazık ki, bu sürekli oluyordu. Birlikte yediğimiz akşam yemeklerinin sonu hep öpüşme ve el ele tutuşmayla bitiyordu ve tam da tutkumuzu en iyi şekilde yaşayacağımız için heyecanlanmaya başladığım anda bir şey çıkıyordu.

Bir telefon. Bir e-posta. Tanıdığı biriyle karşılaşması. Birlikte yatağa atlamamızla aramızda duran tek şey onun lanet olası iş ahlakıydı ve bu beni çıldırtıyordu.

Ona bir göz attım ve bakışlarının sahaya sabitlendiğini görünce şaşırmadım. Prag'da, Sinobo Stadyumu'nda SK Slavia Prag takımının ısınmasını izliyorduk. Gözü iki oyuncunun üzerindeydi ama benim görüşlerime de açıktı, bu da beni her seferinde memnun ediyordu. Futbol hakkında pek bir şey *bilmiyordum* ama azim ve yetenekten anlıyordum ve bunlar Noah'ın benim "altıncı hissim" dediği, yakalanması zor "o faktör" ile birleşince bazı kararlar almasında ona yardımcı oluyordu. Bunun artık benim hayatım olduğuna inanamıyordum. İşime olan sevgim, onu bana veren adama karşı duyduğum hayal kırıklığını neredeyse yok ediyordu.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

Çünkü ondan o kadar saçma bir şekilde etkilenmişim ki çoğu gün konsantre olmakta zorlanıyordum. Şimdi olduğu gibi. Kendi gündelik kıyafetini giymişti, yani ince beyaz düğmeli bir gömlek, varlıklarını gösteren dar bir pantolon ve bu toplantı için, Slavia Prag'a uzun süredir bağlı olduğunu kanıtlayan eski, iyi giyilmiş siyah bir takım kapüşonu. Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki, sahadaki aksiyonu izlerken ne kadar odaklandığı gibi bazı tuhafliklarını öğrenmişim. O anlarda beni yakalamadan ona açıkça bakabileceğimi fark ettim, güçlü profiline ve gün sonunda her zaman filizlenen hafif kirli sakalına hayran olmak için zaman ayırdım. Ve o eller. Kocaman. Tam olarak ne yapabildiklerini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Noah eğildi. "Şunu gördün mü? Jan yanıyor."

"Hı-hı, tabii ki gördüm," diye yalan söyledim. Sürekli dikkatimin dağılmasından nefret ediyordum.

Oyuncular mola verdi ve Jan Mingazow koşarak bizim oturduğumuz yere geldi. Noah'yı gördüğü için heyecanlı görünüyordu, güçlü adamın kariyeri için neler yapabileceğinin farkındaydı. İş konuştular, sonra Jan'ın gözleri bana kaydı.

"Maddy, Prag'da eğleniyor musun?"

Noah'ya baktım. "Eğleniyorum. Dürüst olmak gerekirse, henüz pek bir şey görmedim ama biraz keşif yapmak için heyecanlıyım."

"Bu da bugün daha sonra olacak," dedi Noah. O ve ben sporcuların yerel kültürleriyle ne kadar gurur duyduklarını ve turistik yerlerin tadını çıkararak vakit geçirmenin bizim de bu kültüre olan minnettarlığımızı ifade etmenin bir yolu olduğunu konuşmuştuk.

"Birçok önerim var," dedi Jan, gözlerini bana dikerek. "Zamanınız varsa size etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım."

Bu artık tanıdık bir danstı. Oyuncular benimle flört ediyordu, bazıları açıkça, bazıları sinsice. Noah'yı çıldırttığı açık olmasaydı bunu daha sinir bozucu bulabilirdim. İtiraf etmeliyim ki, arkadaşça davranmanın ince çizgisinde yürümesini izlemek çok komikti ama aynı zamanda onlara yasak olduğumu açıkça belirtiyordu. Bu durum Noah'ın sinirini bozsa da

Cildim, hiçbir zaman iltifatları benden esirgemedi ya da ilgileri için beni suçlamadı.

Becket'ten sonra Noah'nın yaklaşımı yeni bir deneyim gibi geldi.

"Ne yazık ki burada geçireceğimiz zamanın geri kalanı için hepimiz doluyuz," dedi bakışlarını hızla gizleyerek. "Ama görmemiz gerektiğini düşündüğünüz şeyleri duymak isterim."

Çeşitli yerlerden bahsetmeye başladılar ve ben Noah'ın sahipleniciliği karşısında eğlenerek bir gülümseme gizledim.

Toplantının sonunda arabaya doğru yürürken notlarımı gözden geçirdim. "Onun hakkında hâlâ iyi hislerin var mı?"

Noah başını salladı. "Evet, sana çıkma teklif etme kısmı hariç."

"Şimdiye kadar alışmışsındır diye düşünmüştüm," diye takıldım. "Sanırım gittiğimiz her yerde çıkma teklifi aldım. Bir kız ego sahibi olabilir."

Arabanın kapısını benim için açtı. "Olması gerektiği gibi."

Ürperdim. O bakışı, muhtemelen otele dönüş yolunda eliyle dizimi okşayarak geçireceği anlamına geliyordu. Bundan sevdiğim kadar nefret de ediyordum çünkü daha fazlasını istiyordum ama bir şey söylemeyecektim.

"Bu akşam nerede yemek yiyeceğiz?"

Yemeklerimizi dönüşümlü olarak yiyorduk; bazılarını beş yıldızlı restoranlarda, bazılarını da yerel lokantalarda yiyorduk. Genelde Noah bana önceden haber verirdi ama bu yemek hakkında pek bir şey söylememişti.

"Küçük bir sürpriz. Akşam yemeği ve gezinti."

Ona kaşlarımı çattım. "Bu nasıl mümkün olabilir? Şehirde bir yerlerde dönen bir çatı restoranı var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bana bir ipucu verebilir misin?"

Gözlerini bir an için yoldan ayırıp bana baktı. "Su."

Homurdandım. "Peki, teşekkürler. Bu hiç yardımcı olmuyor."

Noah genellikle planlarımız hakkında bu kadar ketum davranmazdı ama bu entrika hoşuma gitmişti. Bana özel bir şey planlıyormuş gibi hissettiriyordu. Gerçekten randevu gibi bir şey.

Paris'ten aldığım güzel siyah bir elbiseyi giydim. Normalde bir elbiseye ödediğimden daha fazlaydı, normalde ihtiyaç duyduğumdan daha süslüydü ama Noah'la birlikte olmanın bunun için uygun bir fırsat yaratabileceğini hissetmiştim.

Benimle lobide buluştuğunda bu elbiseye para harcadığım için daha da mutlu olmuşum. "Vay canına."

Elbise basitti, sadece basit bir spagetti askılı, diz boyu bir şeydi, ama beni tüm doğru yerlerde saran esnek bir kumaştan yapılmıştı. Göğüslerimin içinde ne kadar harika görüldüğünden neredeyse utanıyordum.

Evet, kesinlikle ego sahibi olmaya başlamıştım.

"İşte sana Paris," dedim küçük bir dönüş yaparak. "Modadan anlıyorlar."

"Elbiseden bahsetmiyorum," dedi alçak s e s l e . "Şimdi gitsek iyi olur, yoksa her şeyi iptal etmek zorunda kalacağım."

I keçe a Nabız . Heyecan. Belki de bu gece oldu gidiyor için farklı olabilir mi?

Vltava Nehri kıyısındaki bir otoparka girene kadar nereye gittiğimiz konusunda sessiz kaldı.

"Oh, bu mükemmel! Su kenarında yemek yemeye bayılırım," dedim uzaktaki parıldayan ışıklara bakarak.

"Su *üzerinde* yemek yemeye ne dersiniz?" Bir mavnayı işaret etti. "Bir akşam yemeği gezisi mi?"

"Evet, sadece ikimiz için."

Elimi t u t t u ve beni mürettebatın bizi karşılamak için beklediği tekneye götürdü. Hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı ve kalbim

onun düşünceli tavrından etkilendim. Ona telefonunu kapattırabileceğimi sanmıyordum ama en azından bu gece bizi rahatsız eden başka müşteriler olmayacaktı.

Garson bizi kanepeli bir masaya götürdü, böylece yan yana oturup geçen manzarayı izleyebilecektik. Ardından başka bir garson geldi ve önümüze iki kadeh şampanya koydu.

"Aperatifler birazdan hazır olacak," dedi başıyla selam vererek.

Adam uzaklaşırken Noah'ya kaşlarımı çatarak baktım. "Menü yok mu?"

"İki haftadan uzun süredir her yemeği birlikte yedikten sonra, sevdiklerinizi ve sevmediklerinizi biliyorum. Güven bana, bu yemekten keyif alacaksın."

"Sana güveniyorum," dedim, gözleriyle buluştum ve söylediklerimin derinliğini anlamasını umarak bakışlarını tuttum.

Mavna Charles Köprüsü'nün kemerlerinin altından kayarken şampanya flütlerimizle kadeh kaldırdık. Dilimin ucunda ona kişisel bir şey, bizimle ilgili bir şey sormak vardı.

Ama son anda vazgeçtim ve işime döndüm. "Bana bir performans değerlendirmesi yapmaya ne dersin patron? Geçtiğimiz birkaç hafta bana yıllar gibi geldi, bu yüzden devam et ve şu ana kadarki çalışmalarım hakkında ne düşündüğünü söyle," dedim ve rahat koltuğuma geri yerleştim. Her zaman hafif biriydim ve tek bir kadehten sonra kendimi kabarcıklı ve cesur hissediyordum.

Noah şaşkın bir ifadeyle beni izledi. "Gerçekten akşam yemeğinde oraya mı gitmek istiyorsun? Resmi olarak mesaimiz bittiğinde mi?"

Onunla alay ettim. "*Hiç* mesai dışı kalmıyorsun, Noah Parker. Telefonunun birkaç milyon kez çalmamasına şaşırdım." Masanın üzerinde, çatalının yanında duran telefonu işaret ettim.

"Kapattım."

Bu bana söyleyebileceği en seksi şeydi. Noah'nın telefonunu kapatması, gece boyunca tüm dikkatini bana vereceği anlamına geliyordu. Bir ürperti enseme gıdıkladı.

"Bu... alışılmadık bir şey."

"Tamamen mevcut olmak istedim. Etrafımdaki güzelliğin tadını çıkarmak için." Gözleri beni içine çekti.

Midem bulandı.

Yemek, yemek ve flörtün bir karışımıydı ve bazen her ikisi de aynı anda oluyordu. Dikkatimizi dağıtacak hiçbir şey olmadan nihayet rahatlayabilmiştik. Ama yine de gecenin onun kollarında sona ereceğinden tam olarak emin değildim ve şarabı yudumladıkça ona açık açık ne halt ettiğimizi sormaya daha da yaklaşıyordum.

Noah, tabağımı yalamak isteyeceğim kadar güzel olan şeker kaplı iç keki *trdelnik*'ini bitirirken, "Performans değerlendirmeni hiç yapamadım," dedi.

Ağzının kenarlarında beliren gülümsemeden bunun ilginç olacağını anlayabiliyordum.

Konuyu açtığım için pişmanlık duyarak homurdandım. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Hayır, hayır, bu önemli. Nasıl olduğunuzu bilmelisiniz." Duruşunu daha resmi, iş adamı gibi bir pozisyona ayarladı. "Maddy Malone, geçtiğimiz ay bana ekibim için değerli bir varlık olduğunu kanıtladın. Çabuk öğreniyorsun, her şeyin üstesinden geliyorsun ve kendi kendini yetiştiriyorsun." Durakladı. "Ve tamamen estetik bir bakış açısıyla... cehennem kadar seksisin."

Ona gülerken yanaklarımın kızardığını hissettim. "Kes şunu."

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu alçak sesle ve bana doğru eğildi.

Onu öpmek istesem de, aramızda neler olup bittiğini anlama ihtiyacım daha güçlüydü. "Çünkü hâlâ sadece patronum musun yoksa tüm bu flörtleşmeler gerçekten bir şeylere mi yol açıyor bilmiyorum."

Aniden geri çekildi, yüzü şaşkıındı. "Maddy, bunu sana açıkça belirtmedim mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Sadece durup durup başladık. Geceyi öpüşerek bitirdiğimizde bile, her zaman işten daha önemli bir şey çıkıyor ve sen telefonda konuşurken ben arkandan gelmek zorunda kalıyorum. Ben senin önceliğimin, ta ki önceliğin olmayana kadar ve öpüşmek sanki daha önemli bir şeye yol açıyormuş gibi geliyor ve ben öylece kalıyorum. Daha fazlasını mı *istiyorsun* yoksa ben sadece uygun muyum? Ya da daha kötüsü, bu benim daha çok çalışmamı, seni daha çok etkilememi isteyen bir tür karmaşık akıl oyunu mu?"

Elini kolumda gezdirmek için uzandı. "Bunu senin için kolaylaştırmadığımı biliyorum ama duygularımın açık olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım, sinirlenmiştim. "Noah, cevabı zaten bilmem gerektiğini ima etmen aslında bir cevap değil."

"Hey." Parmağını çenemin altına yerleştirdi ve başımı kaldırdı. "İşte ben böyle hissediyorum." Noah yaklaştı ve beni öptü, neredeyse mırıldanmama neden olacak yavaş, kadifemsi bir öpücük.

Lanet olsun ona.

Geri çekildi ve kulağımın arkasına nazikçe bir dal sıkıştırdı, benden başka bir zevk titremesi aldı. "Şimdi anlıyor musun?"

Hayır. Anlamamıştım. Öpücük harika hissettirdi -ama öpücükler *her zaman* harika hissettirirdi. Sorun şu ki, *bir sonraki adımın* ne olduğunu öğrenme şansım olmamıştı. Noah beni kucağına sürüklediğinde çok muhtaç görünmeden bunu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyordum. "Buna ne dersin?" Noah başımın arkasına uzandı ve dudaklarımız tekrar birleşene kadar beni nazikçe kendine çekti.

Bu öpücük farklı hissettirdi. Daha ısrarcıydı, sanki Noah bana kanıtlaması gereken bir şey olduğunu biliyordu. Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu ve ben de kucağına sürtünmekten kendimi alamıyordum.

"Peki ya buradaki personel?" Ağzına karşı mırıldandım. "Güven bana, sorun çıkarmayacaklar."

Elleri elbisemin altından süzüldü ve kalçama doğru kaydı. *Evet*. Hayal ettiğim kadar yetenekliydi, tenimde geziniyorlardı ve

Dokunduğu her yerde heyecandan tüylerim diken diken oluyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye kulağıma fısıldadı.

Aslında bu soru karşısında inledim ve bu da onun
Sessiz bir kahkaha.

"Güzel. Seni keşfetmek için can atıyordum," dedi. "Her santimini."

Bir sonraki bildiğim şey, tangamın ipeğinin altından yolunu bulduğu ve yumuşak kıvrımlarımı okşadığı, hayal kırıklığı içinde elini itene kadar beni kızdırdığı. Noah beni okşarken öpmeyi hiç bırakmadı, en m kemmek küçük dairesel hareketleri yapıyordu.

"Sakin... durma," demeyi başardım.

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Noah zevk merkezimi ovmakla içime bir parmak sokmak arasında gidip gelmeye başladı.

"Beni ne kadar istediğini anlayabiliyorum," dedi usulca, parmağının içeri girip çıkmasına izin vererek.

Konuşamıyordum. Tüm odağım Noah'ın vücuduma yaptıklarında, beni nasıl hissettirdiğindeydi. Beceriksizce bir keşif yoktu; beni nasıl boşaltacağını çok iyi biliyordu. Sanki bir maratonun sonuna yaklaşıyormuşum gibi nefesimin sığlaştığını hissettim ve içimdeki basınç artmaya başladığında ona karşı koydum.

"Sana dokunma şeklim hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı ağzıma karşı.

Başımı salladım, neredeyse zevkten

 ıldıracaktım. "O zaman göster bana."

Beni uçurumun kenarına itmek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Başımı arkaya attım ve orgazm vücudumda yuvarlanırken boğuk bir ses çıkardım. Ben zevk dalgalarını sürerken durmadı, sonunda elini itmek zorunda kalana kadar bana dokunmaya devam etti, böylece hislerin yoğunluğundan kurtulabildim. Ona doğru düştüm, yarı gülerek, yarı

Bana yaptıklarından dolayı ağlamaya hazırdım. Noah başımın üstünü öperken nefes nefese kalmıştım.

"Bir dahaki sefere seni sikimle boşaltacağım. Anladın mı?"

Boynuna doğru başımı salladım ve beni fazla bekletmeyeceğini umdum.

MADDY

"Şu odaya bakın!" Telefonumu ters çevirip odanın içinde gezinirken Hope çığlık attı.

Arayı kapatmak için kızlarla doğaçlama bir video görüşmesi yapıyordum. Birlikte olduğumuzdan beri yıllar geçmiş gibiydi. Şatafatlı süit ve dışarıdaki ışıltılı ışıkların manzarası striptiz kulübünde olduğumu açıkça gösteriyordu. Avrupa seyahati sırasında işler uzamış, Noah ve benim Matthew'la birlikte NFL seçmeleri için doğrudan Las Vegas'a gitmemiz gerekmişti. Neyse ki June komadan çıkmıştı ve durumu stabildi, ancak gücünü ve hareket kabiliyetini yeniden kazanmaya çalışırken hâlâ gece gündüz bakıma ihtiyacı vardı ve Matthew'un onunla birlikte olmamaktan nefret ettiğini söyleyebilirdim.

Noah ve ben özel gezimizin gecesinde seks yapmamıştık. O telefonunu kapatmış olabilirdi ama ben kapatmamıştım. Matthew sonunda beni aradı ve June'un gidişatı hakkında konuşmak için Noah'a ulaşmaya çalıştı.

Hepsi bu kadar.

"Bu odanın tadını çıkarmak için fazla zaman harcayamayacağım gibi," diye omuz silktilim. "Noah'nın her saniye programı var."

"Noah," diye homurdandı Nia. "Geri çekilmesi gerek." "Dur," diye güldüm.

"Ne? Sanki seni kaçırmış gibi," diye devam etti. "Eve dönecek misin?"

"Evet, askerlik işi biter bitmez. Söz veriyorum."

"Sanki çok şey kaçırmışsın gibi geliyor," dedi Hope kaşlarını çatarak.

Cassie'nin ağız bir karışık açık kaldı. Cinsiyetini açıklayacağı partiyi kaçırmamın sorun olmayacağına dair yeminler etmiş olsa da, özellikle de işim nedeniyle umduğum gibi görüntülü arama yapamadığım için biraz canının yandığını söyleyebilirdim.

"Çocuklar, biliyorum ve özür dilerim. Ama bu bir iş. Burada siz olmadan parti yapacak değilim."

Cassie, "Gönderdiğin bazı resimler oldukça kutlama havasında görünüyordu," dedi. "Patronun da senin yanında çok rahat görünüyor."

"Evet, ikinizin arasında neler oluyor?" Nia sordu. "Patronluk mu taslıyor? Söyle de gelip onunla konuşayım."

Onlara Prag'da teknede geçirdiğimiz geceyi anlatmaya fırsat bulamadığımı fark ettim. Neredeyse onlara mesaj atacaktım ama ne kadar yakınlaştığımızı itiraf ettiğim anda sorgulamalarının ve detay taleplerinin bitmeyeceğini biliyordum. Bu, gerçek zamanlı olarak yapmamız gereken türden bir konuşmaydı. Tam cevap vermek üzereydim ki kapı çalındı.

"Oda servisi mi?" Hope sordu.

Başımı salladım. "Ben bir şey sipariş etmedim. Bekleyin."

Gülümseyen bir belboy elinde dev bir dikdörtgen siyah kutuyla beni karşıladı. "Sizin için, Bayan Malone."

Kutuyu ondan aldım, şaşkınlık içindeydim. Noah ne yapmıştı?

Görevli gitmek için döndüğünde parmağımı kaldırarak, "Bekle," dedim. "Cüzdanımı alayım."

Başını salladı. "Halledildi. Teşekkür ederim!"

Büyük kutuyu telefonumun bulunduğu masaya geri taşıdım. Kızlar kendi aralarında konuşuyor, bunun ne olabileceğini anlamaya çalışıyorlardı.

"Elbise kutusu," dedi Nia ısrarla.

"Kesinlikle," diye onayladı Cassie.

"Ooh, aç da görelim," dedi Hope.

"Bu gece bir etkinliğimiz var..." Kutunun kapağını çekerken sözümü yarıda kestim. Kâğıt mendil, daha önce hiç duymadığım bir butiğe ait siyah bir çıkartmayla sabitlenmişti. Çıkartmayı çıkardım ve kâğıdı geriye katlayarak kırmızı bir elbiseyi ortaya çıkardım. "Vay canına."

"Göster bize!" Cassie bağırdı.

Onu çıkardım ve vücuduma yasladım. Dantelli kumaştan yapılmış, tek omuzlu ve alt kısmı verev kesilmiş basit bir kılıftı. Bir Yunan tanrıçasının mermer bir heykelin üzerine giyeceği bir şeye benziyordu ama hayal edilebilecek en kırmızı renkteydi. Sanki Noah seçmeler sırasında tüm gözlerin üzerimde olduğundan emin olmak istemiş gibiydi. Ayrıca kendi küçük siyah çantasının içinde bir çift askılı çıplak stiletto vardı.

"Kahretsin," diye nefes aldı Nia. "Giy şunu!"

Taytına ve tişörtüme baktım. "Tamam, bana bir saniye ver."

Kameradan uzaklaşmak için iki adım attım ve giysilerimi çıkardım, sonra elbiseyi vücudumda düzelttim. İnanılmaz bir his veriyordu, az önce çıkardığım tayt gibi vücudu saran bir kumaşı vardı. Ekrana geri dönmeden önce aynada kendimi kontrol etmek için döndüm.

Noah'ın bana aldığı tasarım kıyafetleri de dahil olmak üzere, daha önce hiç bu kadar güzel yapılmış bir şey giymemiştim. Noah böyle hediyeler almaya devam ederse benim için şıarmak çok kolay olurdu. Züppe değildim ama yavaş yavaş iyi yemek ve ustalıkla dikilmiş kıyafetler gibi hayattaki güzel şeyleri takdir etmeye başlıyordum.

"Eee?" Sözlerimi yarıda kesip tekrar görüş alanına girdim. Çılgınlıkları ve alkışları beni gülmekten kırdı geçirdi. "Sanırım beğendiniz?"

"Mükemmelsin," dedi Hope ellerini huşu içinde ağzına götürerek.

"Evet, katılıyorum," dedi Cassie.

Nia, "Arkanı dön ve bize üzerinde çalıştığın şeyin tam resmini göster," dedi.

Bir tur attım ve tezahürat yeniden başladı.

"Nereden geliyor bu?" Hope sordu.

Etiketi kontrol etmek için koşarak kutuya geri döndüm ve içinde bir zarf olduğunu fark ettim. "Başka bir şey daha var." Zarfı açtım. "Saçım ve makyajım için de randevu almış!"

Daha fazla çılgılık.

"Bu kadar yeter," dedi Cassie. "Ben de Parker Sports Management'a iş başvurusunda bulunacağım. Annelik politikaları nasıl?"

Güldüm. "Hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten şanslısın," dedi Nia. "Ama biliyor musun? O da öyle. Çünkü şans eseri *seni* buldu."

Beklenmedik bir şekilde gözlerim doldu. "Ah, beni duygusallaştırma." "Bu doğru," diye ekledi Hope. "Sunacak çok şeyin var."

İşte o anda kızlarımı ne kadar özlediğimi fark ettim. Elbette, yolculuk inanılmazdı ve seksi ve esrarengiz patronumla ilginç şeyler yaşıyordum ama en iyi arkadaşlarımdan sevgisi ve desteği gibisi yoktu.

Yüzümü yelpazeledim. "Ben ciddiym çocuklar. Durun."

"Hey, istediğin kadar ağlayabilirsin," dedi Cassie. "Profesyonel bir makyaj sanatçısı ayarladın, her türlü leke halledilecek."

Kameraya doğru yaklaştım. "Seni seviyorum. Sana sarılmak için sabırsızlanıyorum."

"Aynen!" Neredeyse hep bir ağızdan cevap verdiler.

Telefonu kapattık ve duşa girip hazırlanmaya başlamam gerektiğini fark ettim. Randevularım bir saat içindeydi, bu da demek oluyordu ki

Beni baştan çıkarmalarını bitirdikten sonra elbiseyi giymek için odama koşmak için yeterli zamanım olacaktı.

Spa'ya indiğimde, zemin katın geri kalanındaki gürültüden çok uzakta, başka bir dünyaya ışınlanmış gibi hissettim.

Tezgâhın arkasındaki kadın beni gülümseyerek, "Bayan Malone, hoş geldiniz," diye karşıladı.

"Adımı nasıl... nasıl bildiniz?" diye sordum.

"Bay Parker randevularınızı alırken çok titiz davrandı," diye güldü. "Görüp grebileğimiz en güzel gülümsemeye sahip güzel bir sarışın aramamızı söyledi. Bu sen olmalısın."

Arkasındaki aynaya yansıyan allığımı görebiliyordum.

"Gel, senin için hazırız." Beni sessiz bir koridordan ten rengi ve deniz mavisi tonlarında dekore edilmiş özel bir odaya kadar takip etmem için işaret etti. "Stella birazdan burada olacak, lütfen rahatınıza bakın."

Daha önce gittiğim hiçbir kuaför salonuna benzemiyordu. Sa kurutma makinelerinin vızıltısı ya da kuaförlerin ve müşterilerin konuşmaları yoktu. Yüzen aynanın önüne oturdum ve kendimi inceledim. Nasıl olmuştu da *buraya* gelmiştim?

Kapı açıldı.

"Merhaba, ben Stella." Kadın bir model olabilirmiş gibi görünüyordu. Uzun boylu ve elimsizdi, kısa siyah saçları kusursuz kemik yapısını ortaya çıkarıyordu. Gömleğinin yakasının üzerinde bir dövme görebiliyordum, köprücük kemiği boyunca uzanan bir dokuna. "Bu gece için ne düşünüyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Saçımı genelde kendim yaparım. Elbisem-"

"Norma Kamali, bir fotoğraf gördüm. İçinde muhteşem grneceksin. Eğer herhangi bir tercihiniz yoksa birkaç öneride bulunabilir miyim?"

Başımı salladım ve Stella hepsi de kulağa harika gelen birkaç seçeneği animasyonlu bir şekilde anlatmaya başladı.

"Karar veremiyorum. Senin seçmene izin versem sorun olur mu?"

Gülümsemesi genişledi. "Bu tam da duymak istediğim şeydi! Tamam, hadi başlayalım."

Bir buçuk saat sonra çok süslü kırmızı bir elbisenin içinde evde olabilecek biri gibi görünüyordum. Stella çene hizasındaki saçlarımı düzleştirerek basit bir "hileli chignon" haline getirmişti ve elbisenin temiz hatlarıyla harika görüneceğini söyleyebilirdim. Stella'nın yerini Kev adında yakışıklı bir adam alıp makyajımı yapmaya başladığında minnettarlığımı ifade etmeyi ancak bitirmiştım.

"Yapılacak tek şey dumanlı bir göz ve soluk bir dudak," dedi beni inceleyerek. "Cildin inanılmaz, orada yapmam gereken fazla bir şey yok. Nemli ve doğal bir görünüm düşünüyorum, sonra da gözler. Olur mu?"

"Elbette," diye güldüm. "Senin ellerindeyim."

Kev üzerimde çalışırken neredeyse hiç konuşmuyordu ve konsantrasyonunu bozmamak için ben de sessiz kaldım. İlerleyişini görememem için sandalyemi çevirmişti, bu yüzden beni boyarken ne yaptığını tahmin etmeye çalıştım. Kaşlarım üzerinde çok zaman harcadı ve göz kapaklarıma odaklanmadan önce cildimi hiç yapmadığım kadar çok okşadı ve fırçaladı. Hangi renklere daldırdığını izlemeyi başardım ve fırçalara doldurduğunu gördüğüm siyah miktardan biraz korktum.

"Oh, evet, evet, evet," dedi sonunda işini incelemek için geri adım attığında. "Anna Wintour'u ara, yeni kapak modelimizi bulduk."

Kev sandalyemi çevirdi ve yansımanı gördüğümde nefesim kesildi.

Aldığı süreye bağlı olarak görünüşümü dramatik bir şekilde değiştirecek ağır bir makyaj bekliyordum, ama onun yerine gördüğüm şey güçlendirilmiş bendim. Kusursuz. Dramatik. Bakmadan duramadım.

"Beğendin mi?" Kev sordu, sesinde bir parça endişe vardı.

"*Bayıldım!* Teşekkür ederim!"

Resepsiyona doğru ilerlerken herkes bana baktı, bu da kendimi ünlü biri gibi hissetmeme neden oldu. Çantamı yere bıraktım ve cüzdanımı bulmak için karıştırmaya başladım.

"Oh, her şey halledildi," dedi bankonun arkasındaki kadın.

"Bu harika, ama mükemmel çalışmaları için herkese bahşış verdiğinizden emin olmak istiyorum."

Gülümsedi. "Bayan Malone, Bay Parker *her şeyi* düşündü. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Ama teşekkür ederim."

Elbette düşünmüştür. Noah'nın her şeyi şansa bırakacağını düşünmek bile aptallıktı. Başım dönmüş bir halde odama döndüm, özellikle de üzerimde hâlâ tayt olmasına rağmen yanımdan geçen her erkek beni iki kere süzdüğü için.

Elbisemi ve ayakkabılarımı giydim ve kendime son bir kez baktım. Gösterişli mücevherlere gerek yoktu, bu yüzden özel günler için sakladığım basit sahte elmas küpeler mükemmel bir şekilde çalıştı. Kendimi kesinlikle, gösterişli bir şekilde güzel hissediyordum.

Noah onunla lobide buluşmam için bana mesaj atmıştı ve asansörle aşağı inerken aslında gergin hissettiğimi fark edince şaşırdım. Neredeyse uyanık olduğumuz her dakikayı birlikte geçiriyorduk ve Noah'yla birlikte olmak doğal ve kolay geliyordu, peki bu kelebeklerin karnımı ele geçirmesinin sebebi neydi?

Bunu seçmelere bağlayabilirim. Matthew'un sıralamasına çok şey bağlıydı. Ama sadece bu olmadığını biliyordum. Noah ve ben gerçekten özel bir şeyin eşiğinde olduğumuzu hissediyorduk. Yarın Miami'ye geri dönüyorduk ve paylaştığımız tatil heyecanının gerçek dünyaya nasıl yansıyacağını merak ediyordum. Ama peri masasında bir gecemiz daha vardı ve ben güzel elbisemin içindeki prensesi oynamaya hazırdım.

Asansörden indim ve kalabalık lobiyi tarayarak beyaz atlı prensimi aradım. Her zaman vaktinde gelirdi, genellikle erken gelirdi ama

Nedense onu turistlerin arasında bulamadım.

"Siktir, Maddy. Buradaki her erkek şu anda benim yerimde olmak isterdi."

Kulağıma fısıldayan ses tenimde bir karıncalanmaya yol açtı.

Döndüğümde Noah'nın hayretle başını salladığını gördüm.

"Sen..." dedi beni tepeden tırnağa süzerek.

Kıkırdamadan edemedim. Noah'ın sessizliğe gömülmesi nadir görülen bir durumdu.

"Nefes kesici," dedi sonunda.

"Hepsi glam ekibinin sayesinde," diye cevap verdim. "Bunu gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Lütfen, tüm övgüyü onlar alamaz. Bu muhteşem kıçtan da onlar mı sorumlu?" Hayranlıkla bakmak için bir adım geri çekildi.

"Noah!" Onu azarladım.

Elimi tuttu ve hızlı bir öpücük için ağzına götürdü. "Bu gece benim uğurumsun. Hazır mısın?"

Başımı salladım ve inanılmaz bir yolculuğun son ayağına doğru yola çıktık.

NOAH

NFL seçmelerini sayılamayacak kadar çok kez yaşımış olmama rağmen her seferinde bu etkinlik için heyecanlanıyordum. Las Vegas Strip'i nasıl ele geçirdiğini düşününce heyecanlanmamak elde değildi. Kırmızı halı, flaş ışıkları ve yüzen ana sahne arasında her şey bir Hollywood galası gibi hissettirdi.

Açıkçası, draft seçimine çok önem veriyordum. Oyuncularımın doğru takımlarda yer alması gelecekteki sponsorlukları etkileyecekti ki bu da potansiyel sponsorluk anlaşmalarında altı haneli rakamlar veya daha fazlası anlamına gelebilirdi. Bu her zaman inişli çıkışlı bir duyguydu, ancak bu yıl Matthew için özellikle dokunaklı hissettirdi ve şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer parayla daha az ilgiliydi. Burada annesiyle birlikte olmayı planlıyordu ama belli ki annesinin seyahat izni olmadığı için böyle bir şey söz konusu bile değildi. Bu önemli olay sırasında ihtiyacı olan desteği verebileceğimi umuyordum. Maddy'nin yanımda olması yardımcı oldu, özellikle de Matthew ile kardeş gibi bir ilişki geliştirdikleri için. Onunla kişisel düzeyde ilişki kurabiliyordu ve bu onu rahatlatıyor gibiydi. Ama zavallı çocuğun çok gergin olduğunu söyleyebilirim. Hepimiz gergindik.

"Hadi Steelers," diye tekrarladı Maddy alçak sesle, sanki bir mantra gibi. Ne kadar inanılmaz görüldüğüne odaklanmamaya çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı. Ona yakın durdum ve ona uzun süre bakmaya cüret eden her erkeğe ters ters baktım.

Matthew'un bir sürü harika seçeneği vardı ama Pittsburgh için en uygun kişi olduğu konusunda anlaşmıştık. Sadece ekip için mükemmel bir uyum sağlamakla kalmıyordu, aynı zamanda June'un oraya transfer edildiğinde mümkün olan en iyi bakımı almasını sağlayacak bağlantılarım vardı. Her takımı alıştırabilirdik ama hepimiz Steelers'ı istiyorduk.

Uzandım ve omzunu kavradım. "İyi misin?"

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Sabit duruyorum."

"Dinle, nereye gidersen git ilk günden başlayacaksın, anladın mı?"

Matthew başıyla onayladı.

Açılış tantanası bir bulanıklık içinde geçti ve bir sonraki bildiğimiz şey başlama zamanıydı. NFL komiseri kürsüdeki yerini aldı. Adı geçen her oyuncuyla ilgili her ayrıntıyı bilmeme rağmen diğer isimler neredeyse hiç hatırlanmıyordu. Steelers turu başlarken hepimiz nefesimizi tutmuş gibiydik.

"2023 draftında bir sonraki seçim için... Pittsburgh Steelers... Matthew Garrison, North Dakota State'i seçiyor."

Kalabalık patladı ve Matthew'la birbirimize avuç içimizi acıtan bir beşlik çaktık. Matthew eğildi ve Maddy'ye kocaman sarıldı, onu yerden kaldırdı, sonra da bu üst düzey spot ışıkları altındaki ilk anına hazırlanmak üzere oradan uzaklaştı. Komiserden tebrik tokalaşması ve ardından yeni formasını göğsünde tutarak tören fotoğrafı çekirtmesi gerekiyordu. Güvenlik tarafından yutuldu ve bizden uzaklaştırıldı ve bunun gecenin geri kalanında onu son görüşümüz olacağını biliyordum.

Maddy'ye baktım ve gözlerinin altını kaydırıldığını gördüm.

"Biliyorum, biliyorum," diye güldü. "Ben bir mutluluk çığırkanıyım. Matthew için çok heyecanlıyım!"

Elini uzattım ve hızlıca sıktım, keşke onun yerine onu kollarıma alabilseydim. "Ve June. Bu ikisi için de bir kazanç."

"Hepimiz için," dedi beni sıkarak. Bana bakmak için eğildi. "Tebrikler."

Kahretsin, onu nasıl da istiyordum. Kafam iyiydi ve bunu kutlamak istiyordum. Tam odama çekilmeyi önerecektim ki Maddy kaşlarını çatı.

"Kesinlikle açlıktan ölüyorum. Birden aklıma geldi. Bir şeyler yiyebilir miyiz? Yani, her şeyi? Önünden geçtiğimiz Fransız restoranı inanılmaz görünüyordu."

Seks takıntılı bir Neandertal gibi görünmek istemediğim için kabul ettim. Durup düşündüğümde aslında benim de aç olduğumu fark ettim.

Le Chat insanlarla doluydu ama şef garson Marcel bizi fark etti ve beni yanına çağırdı.

"Bay Parker, tekrar hoş geldiniz. Her zamanki özel odanız zaten kullanımda ama eğer sizin için uygunsa yirmi iki numaralı masam boş."

Evdeki en iyi masaydı, görülecek ve görülecek bir yerdi. Normalde, sadece ilgi odağı olmaktan hoşlanan biriyle, örneğin kadromuza katmaya çalıştığım bir oyuncuyla birlikteyken bu masaya otururdum. Kurslar arasında özel odayı kendi yararına kullanmayı planlamıştım ama ne olursa olsun onun arkadaşlığından hoşlanıyordum ve taslakla ilgili tepkilerini duymayı gerçekten dört gözle bekliyordum. Her zaman taze bir bakış açısına sahipti ve olayları yeni bir şekilde görmeme yardımcı oluyordu.

"Bu iyi olur, teşekkür ederim."

Beklendiği gibi, Marcel'i masaya kadar takip ettiğimizde mekandaki tüm gözler Maddy'yi izledi. Yanlarından geçerken çatalları ya da içecekleri havada donup kalan adamları fark etmemiş gibiydi. Birkaçı, onun alındığını kabul ederek kanka kurallarına uyarak bana minnettar bir şekilde başını salladı ama daha fazlası onu alt etmek istedikleri bir avmış gibi izledi.

İç çekerek kabine girdi.

"Bu restorandaki her bir dilim ekmeği yemek için sabırsızlanıyorum. Dünden beri hiç yemek yememişim gibi hissediyorum."

Onun yemekten bu kadar keyif almasını seviyordum. Avrupa turumuz sırasında keşfettiğim pek çok lezzetten biriydi bu. "Buradaki bagetlere bayılacaksın."

Restoranın etrafına bakmak için boynunu büktü. "Bırak ben bakayım."

Yemek iyi yemek ve daha iyi sohbetle bir bulanıklık içinde geçti. Maddy her zamanki gibi olan biten her şeyin nabzını tutuyor, beni seçmelere katılan birçok oyuncuyla ilgili dedikodulardan haberdar ediyordu. Bu noktada çok kolay bir şakalaşmamız vardı, yakınlığımız yolda birlikte yaşadığımız maceralarla pekişmişti. Ona hayatımda sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum.

Yemeğin sonunda Maddy boş şarap bardağını masaya bıraktı, gözleri yarıya inmişti.

"Yorgun musun?" diye sordum.

Başını salladı. "Çakırkeyif. Mutlu." Elinin kalçama doğru hareket ettiğini hissettim. "Ve hala biraz aç." Bana anlamlı bir bakış attı.

Midemde bir şeylerin gerildiğini hissettim, bütün gece karşı koymaya çalıştığım bir pençe hissi. "İlginç. Ben de öyleyim."

Yarın gerçek dünyaya dönmeden önce, bu gece nihayet bunu gerçekleştirmemiz gerektiğini hissediyordum. Parmak uçlarımı sırtının açıkta kalan derisinde gezdirdim ve titredi. Odaya baktım ve kimsenin bizi izlemediğini fark ettim, bu yüzden elimi uyluğunun iç kısmındaki çıplak tene doğru kaydardım. Maddy'nin nefesi kesildi ve bana şaşkınlıkla karışık bir bakış attı.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu nefes nefese, bana yaklaşırken odaya göz gezdiriyordu.

Onu ayağa kaldırdıktan sonra görevdeki bir adam gibi restorandan çıkarken cevap vermedim.

Asansöre doğru ilerlerken soğukkanlılığımızı korumayı başardık ama kapılar kapanır kapanmaz Maddy'nin üzerine atıldım ve onu duvara yapıştırdım.

"Bütün gece bunu bekliyordum," dedim dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinirken.

"O da aynı şekilde" diye fısıldadı.

Bana bakma şekli, zaten yolun çoğunu kat etmemiş olsaydım beni anında sertleştirirdi. Vahşi bir açlık vardı

ve Maddy'nin her şeyini deneyimlemek için sabırsızlanıyordum.

Onu birazdan olacakları açıkça belli edecek şekilde öptüm, kollarımı ona sararken dudaklarına yapıştım. İkimiz de bunu çok uzun zamandır bekliyorduk. Bu gece gözümüze uyku girmeyecekti.

Asansörden yuvarlanarak çıktık ve Maddy beni de yanına çekerek kapıma doğru hızla yürümeye başladığında gülmek zorunda kaldım.

"Acele et, Noah."

Resmen bana yalvarıyordu. İlişkimizi bir sonraki seviyeye taşıma konusundaki tüm endişelerim çoktan gitmişti.

Anahtar kartını karıştırdım. Maddy boştaki elimi tuttu ve işaret parmağını ağzına götürdü. Dilini parmağımın etrafına doladı ve gözlerini bana dikerek emdi.

"Beni öldürüyorsun," dedim sonunda kapıyı açıp içeri girdiğimizde.

"Sadece bekle," diye cevap verdi, elini pantolonumdaki şişkinliğe yerleştirerek.

Kapı arkamızdan kapandı ve Maddy'yi yakaladım, sanki kuş tüyü bir yastıktan daha ağır değilmiş gibi omzuma attım. "Hayır hanımefendi," dedim kışına bir şaplak atarak. "Sadece bekle."

Onu yatağa taşıdıktan sonra yatağın üzerine yerleştirirken ciyakladı ve güldü.

"Seni tatmak için ölüyordum," diye mırıldandım elbisesini kalçalarından yukarı doğru sıyırırken.

"Noah..." biraz kıpırdandı.

Durakladığımda yüzünü inceledim. "Tatmamı istemiyor musun?"

"İstiyorum." Maddy dirseklerinin üzerine oturdu. "Sadece... Ben gürültücüyüm. Gerçekten gürültülüyüm."

Yüce Tanrım. Bu kadın.

"Peki bu tam olarak neden bir sorun?" Güldüm. Cevap vermesine fırsat vermeden külotunu çekiştirerek çıkardım ve yere fırlattım. Ayak bileklerinden tutup onu yatağın kenarına çektim ve ipeksi kalçalarının arasına yerleştirdim.

Ağzımla onunla alay ettikten birkaç dakika sonra, Maddy bana karşı eğiliyor, uyarılmamı daha da artıran inilti sesleri çıkarıyordu. Çabalarımı onun zevk merkezine odakladım ve parmağımı içine kaydardım. Dilime karşı çırpınırken kalçalarındaki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum.

"Noah," diye inledi.

Ağzımın ıslak kıvrımlarına karşı baskısını artırdım ve iki parmağımı içine kaydardım. Kaya gibi sert ve hazırdım ama Maddy'nin önce dilime boşalmasını sağlama fırsatını kaçıracak değildim.

Ve sonra oldu. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir ses koptu içinden. Ağlama ve feryat karışımı bir sestti, o kadar yoğun ki, eğer onu ikna eden ben olmasaydım acı çektiğinden endişelenirdim. Başımın arkasından tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Onu takip ederek, inilti kesilse bile gevşemedim.

"Ben... Ben hareket edemiyorum..." diye fısıldadı, tüm o zevkten hâlâ nefessizdi.

"Sorun değil," dedim, vücudunda yukarı doğru kayarak. "Bırak bütün işi ben yapayım."

Komodinin çekmecesinde prezervatif zulası bırakmıştım, bu yüzden bir tane almak için uzandım. Maddy hazırlanırken beni izledi, yarı kapalı gözlerle bana gülümsedi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel alete sahipsin." "Neler yapabileceğini görene kadar bekle."

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim ve durakladım, hafif bir baskıyla ona doğru ittim, son bir kez kontrol etme ihtiyacı duydum

Sadece bunu istediğinden emin olmak için. Sanki canlı bir kabloya dokunmuşum gibi keskin bir nefes aldı.

"Beni yalvartma Noah," diye yalvardı.

Duymak istediğim tek şey buydu. İçine doğru ittim ve hissin tadını çıkarmak için durakladım. Maddy bacaklarını arkamda kilitledi ve beni daha da derine çekti.

Patlamak üzereymişim gibi hissettim. Onu bu kadar uzun süre istedikten sonra, Maddy'yi becerme gerçeği hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Ritmime uyarak bana karşı dalgalandı.

Ona mümkün olan her şekilde sahip olmak istiyordum ama bundan daha fazlası, son birkaç haftadır biriken vahşi tutkuyu serbest bırakmak istiyordum. Ondan çekildim ve biraz sinirli bir ses çıkardı, ama onu çabucak ters çevirdim, böylece yatağa yüzüstü yattı ve mükemmel kıcını tüm çıplak ihtişamıyla sergiledi. Elimi aşağı kaydırarak bacaklarının arasına birkaç dakika masaj yaptım ve onu kenara yaklaştırdım, sonra tekrar içine daldım.

Kalçasını kavrayıp içine girdiğimde Maddy bana karşı direndi. Dayanmam neredeyse imkânsızdı ama kendi doruk noktama ulaşmadan önce onu tekrar boşaltmak istiyordum. Ona odaklanmaya devam ettim, sesler tekrar duyulana ve etrafımda sıkılaşıp kadar yumruğunu okşamak için uzandım. Sonunda bıraktım, neredeyse onunki kadar yüksek bir kükremeye kendi orgazmıma teslim oldum.

Hayatımda çok fazla seks yapmıştım. Sayamayacağım kadar çok güzel kadınla sevişmiştim. Ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey, bu kadar iyi hissettirmemişti.

Yatağa yığıldığı yere doğru süründüm ve Maddy'yi kollarıma aldım. Tek düşünebildiğim bana hissettirdikleriydi. Sadece seks değil. Her şeyi.

Alışılmadık, rahatsız ediciydi... ve *hoşuma* gitti.

MADDY

"İyi misin?" Noah kısık gözlerle beni izleyerek sordu.

Koridordan Nia ve Hope'un dairesine doğru ilerliyorduk ve ben ne kadar gergin hissettiğimi gizlediğimi sanıyordum. "Evet. Sadece..."

"Hepimizin iyi geçinmesini istiyorsun," diye sözümü tamamladı. "Merak etme, insanlara kendimi nasıl sevdireceğimi biliyorum." Elimi tuttu ve sıktı.

Onun ikna gücü konusunda ilk elden deneyimim vardı ama kızlarım insanları yargılama konusunda bir üst seviyedeydi. Özellikle de son bir aydır tüm zamanımı alan insanları.

"Bu çok garip, anlıyor musun? İki dünyanın çarpışması."

Durakladı ve çenemi avucunun içine aldı. "Merak etme. Her şey harika olacak." Noah bana hızlı bir öpücük verdi.

Umarım öyledir. Hope bizi aşık olduğunu iddia ettiği bir adamla tanıştırdığında ben de yargıç ve jürinin bir parçası olmuştum. Nia, Cassie ve ben onu bir cinayet duruşmasında tanık kürsüsündeymiş gibi çapraz sorguya çekmiştik. Çok geçmeden kendi çamaşırlarını hiç yıkamadığını ve Ruth Bader Ginsberg'in kim olduğunu bilmediğini açıklamıştı. Noah'dan hangi şok edici itirafları çıkarmaya çalışacaklarını merak ediyordum. Ve daha da önemlisi, keşfetmeye değer bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandım kapıyı çalarken.

Kapı hemen açıldı.

"Bebeğim!" Nia bağırdı ve beni kucakladı.

Gülüştük ve birbirimize sıkıca sarıldık. Sonunda beni bıraktığında kenara çekildim. "Nia, bu Noah."

Megawatt gülümsemesi hafifçe soldu. Herkese sarıldığı için ona da sarılmasını bekliyordum ama onun yerine elini uzattı.

"Sonunda arkadaşımızı çalan kişiyle tanıştığımıza memnun oldum."

Noah iyi huylu bir şekilde güldü ve onun elini tuttu. "Bunun bir daha olmayacağına söz veremem. Maddy takımın ayrılmaz bir parçası haline geldi."

Nia onunla birlikte gülmedi ve daireye girdiğimizde kalp atışlarım hızlandı.

"Madster bu mu?" diye seslendi içeriden bir ses.

Hope'un neşeli sesini duyunca rahatladım. O her zaman Nia'nın sirkesine karşı bal gibiydi.

O ve Cassie merhaba demek için koşarak geldiler ve ikisi de Noah'ya aynı derecede soğuk selamlar verdiler. Gerginliğin onu etkileyip etkilemediğini görmek için ona baktım, ancak yargılayıcı oyuncuların annelerini kazanmaya çalışırken kullandığı aynı dostça ifadeyi takınıyordu. Burada işi çok *zordu*; benim üçlüm çok *çetin* cevizdi.

Hope odanın diğer ucunu göstererek, "Masaya birkaç uygulama koydum," dedi. "Noah, sana ne içireyim?"

"Su ya da maden suyu şimdilik yeterli, teşekkürler."

Cassie kaşlarını kaldırdı ve Noah'nın alkol almamasını bir artı olarak mı yoksa eksi olarak mı değerlendirdiğini merak ettim.

"Maddy, mutfakta bana yardım edebilir misin?" diye sordu Hope. "Biz işimizi bitirene kadar Nia ve Cassie Noah'ya eşlik edebilir."

Hope'un peşinden giderken ona gergin bir bakış attım ama o gülümseyerek bana cesaret verici bir baş selamı verdi.

Mutfakta yalnız kaldığımızda beni kendine çekti. "Gerçek hayatta çok seksi! Resimlerinden çok daha seksi."

Güldüm. "Evet, öyle."

"Ama... kaç yaşındaydı?"

Bunun olacağını biliyordum ama hemen o noktaya gelmesini beklemiyordum. Noah muhteşemdi, ama bizi birlikte görmek aramızdaki yaş farkını açıkça ortaya koyuyordu. "Kırk üç."

Hope'un ifadesi ciddileşti. "Yani bu..." zaten bildiğim sayıyı hesaplarken dudaklarını sessizce oynattı, "... on sekiz yıl. Hm."

"Evet, ve?"

Hope başını salladı ve tencereyi karıştırmak için ocağın başına geçti. "Hiçbir şey."

Yüzünü görebilmek için çalıştığı yerin yanındaki tezgâha yaslandım. "Berbat bir yalancısın. Anlat bana."

Karıştırmanın ortasında durakladı. "Sadece biraz endişeliyim..." Yüz ifadesi acıya dönüştü.

"Hope, hadi ama. Sadece söyle." Konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim. Onun benim patronum olduğu gerçeği hakkında mı endişeleniyordu? Parası ve yaşam tarzı mı?

"Bence o, bilirsin işte, yedek bir baba figürü olabilir."

Ouch.

Hope'un nazik tonu suçlamasının acısını biraz olsun hafifletmişti. Bunun Noah'ya olan ilgimin bir parçası olabileceğini hiç düşünmemiştim ve hâlâ da öyle olduğuna inanmıyordum ama şimdi bunu söylediğine göre nereden geldiğini ve neden bu konuda endişelendiğini anlayabiliyordum.

"Hopie, yemin ederim durum böyle değil. *Adam* Noah'dan hoşlanıyorum." "Yani bu sadece cinsel bir şey mi?"

Bir kahkaha attım. "Tanrım, ben yokken Nia'ya mı dönüştün? Hayır, o da değil. Sadece birbirimize bağlanıyoruz. Tabii ki spor bunun büyük bir parçası ama çok daha fazlası var. Onunla uzakta olmak bize

iş arkadaşı olarak değil, insan olarak bağlantı kurma şansı. Dürüst olmak gerekirse, aramızdaki yaş farkını düşünmüyorum bile. Gerçekten uyumlu olduğumuzu ve aynı şeylerden hoşlandığımızı keşfettik."

"Bu şaşırtıcı değil. Beş yıldızlı restoranları ve otelleri kim sevmez ki?" Hope güldü ve karıştırmaya devam etti.

"Bundan daha fazlası var," diye itiraz ettim. "Biraz göz korkutucu olabiliyor ama aynı zamanda müşterileri için gerçekten en iyisini istiyor. Beklentileri yüksek olsa da, hiçbir çalışanından kendisinin yapmak istemediği bir şeyi yapmasını istemez. İşinin bu kadar başarılı olmasının nedeni de bu. Onu tanıdığınızda anlayacaksınız."

Yüzünü bana döndü. "Umarım öyledir. Çünkü seni hiç böyle görmemiştik ve incinmeni istemiyoruz. 'İki çocuğu ve beyaz çitleri olan' bir adama benzemiyor."

Tekrar güldüm. "Yavaş ol. Bunların hepsi çok yeni. Ve istediğimin bu olduğundan bile emin değilim."

Nia kafasını mutfığa soktu. "Noah fikrini değiştirdi, benim sangria'mı denemek istiyor!" Aramıza baktı ve ciddi ifadelerimizi fark etti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyiz," dedi Hope. "Dışarıda işler nasıl gidiyor?"

"Bana karşı büyüyor," diye itiraf etti isteksizce. "Onu kırmaya çalıştık ama adam dayak yemeyi biliyor."

"Nia," diye azarladım. "*Kibar* ol!"

"Ne? Ben zaten kibarım! Senin için yeterince iyi olup olmadığını sormanın nesi yanlış?"

Bir süre dehşet içinde ona baktım. "Ciddi misin? Bunu ona sen mi sordun?"

"Hadi ama, tabii ki sormadım." Bana masum gözlerle baktı. "Cassie sordu."

İçimi çektim. "İşte bu kadar. Dışarı çıkıp denetlemem gerekiyor." Ocağı işaret ettim. "Hope, gerçekten yardımına ihtiyacın var mı, yoksa diğerleri Noah'yı parçalara ayırabilsin diye mi beni buraya getirdin?"

"Ben iyiyim, git adamını kurtar."

Nia sangria'yı doldurmak için geride kaldı, ben de Cassie ve Noah'nın oturduğu aile odasına yöneldim.

"Sangria yolda geliyor. Sanırım ihtiyacın var," dedim ve kendimi onun yanındaki kanepeye attım.

Kıkırdadı. "Neden öyle dedin ki? Arkadaşların harika ev sahipliği yapıyor."

"Yalancı."

Cassie masumca gözlerini araladı. "Bir ev sahibinin görevi misafirleriyle ilgilenmektir, değil mi? Noah'nın flört geçmişini, özellikle de en uzun ilişkisinin tam süresini sormamın nesi yanlış?"

"Cass," diye azarladım.

Noah dizimi tutmak için uzandı. "Şaka yapıyor. Ona Prag'daki tüm futbolcuların seninle konuşmak için nasıl birbirlerini ezdiklerini anlatıyordum."

Cassie omuz silkti ve "Bizim kızımız çok revaçta," dedi. "Kendini şanslı saymalısın."

"İstiyorum." Dizimi sıktı ve bakışlarını benden ayırmadı, içim pırıl pırıl oldu. Arkadaşlarımın yanında daha çekingen olmasını beklerdim ama geçen ay boyunca tanıdığım aynı sıcak, düşünceli Noah'ydı.

"İçkileri getirdim, kadeh kaldırma zamanı," dedi Nia elinde bir tepsiyle çıkarken. "Müstakbel annemiz hariç herkese sangria."

Noah Cassie'ye döndü. "Doğru ya, Maddy hamile olduğundan bahsetmişti. Tebrik ederim."

Elini dünyanın en küçük yumrusunda gezdirirken gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu hanımları bebeğimin vaftiz anneleri yapacağım için heyecanlıyım."

"Ne doğuracağınızı biliyor musunuz?" Noah bardağını Nia'dan alarak sordu.

"Bir oğlan."

"Evet, harika bir cinsiyet açıklama partisi yaptı ama Maddy onu kaçırdı çünkü sen onu kaçırdın," dedi Nia. Ses tonu şakacıydı ama ifadesi öyle değildi.

Noah fark ettiyse de belli etmedi. "Bu işimin çok zor bir parçası. İşle ilgili taahhütlerim olduğu için kaçırdığım pek çok önemli olay var. James'in düğününe tören için zamanında yetişmek bile zor oldu. Sağdıç olmamı istedi ama düğün öncesindeki tüm etkinlikleri kaçıracağımı bildiğim için evet diyemedim. Bazı pişmanlıklarım var."

Açık sözlülüğü Nia ve Hope'u sersemletmiş gibiydi. Muhtemelen onun karşılık vermesini bekliyorlardı.

"Peki, çocuk istiyor musun?" Cassie sordu.

Hope ellerini çırparak odaya daldı. "Herkes yemeğe, hadi! Doldurulmuş kabuklar hazır."

Bir kesinti için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Noah'ya baktım, şaşkırmamış görünüyordu ama zaten şaşkırmamak onun için bir yaşam biçimiydi. Kimsenin onu terlerken görmesine izin vermezdi.

Noah ayağa kalkarken, "Soruna cevap vereyim Cassie," dedi. "Evet, çocuk istiyorum."

Bunu duymak *neden* tüylerimi diken diken etmişti? Her ne yapıyorsak henüz başlangıç aşamasındaydık. Çocuk istediğini itiraf etmesinin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Yine de... bu beni umutlandırdı.

Hepimiz lezzetli bir makarna yemeği için yerlerimizi aldık. Sorgulama normal bir tanışma sohbetine dönüşmüş olsa da normalde yediğim kadar yiyemeyecek kadar gergindim. Kızlarımın onun anlattıklarına gülmesi, sadece kibarlık olsun diye değil, *gerçekten* gülmesi kalbimi ısıttı.

"Diyelim ki birimiz bekâr," diye boğazını temizledi Nia ve kendini işaret edip saçlarını dramatik bir şekilde savurdu. "Minyon, belalı bir bomba arayan müşterileriniz var mı?"

İniltir ve kahkahalar odayı doldurdu.

Noah sırtarak, "Artık seni tanıdığımı göre, müşterilerimden hiçbirinin seninle başa çıkabileceğinden emin değilim," dedi. "Oldukça zorlu bir varlığınız var."

Kaşlarını çattı. "O koca oğlanlardan hiçbirinin benimle başa çıkamayacağını mı söylüyorsun?"

"Deneyebilirler ama senin gibi bir kadını hak edecek birini düşünemiyorum. Herhangi biriniz gibi." Masanın etrafına bir göz attı. "Maddy'nin en yakın arkadaşlarının hepsinin onun kadar güçlü, zeki ve etkileyici olması şaşırtıcı değil. Ama müşterilerim hakkında söylediklerimi yanlış anlamanızı istemem. Hepsi kendi başlarına etkileyici. Öyle olmasalardı PSM'de olmazlardı."

Noah bardağını düzeltti. "Ama dürüst olmak gerekirse, profesyonel sporcu yaşam tarzıyla ilgili bir şey birçoğunu temel düzeyde değiştiriyor. Hepsi oyuna aynı parlak gözlü, bunalmış hevesle giriyor ama birkaç ay yıldız muamelesi gördükten sonra değişmeye başlıyorlar."

Matthew Garrison'ı düşündüm. Tatlı küçük kardeş havasından başka bir şey yayması mümkün görünmüyordu. Umarım Noah yanıliyordur.

"Yani hepsi birer pisliğe mi dönüşüyor?" Cassie dikkatle sordu.

Noah kıkırdadı. "Bazıları öyle. Ama bu daha çok.... bir hava. Şöyle söyleyeyim; sahada ya da kortta nasıl sıkı çalışacaklarını biliyorlar ama sahadan çıktıklarında her şeyin kendilerine gümüş tepside sunulmasını bekliyorlar. Bunu seve seve kabul eden bazı kadınlar var - hepimiz biliyoruz ki bir oyuncunun kız arkadaşı olmanın getirdiği avantajlar var - ama bence bu adamların çoğu bir ilişkideki önemli şeyleri gözden kaçırıyor." Noah etrafına bakındı

sonra bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Ortaklık. Güven. Bağlılık."

"Onlar için biraz üzülüyorum," dedi Hope, dirseğini masaya dayayıp çenesini eliyle kavrayarak.

"Evet, ben de öyle. Onlara tavsiyelerde bulunmak için elimden geleni yapıyorum ama işin içinde çok fazla başka dış güç var."

Hepimiz bir ilişkide bizim için neyin önemli olduğunu düşünürken oda sessizleşti. Noah şu ana kadar benim için bu kutucukları kesinlikle işaretlemişti - bana saygı duyuyor, görüşlerimi takdir ediyordu. Ben de yavaş yavaş ona güvenmeye başlamıştım.

Geriye kalan tek şey bağlılıktı ve Noah Parker'ın bu mesafeyi kat edip edemeyeceği ya da bunu isteyip istemediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

NOAH

Daireme bir kadın getirmek benim için bir ilkti. Ama bu herhangi bir kadın değildi, *Maddy*'ydi.

Benim Maddy'm.

Asansörle çatı katına çıkarken arkadaşlarıyla yiyeceği akşam yemeği hakkında heyecanla konuşuyordu. Söyleyecekleri her zaman ilgimi çekerdi ama o anda tek düşünebildiğim onu yatağıma almayı ne kadar çok istediğimdi. Bütün gece ona bakmaktan kendimi alamadım ve bir süre sonra arkadaşlarının bunu anlayabileceğine ikna oldum. Ama beni suçlayabilirler miydi? Kadın akkor gibiydi.

"Onları *gerçekten* beğendin mi?" Maddy sordu, yüzü umut doluydu. Asansör durdu ve kapılar açıldı.

"Beğendim. Harikalar." Maddy'nin önce çıkabilmesi için geri çekildim. "Belki biraz yoğun ama dayanabilirim."

Kıkırdadı. "Seni uyarmıştım. Ama harika iş çıkardın. Seni sevdiler."

"Aşk" kelimesini ağzından duymak, bu bağlamda bile olsa, beni sarstı.

Kapımı açtım ve onu içeri götürmek için elini tuttum. "Hoş geldiniz."

"Noah..." diye nefes aldı, ağzı açık hayranlıkla etrafına bakınırken. "Vay canına."

Işıkları kapalı tuttum ki penceremin dışındaki şehir panoraması ön plana çıkabilsin. Çatı katımın duvarları, bir tarafı Miami'ye diğer tarafı okyanusa bakan iki kat yüksekliğinde pencerelerden oluşuyordu. Burada fazla zaman geçirecek kadar şanslı değildim ama yine de burayı sığınağım olarak görüyordum.

"Beğendin mi?"

"İnanılmaz! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Telefonumla ışıkları açtım.

"*Noah!*" Maddy yine haykırdı. "Evin çok güzel."

Kabul etmek zorundaydım. Dekoratörüm dinginlik konusundaki direktifimi anlamıştı, bu yüzden burası soluk ahşap ve kum rengi koltuklardan oluşan bir vahaydı. Burada dünyanın tüm gürültüsü yok oluyordu.

"İçki?" Ben sordum.

"Lütfen," Maddy dedi. "Bir şey sofistike. Gibi ne Fargo uçağında beni içmeye zorladın."

"Maddy, seni hiçbir şey yapmaya *zorlamadım*. Kapanış saatindeki bir kovboy gibi içtin."

Güldü. Bu artık en sevdiğim seslerden biriydi.

"Lütfen otur," diyerek şehrin ışıklarına bakan kanepeyi işaret ettim.

Maddy ayakkabılarını tekmeledi ve bacaklarını altına kıvırdı, sonra başını kanepenin arkasına yasladı ve ben içkilerimizi hazırlarken beni izledi. Kendimi kontrol edebildiğim için kendimi tebrik ettim çünkü tek yapmak istediğim onu mağara adamı tarzında kucağıma alıp yatağıma götürmekti. Ama bekleme işkencesi benim de işime geliyordu. Beklemek hoşuma gidiyordu. Kendimi istediğim bir şeyden mahrum bıraktığım pek sık olmazdı.

"Bu gece zar zor yiyip içebildim. Çok gergindim," diye itiraf etti ben ona doğru yürürken.

"Artık bitti. Endişelenecek bir şey yok." Ona bir bardak uzattım.

"Süslü buz," dedi, kaşlarını kaldırarak sürahideki bilardo topu büyüklüğündeki küpe baktı.

"Sizin için sadece en iyisi. Harika bir akşamın ve yeni dostların şerefine."

Birkaç dakika sessizlik içinde içtik.

Maddy yere bakıp viskisini yudumlarırken, "Hope bana aklımdan çıkaramadığım bir şey söyledi," diye itiraf etti.

Cesaretini toplamaya çalıştığını hissettiğim için devam etmesini bekledim.

"Aramızdaki yaş farkından bahsetti," dedi Maddy kısık bir sesle. "Bunu hiç düşündün mü?"

Düşündüm mü?

Özellikle sosyal medya ve popüler kültür söz konusu olduğunda, farklı diller konuşuyormuşuz gibi hissettiğim anlar olduğunu itiraf etmeliyim. Güncel kalmak için elimden geleni yapıyordum ama bu hız durmak bilmiyordu ve sanki her gün bana anlamsız gelen ama onu gülmekten kırıp geçiren yeni bir şaka ya da terim ortaya çıkıyordu.

Sadece bu da değildi. Hayata bakış açımızda da bir farklılık vardı. Bazen Maddy'nin heyecanı ve coşkusu bana hala deneyimleyecek çok şeyi olduğunu hatırlatıyordu. Kendime tam olarak bıkkın demezdim ama kesinlikle ondan birkaç düzine daha fazla yol kat etmişim. Ama onun yanında olmak hoşuma gidiyordu. Bana hayattaki tatlılığı hatırlatan bir tarzı vardı. Avrupa gezisi sırasındaki coşkusu beni büyülemişti. Maddy her köşede yeni maceralar olduğunu düşünüyor gibiydi.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Ve onun da benim rolümü takdir ettiğini hissettim. Evet, yaşam tarzımın bir parçası olarak ona kendi başına bulamayacağı şeyleri göstermemi sağlayan deneyim ve zenginliğe sahiptim. Ama aynı zamanda onu oyununu hızlandırmaya, daha büyük hayaller kurmaya, hayatın ona sunabileceği daha çok şey olduğunu fark etmeye zorladığımı da düşündüm. O benim için iyiydi ama ben de onun için iyi olduğuma, birbirimizi dengelediğimize inanmak istiyordum.

"Aramızdaki yaş farkını düşünüyor muyum?" Düşündüm. Dürüstlüğü hak ediyordu. "Evet, bazen düşünüyorum."

Yüzü düştü. "Gerçekten mi? Nasıl yani?"

Bileğini tutmak için uzandım ve onu kendime doğru çektim. İsteyerek geldi ve bacaklarını benimkilerin üzerine sardı.

"Bunu görmezden gelmek hata olur. İkimiz de çok farklı hayatlar yaşadık. Ve hayatımızın da farklı aşamalarındayız."

"Öyle mi dersin?" diye homurdandı, eliyle odanın etrafını işaret etti.

Gülümsedim. "Elbette, bu da işin bir parçası. Ama dahası da var. Ben kırkinci yaşıma girdiğimde senin dönüm noktan yasal olarak içki içebilmektir. Senden daha eski viski şişelerim var."

Maddy kaşlarını çatı. "Ve?"

Omuz silktim. "Ve bazı şeyleri farklı anlayabileceğimizi kabul etmemiz gerekiyor. Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Hiç de değil. Ama aynı fikirde olmadığımız anlar olabilir ve yaş faktörü devreye girebilir."

"Şimdiye kadar bunun sorun olduğu bir örnek düşünebiliyor musunuz?"

"Şey..." Ben başladım. "Bu gece. Arkadaşların. Aramızdaki uçurumu gördüler ve bu onları rahatsız etti. Ve bazı arkadaşlarımla ya da iş ortaklarımla da bunu sorgulama ihtimali var. Ama birlikte olduğumuz için kendimizi güvende hissettiğimiz sürece, önemli olan tek şey bu."

Maddy bunu düşünüyor gibiydi. "Yani... *Ben hissediyorum*. Sen hissediyor musun?"

Boşalan kadehimi önümüzdeki masaya koymak için eğildim, sonra onun elinden yarısı dolu kadehi aldım ve onu da masaya koydum. Onu daha da yaklaştırdım, ta ki kucağımda bana bakana kadar. Güzel yüzüne baktım ve yüzündeki endişeli ifadeye rağmen kendimi gülümserken buldum. Ellerimi yüzüne götürdüğümde gözlerini kapadı ve elime bastırdı.

"Bu soruna cevap oldu mu?" Dudaklarımı nazikçe dudaklarına dokundururken fısıldadım.

Kollarını boynumun arkasına doladı ve öpüşürken sırtını bana yasladı, belli ki temasa benim kadar açtı. Kırılmış saçları

Tişört, kot pantolonunun hemen üzerinde kışkırtıcı bir deri parçası bırakmıştı ve parmak uçlarımı bu deri parçası boyunca kaydurdım. Çok yumuşaktı, saten gibi.

"Evinizin geri kalanını gezmek istiyorum," diye mırıldandı ağızıma karşı.
"Özellikle de yatak odanı."

Nihayet.

Onu hâlâ kendime doğru tutarak ayağı kalktım ve kahkahalarla güldü.

"Yürüebiliyorum, biliyorsun," diye mırıldandı, ben onu kavrayışımı ayarlarken, kışını ellerimin arasına aldım.

"Ama ben *daha hızlı* yürüebilirim."

Boynumun yan tarafına öpücükler kondurdu ve ben taş gibi olana kadar benimle alay etti. Sonunda yatak odasına ulaştığımızda, vücudumdan yavaşça aşağı kaymasına izin verdim.

"Ooh, bu bana bir fikir verdi," dedi yaramazca sırıtarak. Odanın etrafına baktı ve pencerenin yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

"Maddy, sen ne-"

Beni biraz itti. "Güven bana. Otur."

"Ne tür bir oyun oynuyorsun?" Sandalyeye çökerken güldüm. Çünkü gerçekten de bir oyun oynuyormuşuz gibi hissediyordum. Belki de az önce yaptığımız samimi ilişki sohbetinden sonra, birlikte olmamızın basit olan kısmına odaklanmak istiyordu.

"Biraz müzik aç. Seksi bir şeyler."

O elimden alana kadar telefonumu karıştırdım. "Bana bırak."

O uygulamada gezinirken ben de elimde prezervatif olduğundan emin olmak için cüzdanımı kontrol ettim. Birkaç saniye içinde hoparlörlerden Beyoncé döküldü, erkeğinin büyük "egosu" hakkında bir şarkı.

"Hazır mısın?" diye sordu kısık bir sesle, gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Başımı salladım ve sanki biri vücudunun kontrolünü ele geçirdi. Tatlı Maddy bir sirene dönüşmüştü, sıvı gibi hareket ediyordu.

bir metre ötede. Ellerini vücudunda gezdirdi ve kalçalarını yavaşça döndürdü.

"Um..." Yutkundum ve aletim fermuarıma baskı yaparken kendimi ayarladım.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye sordu, elini gömleğinin altından geçirip göğüslerini okşarken sesi boğuk çıkıyordu. Gözlerini benimkilere kilitleyerek kendini okşarken patlamak istedim. Bana seksi, yıkıcı derecede kendinden emin bir gülümseme verdi, meme uçlarıyla oynarken sadece ellerinin gölgesini görebildiğimin farkındaydı.

Sadece başımı sallayabildim çünkü Maddy arkasını dönmüş ve yavaşça eğilmişti, omzunun üzerinden bana odaklanmaya devam ediyordu. Kıçına dokunmak için uzandım ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Yapma, seni dışarı atarlar," diye uyardı. "Dokunmak yok."

Oh lanet olsun. Striptizci ve müşteri rolü mü oynuyorduk?

"Tamam," dedim kısık sesle ve gösterinin tadını çıkarmak için arkama yaslandım.

Şarkının sonunda, kot pantolonunu zarifçe sıyırmış ve sadece siyah külotu ve kırpılmış tişörtüyle bacaklarımın arasındaydı. Kıçını şişkinliğime bastırıp bana karşı dalgalanmaya başladığında ellerimi dizlerimin üzerinde tuttum.

İşkence. En tatlı işkence.

Başını omzuma yasladı. "Artık bana dokunabilirsin," diye fısıldadı kulağıma. "Kimse izlemiyor."

Ellerimi gömleğinin altına kaydırdım ve göğüslerini avuçladım. Meme uçlarını bulup başparmaklarımı üzerlerinde gezdirdiğimde Maddy nefesini tuttu.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı kulağıma, arkasını dönüp üstüme çıkarken.

Gömleğini yukarı çektim ve meme ucunu ağzıma almak için öne doğru eğildim, yanıt olarak ondan bir zevk inlemesi aldım.

"Çıkar şu lanet kıyafetlerini," diye başardı.

Sonunda ona dokunmayı bırakacak gücü buldum ve kucağımdan indiğinde ayağa kalktım. Maddy tişörtünü ve külotunu çıkardı, ben aceleyle soyunurken beni açlıkla izledi. Külotumu tekmelemeden önce aşağı çekerken sikime baktı. Sadece prezervatifi takmam için yeterince bekledi, sonra elimi tuttu ve yatağa doğru yöneldi.

"Hayır." Onu kendime çektim ve sandalyeyi işaret ettim. "İşte."

Maddy'nin gözleri bir an için büyüdü ama sonra bana hınzırca bir gülümseme verdi.

Oturdum ve hemen üzerime çıktı, sertliğimin hemen üzerinde durdu. O andan faydalandım ve inleyerek sıcaklığını avuçladım, sonra yumruğunun üzerinde ısrarlı daireler çizdim. Uyarılmasının yükselişini izlerken klitorisine daha sert bastırıyordum. Parmağımı içine soktuğumda kalçaları titremeye başladı.

"Bunu bekliyordun, değil mi?" Basıncımı ve tempomu artırdım. Maddy dudağını ısırdı.

"Cevap ver bana," dedim. Bana karşı kıpırdanmaya çalıştığında ellerimi sabitleyerek onu yerinde tuttum ve Maddy acı dolu bir ses çıkardı.

"*Evet.*" Ürpertici bir fısıltıydı. "Lütfen durma."

"Sana dokunmamdan hoşlanıyor musun? Hm?" Başparmağımı memesi boyunca kaydırdım, titremesini sağlayacak kadar baskı uyguladım ama onu orgazma ulaştıracak kadar değil. Aletim birkaç santim ötedeydi, onun titreyişiyle aynı anda zonkluyordu ama kendimi içine dalmamaya zorladım.

Henüz değil.

Maddy sertçe nefes aldı ve elimi itti ama ben hareket etmedim. Onunla oynadığım oyun hoşuma gidiyordu.

"Seni duymuyorum," diye azarladım. Parmak uçlarımda baskısını daha da hafiflettim, ta ki ona tüy gibi dokunana kadar. "Bana bundan ne kadar hoşlandığını söyle. Buna ne kadar *ihtiyacın* olduğunu."

"Ben... Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese

kaldı. "Senin için ölüyorum." "Güzel."

Ellerimi kalçalarına götürdüm ve onu sikimin üzerine çektim, ikimizin de acısını dindirdi. Gözlerimi kapattım ve sonunda onun içine gömülme hissinin tadını çıkarmak için birkaç saniye ayırdım.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadım.

Maddy cevap vermedi. Gözleri kapalıydı ve orgazma saniyeler kaldığını söyleyebilirdim, bu yüzden onu kenara çekmek için elimi aşağı kaydardım. Ona karşı hareket etmeye başladım ve hemen ritmimi yakaladı ve itişlerimle aynı anda sallandı. Gövdesini kaldırdı ve yukarı doğru her itişimde geri çekildi, pelvisini yuvarladı, kaslarını sikimin etrafında sıkılaştırdı, ta ki ne kadar *iyi* hissettirdiği için görüşümde yıldızlar dans edene kadar.

Sonra inlemeleri başladı. Önce yumuşak, ama sonra parmak uçlarımla her fırçasıyla ve pelvisimi kaldırmamla daha yüksek sesle. Devam etmek için tüm gücümü harcadım çünkü çıkardığı sesler beni çılgına çeviriyordu.

"Noah..." Maddy inlemelerinin arasında fısıldadı. "*Daha sert.*"

Dua ve yalvarma karışımı bir şeydi. Hızımı artırdım ve ona istediğini verdim, derin ve hızlı bir şekilde ittim. Maddy'nin sonunda zevke teslim olmasını, başını geriye atmasını ve odada yankılanan bir çığlık atmasını izledim.

Daha fazla bekleyemedim. Bir elimle kalçasını kavrarken diğer elimle omzuna yapıştım ve doruk vücudumu titretirken onu sıkıca kendime çektim.

Sonunda gözlerimi açtığımda Maddy bana bakıyordu, yüzünde hülyalı bir gülümseme vardı. Ellerimi kalçalarında gezdirdim. "İnanılmaz."

"Her zaman."

Başını göğsüme yaslayacak şekilde eğildi. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde tatmin olduğumu hissettim. Sadece cinsel değildi. Bunun bir katmanı vardı.

Tam olarak tanımlayamıyordum. Kalp atışlarım yavaşlarken, beynimdeki gürültü, kafa karıştırıcı duygu çatışmasına değil, o anın huzuruna odaklanmaya çalıştım.

Maddy Malone bana şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir şey yapıyordu ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

MADDY

Çarşafların bu kadar yumuşak olabileceğini hiç bilmezdim. Yüzüstü döndüm ve yanağımı yastığa bastırdım. Noah'nın hayatında benim için yeni olan o kadar çok şey vardı ki, yatağın yanında duran ve çatı katının her yerini kontrol eden dokunmatik yüzeyden, neredeyse benim dairem kadar büyük olan gömme dolabına kadar.

Noah duştan çıktıktan sonra hâlâ ıslaktı ve üzerinde havludan başka bir şey yoktu. Gövdesinden aşağı süzülen su damlacıklarını izledim ve bacaklarımı birbirine kenetledim. Alarm çaldığı andan itibaren bana yoğun günümüzü hatırlatıyordu, sanki hemen sınırlar koymazsa ondan ne talep edeceğimi biliyor gibiydi.

Bana baktı ve inledi.

"Ne?" diye sordum. Dirseklerimin üzerinde doğrulup sordum.

"Sen," dedi, durduğu yerden vücudumu bir aşağı bir yukarı göstererek. "Kıcının üst kısmını görebiliyorum. Tek yapmak istediğim o şeftaliyi ısırmak ama ısıırırsam ikimiz de geç kalacağız."

Omzumun üzerinden vücuduma baktım, sonra tekrar ona döndüm. Kalçalarımı yavaşça yataktan kaldırdım ve çarşafı daha da aşağı indirerek popomun havada ve tamamen açıkta kalmasını sağladım.

Noah tekrar inledi. "Beni öldürüyorsun."

Havlusunu saran şişkinliği işaret ettim. "Görünüşe göre bir parçan hâlâ hayatta."

İçini çekti ve yatağının yanındaki saate baktı. "Hayır, yapamayız. Zamanımız yok. NHL komiserinin yeniden planlanmamızı hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Evet, seni geciktirmekle meşgul olan ben olsaydım onu kim erteleyecekti ki?"

"Kesinlikle," Noah gömme dolabına yönelirken ereksiyonunu işaret etti. "Ama belki ofisimin kapısını kilitlerim ve bunu bugün daha sonra halledebiliriz."

Midem alt üst oldu. Bunu asla yapmayacağını biliyordum ama yine de bu düşünce beni tahrik etti. "Ooh, sözler, sözler."

Doğrudan işe gitmek için ihtiyacım olan her şeyi içeren küçük bir gece çantası hazırlamıştım. Dünyanın en büyük yağmur ormanı duş başlığının altında bir duş aldıktan ve biraz hızlıca hazırlandıktan sonra gitmeye hazırdım.

Noah ve ben profesyonel ortamlarda ilişkimiz konusunda hâlâ ketum davranıyorduk, bu yüzden arabasından inmeden önce ofise gitmeme izin verdi. Ama beni neredeyse deri koltuğun içinde eritecek bir öpücük için yakalamadan önce değil.

"Yukarıda görüşürüz," diye mırıldandı beni tekrar öpmeden önce.

Doğru kararlar veremeyecek kadar tahrik olmadan önce geri çekildim. "Evet, yoğun bir gün," dedim, otoparkta olmamızın asıl nedenine odaklanmaya çalışarak.

Masama oturduğumda, bir yığın iş beynimi işgal etmeye devam eden fantezileri yok etmeye yardımcı oldu. Ele almam gereken yüzlerce e-posta, tasnif etmem gereken bir yığın kâğıt posta ve Noah'nın sürekli değişen takvimi vardı. Potansiyel yeni bir müşteriyle yapacağım toplantıyı iki kez kontrol etmeye o kadar dalmıştım ki masamın diğer tarafında duran varlığı hissetmedim bile.

"Tekrar hoş geldin, güzelim."

Sıçradım ve Beckett'ın bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırdım.

O gülümseme eskiden bana bir şeyler yapardı ama şimdi kendimi iğrenç hissetmeme neden oluyordu. Hep böyle kurnaz ve sahte mi görünürdü? O zamanlar bunu göremiyor muydum? Elbette, adam seksi sayılabilirdi, ama artık çekici bulduğum bir şekilde değil. Onunla ilgili her şey fazla çekici görünüyordu.

plastik, sanki mükemmel görünmek için çok uğraşıyormuş gibi. Dişleri *gülünç derecede* beyaz. Neredeyse mavi-beyaz gibi.

"Hey Beckett. Evet, geri döndüm ve çok meşgulüm. Ne var ne yok?" Dikkatimi masamın üzerinde yığılı duran postalara verdiğim için ona gülümsemedim. Reklam sirkülerini yırtıp geri dönüşüm kutusuna atarak bir gösteri yaptım.

Omuz silkti. "Sadece merhaba demek ve seyahatin hakkında bilgi almak istedim. Her gün bir acemi büyük patronla bir aylığına ortadan kaybolmuyor, biliyor musun? İyi bir dedikodun olabileceğini düşündüm."

"Hayır," diye başımı salladım, belki biraz fazla güçlü bir şekilde. "Sadece iş, hem de çok fazla. Bu da demek oluyor ki şu anda ofiste yetişmeye çalışıyorum. Konuşacak zamanım yok."

"Anladım."

Ona baktım ve gülümsemesinin solduğunu ve sinirli görüldüğünü fark ettim. Ne yani, benden dedikodu talebine bayılmamı mı bekliyordu?

"Her neyse. İyi konuşmalar," dedim umursamazca.

"Hoşça kal." "Evet, sonra," diye homurdandı ve tepinerek uzaklaştı.

Bütün sabah boyunca başımı zar zor kaldırmış gibi hissettim ve Noah ofisinden bir kez bile çıkmadı. İşlerimin yoğunluğuna şükreliyordum çünkü kapının diğer tarafındaki adama ne yapmak istediğimi düşünmemi engelliyordu. Nihayet nefes alabileceğimi hissettiğimde, öğle yemeği saatinin çoktan geldiğini fark ettim. Noah'nın öğle yemeği için dolu olduğunu biliyordum, bu yüzden ofisin etrafındaki sokaklarda ne bulabileceğime bakmak için asansörlere yöneldim. Oraya vardığımda Gigi ve Allison asansörü bekliyorlardı.

Gigi beni gördüğünde "İşte orada," dedi. "O yolculukta büyük patronun seni korkuttuğunu sanmıştık."

Güldüm. "Hiç de değil." Yanaklarımın pembeleştiğini hissettim ve fark etmemelerini umdum.

"Bu adam çalışmayı seviyor. Hiç durmadan," dedi Allison.

"Evet, buna katılıyorum. Ama biraz gezmeyi başardım."

Asansör kapıları açılırken Allison, "Hey, bizimle yemeğe gel ve bize her şeyi anlat," diye önerdi. "Hemen köşede küçük bir sandviççi var, hepimiz oraya gideriz. İyi bir yer."

"Gerçekten mi?" Ben de sordum. Birkaç ofis arkadaşı edinme fikri hoşuma gitmişti.

"Evet, gel," diye ekledi Gigi. "Her şeyin nasıl gittiğini duymak istiyoruz. Jan Mingazow'la anlaştığınızı duyduk. Çok seksi ve ajans için gerçek bir puan."

Yurtdışında yaptığımız işlerden haberdar olmalarını takdir ettim. "Teşekkürler, size katılmayı çok isterim."

Şarküteri beklediğimden daha güzeldi ve yiyeceklerimizi aldıktan sonra ön pencerenin yanında bir masa bulduk.

Gigi elindeki patates kızartmasını havada tutarak durakladı. "Uh-oh." Elindeki kızartmayla pencereden dışarıyı işaret etti. "Beckett burada."

"Saklanabilir miyiz?" Allison odanın etrafına bakınırken şaka yaptı.

Onun içeri girişini izlerken midemde bir düğüm oluştu. Bir yanım konuyu ondan uzaklaştırıp daha hafif ve eğlenceli bir konuya getirmek istiyordu ama ona verdikleri tepkiler beni biraz endişelendiriyordu. Beckett hakkındaki görüşlerini öğrenmem gerekiyordu. "Neden? Onun nesi var?"

"Adamla tanıştınız mı?" Allison güldü. "Kendini *seviyor*. Tam bir oyuncu. Her zaman yeni kızlarla ve geçici çalışanlarla yatmak gibi bir görevi var. İğrenç bir şey. Kafa oyunlarından hoşlanmıyorsan seninle flört etmesine izin verme."

Gigi güldü. "Bunu yaşamış biri gibi konuştun." Allison omuz silkti.

"Hepimizin pişmanlıkları vardır."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

Etrafıma bakmak için boynumu büktüm. "Belki bizi görmez. Oldukça kalabalık."

Beckett odayı tarıyordu ve ben başımı eğmeye fırsat bulamadan bana kilitlendi ve geniş bir gülümseme yaydı.

"Hayır," dedi Gigi bize doğru gelirken. "Geliyor." "Merhaba hanımlar, size katılmamın sakıncası var mı?"

"Selam Beckett. Aslında TeamView geçişi hakkında konuşuyoruz," dedi Allison, belli ki ofis içi mesajlaşma ve takvim sistemi hakkında konuşmanın onun için çok sıkıcı olacağını umuyordu.

"Harika, aslında bir süre önce TeamView dersi almıştım. Sana her şeyi açıklayabilirim, sorun değil," dedi Beckett yakındaki bir masadan bir sandalye çekip yanımdaki dar alana iterken. "Sadece biraz yiyecek alacağım. Beni çok özlemeyin hanımlar."

"Ah," dedi Gigi onun uzaklaşmasını izlerken. "Adam ipucu almayı bilmiyor. Ve gerçekten bize bir şeyler açıklaması gerektiğini mi düşünüyor?"

Gerçeği biliyordum. Beckett bizimle oturmasını istemediğimizin farkındaydı ama umurunda değildi. Bir şeye kilitlendiğinde hedefi ele geçirene kadar durmazdı ve bu durumda hedefin ben olduğumdan oldukça emindim. Kendimi çabucak affettirebilmek için çorba ve salatamı son hızla mideye indirmeye başladım.

Allison, "Aslında göç hakkında konuşmak istiyorum," dedi. "O bir pislik ama aptal değil. Belki gerçekten paylaşacak faydalı bir şeyleri vardır."

"O dönmeden önce bize hemen söyle: Yolculuk iyi miydi?" Gigi sordu.

Gülümsememi gizleyemedim. "Evet, gerçekten çok iyi. Çok şey öğrendim. Ve Noah oyuncularını nasıl seçeceğini gerçekten biliyor."

"Bunu biliyorsun. Soğuk biri olarak tanınır ama onunla çalışan herkes bilir ki sadece hak ettiğinizde hıyarlık yapar. Adamlarından biri adına bir markayla pazarlık yaparken, o marka size bok atmaya çalıştığında mı?" Gigi nefes verdi ve başını salladı. "İşte o zaman

patron deliği ortaya çıkıyor. Ve size söyleyeyim, bu korkutucu ve tamamen belalı."

Bu tam da onunla yaşıadığım şeydi. Paris'te Noah'ya tavır koymaya çalışan bir avukat vardı ve yemin ederim içinde bir şalterin indiğini gördüm. Hoş bir ses tonuyla sözleşmelerden bahsederken, buz gibi soğuk ve kontrollü bir ses tonuyla adamı yerden yere vurdu ve tüylerim diken diken oldu. Cehennem gibi korkutucuydu ve avukat sonunda aklını başına toplayıp geri çekildi.

Beckett geri geldi ve yanıma oturdu. "Ne kaçırdım?"

"TeamView'daki yeni gömülü takvim özelliği hakkında konuşuyorduk," dedi Allison, aramızda bakışarak.

Pastırmalı sandviinden bir ısırık aldı ve başını salladı. "Yerleşik, ha? Olmak için her zaman iyi bir yer."

Bir an için gözlerinin üzerime dikildiğini hissettim ama ona bakmayı reddettim. "Peki ne üzerinde çalışıyorsun Beckett?" Gigi sordu.

"Bilirsin işte. Bağlantı kurmak. Aç kurmak. Hayalleri gerçeğe dönüştürmek." Omuz silkti ve bir ısırık daha aldı. "Tipik ajan işleri."

Allison kaşlarını çattı. "**B i l m e d i đ i m i z** bir terfi mi aldın yoksa hl kıdemsiz bir ajan mısın?"

Yüzü sertleşti. "Her an olabilir. PSM'de uzun zamandır kendimi ldryorum. Artık zamanı geldi."

Bu haberi dosyaladım. Eminim Beckett grubun en tepesinde yer almamaktan nefret ediyordu.

"Ee Maddy, burada çalışmayı nasıl buluyorsun?" diye sordu bana. "Dürüst olabilirsin."

"Bayıldım," diye yanıtladım. "Harika bir yer."

"Ve harika insanlar da, ha?" omzunu benimkine çarptı ve Allison gözlerini devirdi.

"Evet, Allison ve Gigi'yi tanımaktan gerçekten keyif alıyorum."

Başını salladı. "Doğru, çünkü beni zaten tanıyorsun. *Gerçekten* iyi."

Gigi kaşlarını kaldırdı ve ben de fırsatım varken onlara geçmişimizden bahsetmediğim için pişman oldum.

Kaşlarımı çattım ve eşyalarımı toplamaya başladım. "Yemek yemekten ve koştuktan nefret ediyorum ama hâlâ yapacak bir sürü işim var. Size katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler, umarım bunu tekrar yapabiliriz."

Beckett sandviçinin diğer yarısını çantasına tıktırdı ve ayağa kalkarken ellerinin tozunu aldı. "Sana eşlik edeyim, benim de gitmem gerek."

Hayır demenin tuhaf görüneceğini biliyordum, bu yüzden birlikte çıktık. Kapıdan çıkıp gözden kaybolduğumuz anda dönüp ona baktım. "Beckett, *yeter*."

"Ha? Ben ne yaptım?" diye sordu, masum ve şaşkın görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

"Bunu." Elimle aramızdakileri işaret ettim. "Tekrar bir şeyler yapmaya çalışmayı bırak. İlgilenmiyorum." Ondan hızlı adımlarla uzaklaştım, ama o bana zahmetsizce ayak uydurabilecek kadar uzundu.

"Emin misin?" diye sordu şarkı söyler gibi bir sesle. "Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu biliyorsun. O geceyi hatırlıyorum, arabamın arkasında-"

"Beckett! *Dur*. Ben..." Söylemek için kendimi zorladım. "Biriyle görüşüyorum. Ve mutluyum."

Güldü. "Şimdi öyle misin? Peki o şanslı adam kim? Onu tanıyor muyum?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye yanıtladım soruyu geçiştirerek.

"Parlıyor gibi görünüyorsun. Her zamankinden daha güzelsin," dedi profilime bakarak. "Bilmeliydim."

Omuz silktim.

"Eskiden ben de seni böyle parlatırdım. Hadi, itiraf et Maddy. Birlikte iyiydik. Ve sen kalbimi kırdın."

Bir kahkaha attım. "Evet, doğru. Tekrar dene."

"Ben ciddiym!"

"Beckett, benim hakkımda sevdiğin tek şey

Beni kontrol et. Artık beni sevmezsin. Artık o kız değilim. Ve dediğim gibi, mutluyum. Bana inanan ve beni takdir eden biriyle birlikteyim."

Ofis kapısının önünde duruyorduk ve elim büyük çelik kapı kolundaydı. Bahsettiğim adamın isminin baş harflerinin cam kapıya kazınmış olması hoşuma gitmişti.

"İyi bir adam olmalı," dedi Beckett. "Belki bir ara onunla tanışabilirim ve hep birlikte dışarı çıkabiliriz-"

"*Gerçekten* bir ipucu almanız gerekiyor," diye fısıldadım öfkeyle, sadece simaen tanıdığım iki meslektaşım dışarı çıkarken kenara çekildim. Geçmelerini bekledim. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. İçki yok, öğle yemeği yok, arkadaşlık yok, hiçbir şey yok. Anladın mı?"

Beckett bana gülmeye cüret etti. "Alıngan! Yanılıyorsun, biliyorsun, yeni halini seviyorum. Ama şimdilik iyi, senin isteğin benim için emirdir." Dramatik bir şekilde eğildi.

Oflaya puflaya yanından geçtim ve bana seslendiğinde yolu yarılamıştım.

"Hey Maddy? Yeni çocuk kalbini kırdığında, bil ki ben burada bekliyor olacağım."

NOAH

"Muhteşem biri, değil mi?" James bana sordu.

Gözlerimi kısarak rıhtımdaki şık siyah yata baktım ve başımı salladım. "Hiç şüphesiz. Rengi eşsiz. Diğerlerinin arasında gerçekten göze çarpıyor."

James'in arkadaşı Theo Barnes, "Fikir de bu zaten," dedi. "Filomda birkaç farklı model var ama *Black Diamond* tacın içindeki mücevher. Nadir bulunan bir şeyi takdir eden yüksek değerli müşteriler için mükemmel bir gemi. Elli metre ve otuz yedi deniz miline kadar çıkabiliyor. Daha önce böyle bir şey görmediğinizi garanti ederim."

Adam belli ki Brunei Sultanı'nın yatında misafir olduğumu bilmiyordu.

James öğle yemeği için yat kulübünde buluşmayı teklif etmişti ama arkadaşı Theo'nun da bize katılacağını söylemeyi ihmal etmişti. Şimdi bu yemeğin Theo'nun yakında açacağı yat kiralama işi için üstü kapalı bir satış konuşması olduğunu anlıyordum. Keşke beni önceden haberdar etseydi. Zaten başımda yeterince iş vardı ve birilerinin kıcıma duman üflemesiyle kaybedecek zamanım yoktu. Ama James ona güveniyordu, ben de onu dinlemeye hazırdım. Biraz egosu varmış gibi görünüyordu ama her gün ünlü sporcularla uğraştığım için buna alışkındım ve nasıl karşılık vereceğimi biliyordum.

Aslında Theo genç müşterilerimin çoğuna benziyordu; uzun boylu ve fitti, kollarından aşağıya doğru inen birkaç koyu renkli dövmesi ve sık kesilmiş sakalı vardı. Ama sadece yat kiralamadığını gösteren bir havası vardı. Theo Barnes onlarla çalışmaktan çok onlarla oynamaya daha uygun görünüyordu.

Öğle yemeği biraz gergin geçmişti. James ve ben onca yıllık arkadaşlığımızdan sonra pozisyon kapma yarışına girme ihtiyacı hissetmiyorduk ama Theo'yu

hassas dengemizi değiştirdi. Kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi hissediyordu. Ama bu onun bir pislik olduğu anlamına gelmiyordu. Theo'dan hoşlanıyordum ama neden konuyu sũrekli yatlara getirdiğini ilk başta anlamamıştım. şimdi her şey anlam kazanmıştı.

"Size bir tur attırayım," dedi Theo, rıhtıma doğru ilerlerken. "O gerçekten bir şey."

Tekneye bindiğimde haklı olduğunu anladım. Bir yat adamı değildim - hiçbir zaman bir yat sahibi olmak gibi bir niyetim olmamıştı- ama onlara yapılan işçiliği takdir edebiliyordum.

Görkemli ana mekâna girdiğimizde Theo bir tur rehberi gibi geriye doğru yürüdü. "İç mekân Lux adlı bir İtalyan tasarım evi tarafından tasarlandı. Teknelerimin hepsinin farklı estetiği var ve bu en seksisi. Renk yok, sadece siyahlar ve griler."

"Her zamanki havam değil ama anlıyorum," diye itiraf etti James. şehirdeki en ateşli gece kulũplerinden bazılarının sahibi olan James, seksi bir havanın nasıl yaratılacağı konusunda her şeyi biliyordu. Kulũplerinin hepsinde vardı ve bu yatta da vardı. Bana gördüğüm birçok oyuncu malikânesini hatırlattı.

"Kamarası ve VIP süiti de dâhil olmak üzere sekiz misafir kamarası var," dedi Theo, gurur duyduğu her halinden belliydi. "Bir oyun odası, dışarıda jakuzi ve iki jet ski. Tũrũnũn tek örneği, en iyisi."

Gemiden etkilenmemek mũmkũn değildi. Tam turdan sonra Theo bizi güverteye geri götürdü.

Theo, "James bir ara onu bir tura çıkarmakla ilgilenebileceğinizi düřündũ, belki de en iyi mũřterilerinizden bazıları için bir gece etkinliği olarak," dedi. "Bunu gerçekteştirebilir miyiz?"

Aslında bu düřũnce tur sırasında aklıma gelmişti. Yüksek değerli mũřterilerim için uzun zamandır bir şey yapmamıştım ve zamanlama bana doğru gelmişti. Kişisel olarak yatlara ilgi duymasam da oyuncularımın açık denizlerde parti yapmaktan ne kadar hoşlandıklarını biliyordum.

"İlginç bir fikir," diye düřündũm, sanki ikna edilmeye ihtiyacım varmış gibi. Kolay lokma olduğumu düşünmesine izin verecek değildim. James'in arkadaşı olsun ya da olmasın, beni bu fikre ikna etmek için biraz daha çalışması gerekiyordu.

Sıcak güneşin altında sessizce birbirimize baktık. Bu benim her zaman kazandığım türden bir hesaplaşmaydı. Theo gibi erkekleri nasıl kıracağımı biliyordum. Theo'nun o anı kaçırmayıp sessiz bir güvenle bana bakması beni çok şaşırtmıştı.

"Sana karşı açık olmak istiyorum." Theo bana bir adım daha yaklaştı. "Bana büyük bir iyilik yapmış olursun. Etkinliğinizi belgelemesi için bir fotoğrafçı tutabileceğimi ve daha sonra çekimleri reklamlarımda kullanabileceğimi düşünüyordum. En iyi adamlarınızın teknemde parti yaparken çekilmiş fotoğraflarını yayınlamak büyük ilgi çekecektir. İkimiz için de kazançlı bir iş olur."

Sonunda *gerçek* Theo'yla, James'in arkadaş olarak gördüğü kişiyle tanışıyormuşum gibi hissettim. İş adamından iş adamına açık sözlülüğünü takdir ettim.

"Ve hepsinin bir arada olduğu *onaylı* fotoğraflar yeni reklamverenlere hitap etmemiz için harika bir yol olacaktır," diye kabul ettim. "Normal parti fotoğraflarındaki sorun, erkekleri her zaman en iyi şekilde göstermemeleri. Onları burada, *Black Diamond*'da çekersek, bir yandan anlatımı kontrol ederken bir yandan da tamamen samimi görünmelerini sağlayacak şekilde sahneleyebiliriz."

James, "Ve onaylanmış paparazzi adamlarımdan bazılarının gelip uzaktan çekim yapmasını sağlayabilirim," diye önerdi.

"Peki ya randevular?" diye sordum.

Theo sonunda gülümseyerek rahatladı. "Tamamen açık. Siz söyleyin, ben gerçekleştiririm. Neye ihtiyacın varsa. James senin hakkında yeterince iyi şey söyleyemedi ve şimdi nihayet tanıştığımıza göre haklı olduğunu söyleyebilirim. *Black Diamond*'daki etkinliğinize sponsor olmak benim için bir onurdur."

Elimi uzattım. "Kendine bir anlaşma yaptın. PSM senin ilk resmi müşterin olacak."

Theo elimi sıktı. "Mükemmel. Asistanıma ayrıntıları incelemesi için seninkiyle temasa geçmesini söyleyeceğim."

"Bu arada Maddy nasıl gidiyor? Kaitlyn onu meşgul ettiğini söyledi."

Maddy. Asistanımdan çok daha fazlasıydı, ama bu bilgiyi gönüllü olarak vermek istemiyordum, özellikle de James'in önünde.

"Ona sahip olduğum için şanslıyım diyelim,"

dedim. İşe dönerken telefonlara cevap verdim.

Ofiste aceleyle yanından geçerken Maddy bana baktı ve bir anlık bakışta bile bir şeylerin yolunda gitmediğini görebiliyordum. Ona neler olduğunu öğrenmek istiyordum ama futbolcularımdan biriyle kahvaltılık gevrek anlaşması için son görüşmeleri yapıyordum. Bu onu tek başına zengin etmeyecekti ama daha kazançlı aile dostu diğer anlaşmalar için doğru bir varlık olarak konumlandıracaktı. Sadece çapkınlığının bir sır olarak kalmasını umuyordum.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde Maddy'ye ofisime gelmesi için mesaj attım. Birkaç saniye sonra kaşları çatık bir şekilde kapıdan içeri girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

"Hey, neyin var senin?" Kırışmış kaşlarını gördüğümde sordum. Sandalyeden kalktım ve onu kollarıma aldım. "Her şey yolunda mı?"

Bir an için yüzündeki okunamayan ifadenin benimle ilgili olduğundan endişelendim. Bizimle ilgili.

Göğsüme yaslanarak başını salladı. "Her şey yolunda. Sadece meşgulüm."

Maddy birçok şeyde iyiydi ama duygularını saklamak bunlardan biri değildi.

"Emin misin?"

Geri çekildi ve bana baktı. "Evet. Arayı kapatmaya çalışıyorum, her şeyi takip ediyorum. Gigi ve Allison'la öğle yemeğinden yeni döndüm."

İfadesi yine kısılmıştı.

Her iki kadının da harika ekip üyeleri olduğunu ilk elden biliyordum, bu yüzden Maddy'yi bilerek üzecek bir şey yapmazlardı. Ve benim ona yüklediğim büyük miktardaki işin altından kalkabilecek kapasitede olduğunu da biliyordum. Aslında, bundan zevk alıyor gibi görünüyordu. Yüzünü inceledim. Bir şeyler saklıyordu ama bana söylemeye hazır değilse ona baskı yapacak değildim.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama işler daha da yoğunlaşmak üzere," dedim, işe odaklanmayı tercih ederek. "Bir parti için rezervasyon yaptırıyoruz."

Maddy sonunda telefonunu çıkarırken gülümsedi ve iş moduna geçmek için kucağımdan uzaklaştı. "Bu *iyi* bir şey! Partilere bayılırım. Ne için?"

"Belirli bir şey yok, sadece zaman. James ve arkadaşı Theo ile öğle yemeği yedim. Theo bir yat kiralama işi başlatıyor ve benim etkinliğimi bir tanıtım aracı olarak kullanmak istiyor. Bu da demek oluyor ki sen ve ben katılacak isimleri belirlemeliyiz."

"Gerçekten seçmeme yardım etmeme izin verecek misin?"

Gözlerindeki ışıltının geri geldiğini görünce rahatladım. "Tabii ki yardım edeceğim. Sosyal medyayı ve kimin trend olduğunu çok iyi biliyorsun. İkimiz birlikte doğru insan karmasını oluşturabiliriz."

Çoktan telefonunda gezinmeye başlamıştı. "Tüm üst düzeyleri mi yoksa bir karışım mı yapmak istersin?"

"Sence ne yapmalıyız?"

Maddy sorumu düşünürken telefonunu göğsüne doğru tuttu. "Sezgilerime ters gelebilir ama içgüdülerim bana işleri karıştırmamı söylüyor. Büyük isimlerinizin yanına yeni başlayan ve daha az tanınan oyuncularınızı da serpiştirirseniz, bu onlara önemli adamlarla birlikte görünerek sosyal sermayelerini artırma şansı verir. Bu aynı zamanda ortamı daha dostane hale getirecektir - bir odaya çok fazla üst düzey oyuncu koyarsanız ortam gerilebilir. Bu şekilde, spot ışıkları için çok fazla rekabet etmek zorunda kalmayacaklar."

"Kontrol etmem için ilk raundu çekerken kendini rahat hissediyor musun?"

"Elbette! Kişi sayımız nedir?"

Durakladım. "Huh. Emin değilim. Ama Theo'nun asistanının bilgilerini ileteceğim - o iyi bir kapasitenin ne olacağını bilir. Bu konuda sana güveniyorum ve kabaca bir konuk listesi hazırladığında bana geri dön. Adamlarım arasındaki hiyerarşiyi biliyorsun."

Bana gülümsedi. "Ayrıca nasıl çalkalanacağını da biliyorum. Bu eğlenceli olacak. Hemen şimdi başlayacağım!"

Kapıya doğru yürürken kalçalarının lezzetli salınımını izledim ve içimdeki açlığın kıpırdadığını hissettim. Maddy her zamanki gibi beline kadar çekmemi kolaylaştıracak bir elbise giymişti. Onun tatlılığının tam orada, o ince ten rengi kumaşın altında benim için çok erişilebilir olduğu gerçeği beni sertleştirdi.

"Hey," dedim usulca ve Maddy'yi olduğu yerde durdurdum. Yüzünü bana döndü.

"Buraya gel. Sana son bir şey söylemem gerekiyor."

Bana ne istediğimi bildiğini söyleyen o gülümsemeyi verdiğinde nabzım hızlandı. Neye ihtiyacım olduğunu.

"Evet?" diye mırıldandı tam önümdeyken. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Parker?" Aşağıya baktı ve pantolonumdaki şişkinliği fark edince gözleri büyüdü. "Dikte zamanı geldi mi?"

Bu kadar tahrik olmasaydım gülerdim. "Gitmeden önce sana bir öpücük vermek istedim."

"Öyle mi? Öpücük mü istiyorsun?" diye sordu masum bir sesle. "Peki bu öpücüğü nerede istersiniz Bay Parker?" Bana yaklaştı.

"Beni çılgına çeviriyorsun." Göğsünü avuçlamak için uzandım. "Bunu biliyor muydun?"

"Özür dilerim. Ben... İstersen gidebilirim," diyebildi başparmağımı göğüs ucunu örten kumaşın üzerinde gezdirirken. Elime doğru eğildi.

"Yapmasan iyi edersin," diye homurdandım parmak uçlarımı elbisesinin üst kısmının altından geçirirken. Maddy nadiren sütyen giyerdi ama bugün üzerinde şeffaf siyah file bir sütyen vardı. Ona dokunmak için sabırsızlanarak altından geçmeye başladım.

"Bekle," dedi, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. Elimi itti, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini bana kilitledi.

Aynı anda nasıl hem bu kadar güçlü hem de savunmasız görünebiliyordu?

"Önce ben," dedi.

Kemerimi çözmek ve pantolonumun düğmelerini açmak için uzanırken göz temasını hiç kesmedi. Sadece beni o güzel ağzına aldığı anda gözlerimi kapatmak ve bana verdiği zevke teslim olmak zorunda kaldım.

MADDY

Sırtımın alt kısmında keskin bir şeyin beni dürttüğünü hissettim. "Yani, siz ikiniz birlikte misiniz? Ne kadar zamandır?"

Kimin beni sorgulamak istediğini görmek için döndüm ve bana saplanan uzun pençenin Honey Thompson'a ait olduğunu fark ettim. Oyun kurucu bir erkek arkadaş edinmeyi başarmış bir Instagram modeliydi, bu da ona yat partimiz gibi etkinliklere VIP erişim sağlıyordu. Honey siyah çizgili bir şezlongda beyaz bikinisiyle uzanmış, bir kolunu platin sarısı başının üzerine atmış, yargılayıcı bir bakışla beni izliyordu.

"Affedersiniz?" MC Havoc'un melodileri döndürdüğü ve etkinliğe James'in gece kulüplerinden birindeymiş gibi davrandığı DJ kabininden gelen titreşimli bas çizgisi üzerinden sordum. Erkek arkadaşı Tyrell Dunn, Noah'ın yeni müşterilerinden biri olduğu için ona kaba davranamazdım, bu yüzden dostça sohbet ettiğine inanıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Aslında geldiğinden beri tam bir baş belasıydı. Honey önce mücevherlerle kaplı stilettoalarını binmeden önce tekmelemek zorunda kaldığı için üzgündü, böylece güzel döşemeye zarar vermeyecekti. Sonra da servis ettiğimiz şampanya onun tercih ettiği marka olmadığı için küplere bindi.

Noah'ın güvertenin karşısında bir grup adamla oturup güldüğü ve içtiği yere doğru tembelce başını salladı. "Sen ve o. Büyük patron. Ne kadar sürecek?"

Yanağımın içini ısırdım. Noah ve ben yat partisi sırasında kendi yumuşak lansmanımızı yapıyorduk. Ofiste bir çift olarak ortaya çıkmamıştık, ancak açık denizdeki rahat ortamın birlikte olduğumuzu belli etmeye başlamak için mükemmel bir yer olduğunu düşündük. Biz

Bu konuda açık davranmamıştım - henüz PDA yoktu - ama Honey bunu anladiysa durumumuz muhtemelen fark ettiğimizden daha açıktı.

Yine de onunla herhangi bir ayrıntıyı paylaşmak istemedim. "Kısa bir süre."

"Mantıklı." Şampanyasından bir yudum aldı ve sanki onu içmeye zorladığımız bir ilaçmış gibi burnunu kırıstırdı. "Etrafta dolaşıyor."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kötü kızlarla takılmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Nia'nın ya da Cassie'nin nasıl cevap vereceğini düşündüm. Nefes aldım ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. "Peki bunu tam olarak nereden biliyorsun? Sen de etrafta dolaşıyor musun?"

"Ne?" Yüzünde kızgın bir ifadeyle doğrulup oturdu.

Ona en masum gülümsememi verdim. "Demek istediğim, Noah ile aynı kalabalığa mı katılıyorsun? Onun özel hayatı hakkında bu kadar çok şeyi böyle mi biliyorsun?"

Bu onu sakinleştirmeye yetti ama ikimiz de meramımı anlattığımızı biliyorduk. "Tam olarak değil ama onu tanıyan kızlar tanıyorum. Bir *sürü* kız. Sanırım ayın lezzeti sensin."

Yüzüne bir tokat gibi inmişti ama bunun beni rahatsız ettiğini görmesine izin vermedim.

"Mankenlerle çıkma eğiliminde," diye devam etti Honey. "Birkaç aktris de. Kesinlikle çok *güzel* kızlar. Muhtemelen çoğunun adını duymuşsundur." Honey beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve o kısa bakışta kendimi parçalanmış hissettim. "Sen... farklısın. Onun tipi olduğunu düşünmezdim."

Honey'nin tarif ettiği kadın tipini hatırlayınca içimi bir endişe kapladı. Noah'ın eski fetihlerinin resimlerini internette görmüştüm ama onunla aynı fikirde değildim.

Yata göz gezdirirken ona cevap vermedim. Basketbol yıldızı Cody Templeton beni gördü ve adımı haykırdı. Ona el salladım, dikkatimi kısa süreliğine dağıttığı için minnettardım.

"Onu aklına bile getirme," diye güldü Honey. "Cody nişanlandı
."

"Belle Grandview," diye onun yerine ben bitirdim. "Biliyorum, Belle çok tatlı biri. O da burada. Cody ile nişanlanacağı için çok heyecanlı. Cody de ona sıırıslıkam aşık, büyük gün için sabırsızlanıyor."

Honey şampanyasının kalanını yudumlarken, sinirlerime dokunduğumu anladım. Kız arkadaşlıktan eşliğe terfi etmek istediğine şüphe yoktu ama Tyrell evlenecek bir tipe benzemiyordu. Tyrell *erkek arkadaş* tipine bile benzemiyordu.

Göğüslerine yapışan küçük kumaş üçgenlerini düzenleyerek bir gösteri yaptı ve ardından izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafına baktı. "Noah'nın seninle takılması çok tatlı. Sanırım tüm o modellerden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Muhtemelen birlikte eğleniyorsunuzdur, değil mi? Ekmek yemekten korkmuyormuş gibi görünüyorsun. Mayoyla iyi görünmek konusunda endişelenmene gerek yok sanırım."

Tüm vücudum öfkeyle gerilmesine rağmen tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

"Haklısın, bu konuda endişelenmeme gerek yok çünkü Noah bana iltifat etmekten hiç vazgeçmiyor. Çok tatlı."

Honey şimdiye kadarki en sahte sesiyle, "Aww, seni geliştiriyor," diye neşelendi. "Bu duyguya tutun. Noah hayatına devam ettiğinde buna ihtiyacın olacak." Boş bardağını bana doğru uzattı. "Bir iyilik yapıp bana bir tane daha getirir misin?"

Saldırısından sonra zorlukla dayanıyor olsam da ona gülümsemeyi başardım. "Garson hemen şurada. Eminim size üçüncü kadeh Cristal'inizi getirmekten heyecan duyacaktır. Yoksa dördüncü mü?"

Honey oflayarak şezlongdan kalkarken bana cevap vermedi.

O kalabalığın içinde kaybolduktan sonra tekrar nefes alabileceğimi hissettim ama sahte güvenimin yerini içimi kemiren bir his almıştı.

Gerçek şu ki, internette gördüğüm birkaç paparazzi fotoğrafı dışında Noah'ın flört geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

bana çok fazla. Bu konuyu açmayı denedim, ama o her zamanki yumuşak üslubuyla konuyu değiştirdi, ben de çok geç olana kadar başka bir şey hakkında konuştuğumuzu fark etmedim. Kendime güvensizmişim gibi görünmek istemediğim için daha fazla bilgi istemedim. Ama gerçek hikâye neydi? O bir oyuncu muydu?

Ve istediği her kadına sahip olabiliyorsa benimle ne işi vardı?

Gürültü ve kalabalık bunaltıcı olmaya başlamıştı. Beni kusacakmışım gibi hissettiren deniz tutması mıydı? Sinir mi? Herkes gelmeden önce içtiğim tek kadeh beyaz şarap mı? Elimi şakağıma bastırdım ve yüzümün biraz nemli olduğunu fark ettim. Kalabalığın arasından geçip Noah ile paylaştığım kamaraya doğru ilerledim.

Tekrar ev sahibesi rolü oynamak için dışarı çıkmadan önce dengemi bulmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Noah'nın flört geçmişi hakkında bana tamamen açık olmamasının önemli bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Kuşkusuz, aramızdaki yaş farkından dolayı onunki benimkinden daha kapsamlı olabilirdi. Her şey hâlâ çok yeniydi. Birbirimize hiçbir söz vermemiştik. İşin özüne indiğimde, onun söz vermek isteyecek türden bir adam olduğundan emin değildim. Bağlılık isteyen biri. Ya da en azından bunu benimle isteyebilecek biri. Sahip olduklarımızla mutlu olmalıydım.

Sadece bana daha fazlasını vermesini diledim.

Yatağın kenarına oturdum ve tekrar dışarı çıkmak için kendimi toparlamaya çalıştım. Honey sorun çıkaran tek kişiydi; diğer konuklar harikaydı. Herkes harika vakit geçiriyordu. Noah hakkında hissettiğim kafa karıştırıcı duygular yerine buna, etkinliğin başarısına odaklanabilirdim.

Kapı açıldığında sıçradım.

"Hey, işte buradasın," dedi Noah, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

Duygularımı bastırdım ve ona gülümsedim. "Merhaba! Nefes almak için birkaç dakikalığına geldim. Dışarda bir sürü kişilik var, biliyor musun?"

Güldü. "Evet, sporcular... çok fazla olabiliyor. Özellikle de alkol, müzik ve bikiniyi eklediğinizde."

"Şaka yapmıyorsun." Ayağa kalktım. "Ama artık dışarı çıkmaya hazırım."

Noah kapıyı kapattı ve elimi tuttu. "Dur bakalım. İyi olduğuna emin misin?"

Korkularım konusunda ona karşı dürüst olamazdım. En azından şimdi ve burada. Bu büyük bir konuşmaydı ve ikimiz de mesaideyken, misafirlerimiz bizi beklerken yapabileceğimiz bir konuşma değildi.

"Biraz garip hissediyorum, sanırım? Teke tekte iyiyimdir ama bu kadar çok kişiyle aynı anda olmak benim için daha zor!" Yarı yarıya doğruydı. Bütün öğleden sonra çekim yapma davetlerini geri çeviriyordum.

"Harika gidiyorsun. Herkes seni seviyor," dedi ve eğilip alnımdan öptü.

Honey'nin alaylarını düşündüm. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Öyle diyorum. Ve kesinlikle büyüleyici görünüyorsun." Beni kollarının arasına çekerken elleri yanlarımda gezindi. "Ama keşke şu şeyi çıkarıp biraz gösteriş yapsan."

Bikinin üzerine şeffaf turkuaz bir örtü giymiştim. Honey ile konuşmadan önce jakuziye atlamaya hazırdım ama şimdi soyunmaya niyetim yoktu.

"Sadece senin gözlerin için," diye şaka yaptım.

"Sözler, sözler," diye hırladı Noah bana. "Bu sözünü daha sonra yerine getireceğim."

Noah elimi tutarken güneş ışığına doğru yola çıktık. Yumuşak başlangıç için çok fazlaydı; artık tam çift modundaydık.

Noah'nın geçmişiyle ilgili tüm gizemlere rağmen bunun da bir anlamı olmalıydı.

"Ben gidip eşler ve kız arkadaşlarla sohbet edeceğim," dedim, birlikte gülen kadın kümesini işaret ederek.

Noah elimi daha sıkı kavradı. "Neden gelip Tyler Alvarado ile tanışmıyorsun? Sanırım o hariç tüm müşterilerimizi tanıyorsun."

Kaşlarımı çattım. Noah'nın Phillies'in sma  r  yle bazı planlar yapmak istediğini biliyordum. "Emin misin?"

"Yüzde yüz. Artık garip duygular yok, anladın mı? Herkesin senin takımımın önemli bir parçası olduğunu bilmesini istiyorum."

Bunu duydu uma daha çok sevinmeliydim ama kalbim 'takım' konusunu atlayıp  iftli imize odaklanmak istiyordu. "Teşekkürler," demeyi ba ardım.

Öğleden sonrasının geri kalanında sözünü tuttu ve kalabalığın içinde yolumuza devam ederken yanımdan hiç ayrılmadı. Theo bazı grup fotoğraflarının stratejisini belirlemek için Noah'yı kenara  ekti inde, ikisi de en iyi e le meleri bulmak için bana baktılar. Hatta Malcolm Giddens ve kız arkadaşı Amaya bizi çemberin ortasına  ekti inde Noah benimle dans etmişti.

G ne  gökyüzünde alçalmaya ba ladı ında Noah hakkındaki   phelerim de azalmaya başladı. Bizi izleyen herkes sağlam bir zeminde olduğumuzu, toplantı odasında ve yatak odasında m kemmek bir çift olduğumuzu d   nebilirdi. Bunun bir anlamı olmalıydı. En önemli müşterilerinin önünde bana olan hislerini gizleme ihtiya ı hissetmemesi önemliydi.

Ak am yemeği biterken fazla güneş ve bir doz stresin birleşimi gözlerimi a a ıya indirmi ti. Yat saatindeydik, nihayet saat on biri geçtikten sonra masadan kalktık. Şahsen bu geceyi sonlandırmaya fazlasıyla hazırdım ama Noah'ın istediği buysa devam etmeye de hazırdım.

" eyreklik oynamak isteyen var mı?"

Colin Gentry'nin  nerisi üzerine garsonlar tabaklarımızı toplarken bir tezahürat yükseldi.

Noah grubu selamlayarak, "Millet, sizi yalnız bırakaca ız," dedi. " yi eğlenceler, dikkatli olun."

Elimi tuttu ve beni kendine çekti. Eğlenceyi geride bıraktığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kapalı kapılar ardında olduğumuz anda Noah beni derin bir öpücükle duvara yapıştırdı.

"Bugün *inanılmazdın*," diye fısıldadı beni ağılıkla öperken. "Ama tek yapmak istediğim seni buraya sürüklemek ve seninle sevişmekti."

Beni kısa devre yaptırmak onun için çok kolaydı. Bir dokunuş, bir öpücük ve ben bir arzu birikintisiydim. Bedenimi onunkine bastırmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Aynen," dedim, ağzına karşı iç çekerek. Elimini aşağı kaydırardım ve sertliğini hissederek inlemesine neden oldum.

"Çığlıklarını duymak istiyorum," dedi beni yatağa doğru iterken. "Seni boşalttığımı bütün tekne bilse bile umurumda değil."

"*Noah!*" Örtümün altına uzanıp bikini altımın kenarındaki ipleri çekerken azarladım.

Onları çıkardı, beni yatağa itti ve yüzünü kalçalarımın arasına gömmek için aşağı indi. Dili bana dokunup beni kızdırırken bacaklarımı biraz daha açtım. Saçlarına tutundum ve onu daha da yakınıma çekmekten kendimi alamadım, böylece dili içimde daha derinlere ulaşabilecekti.

Yumuşak olduğunu düşündüğüm ama odada yankılanan bir inilti çıkardım. Karnımın alt kısmındaki gerilim artarken yumruğumu ağzıma tıkadım. Çok yaklaşmıştım. Bir yastık kapacak kadar kendimi toparlamayı başardım ve bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

"Meydan okuma kabul edildi," dedi bir parmağını içime kaydırmadan önce, yumrumu çalıştırırken ve çırpınan duygular bacaklarımın arasında yaptığı şey dışında her hissi bastırdı. Boşalırken yastığa doğru çığlık attım, bunun zevk seslerimi bastırmaya yeteceğini umuyordum.

Sonunda gözlerimi açtığımda Noah çoktan soyunmuş ve üstüme yerleşmiş, prezervatifi hızla açıyordu. "Bacaklarını daha geniş aç," diye emretti.

Söyleneni yaptım ve Noah kalçalarımın tutarak kalçalarımı yataktan kaldırdı, böylece onun sertliğinden birkaç santim uzakta asılı kaldım.

"Çok güzelsin," dedi, sonra içime daldı ve ilk doruktan tamamen inme şansım olmadan beni kenara yaklaştırdı.

NOAH

"Seni tam burada istiyorum." Belediye binası için hazırlık yaptığım yerin yanındaki sandalyeyi işaret ettim.

"Emin misin? Jim ya da Danny'nin orada olmasını istemiyor musun?" Maddy endişeyle sordu, odaya göz gezdirdi.

İki üst düzey ajanımı takdir ediyordum ama aylık durum kontrolü toplantım sırasında onları yakınımda tutmaya gerek yoktu. Ekibimin Maddy Malone'un bir asistandan daha fazlası olduğunu anlamasını istiyordum. O olmasaydı Garrison'la anlaşamazdık ve bunu herkesin bilmesini sağlayacaktım. Onu bir köşede oturtmak olmazdı.

"Kesinlikle olmaz. Sen göreve geldiğinden beri bu ilk belediye toplantısı ve herkesin senin rolünü nasıl gördüğüne dair bir standart belirlemek istiyorum."

Maddy bana muzaffer bir gülümseme attı ve onu kollarıma alıp öpmek için kendimi zor tuttum.

Herkes konferans salonuna doluşmaya başladı ve yanımdaki masanın başında Maddy'yi gördüklerinde birkaç kaşın kalktığını fark ettim. Bu kesinlikle geçmişte asistanımı koyacağım bir pozisyon değildi. Ama kimse bunu sorgulamadı. Onlar daha iyi biliyordu. Yaptığım her şey hesaplanmıştı, bu yüzden hepsi Maddy'nin yerleştirilmesinin kasıtlı olduğunu anlıyor gibiydi.

Beckett Tate hariç herkes.

Ben başlamadan iki dakika önce kapıdan içeri girdi ve onu görünce olduğu yerde durdu.

"Vay, vay, bakın büyük çocuklara kim katılıyor!"

Başka bir kıdemsiz ajan olan Renata Tailor öfkeyle boğazını temizledi.

"Bu yaptığım anti-feministlik miydi?" Beckett güldü. "Üzgünüm Renata. Ama vay canına, Maddy. Şu haline bak!"

Alt metni konuşmak tam Beckett'a göre idi. Çok çalışkan ve etkili bir küçük ajandı, ama onu her zaman yıpratıcı bulmuştum, cazibesinin anlaşmaları kapatmak için yeterli olduğuna biraz fazla güveniyordu. Ve Maddy'ye bakış şekline *nefret* ediyordum. Onu izleyişinde bildiği bir şeyler vardı ve bu beni mantıksız bir şekilde kızdırıyordu.

"Başlıyoruz Beckett," dedim, hoşnutsuzluğumun sesime sızmasına izin vererek.

"Kusura bakma patron! Telefonda Lincoln Jones'la konuşuyordum ve o acele ettirmek isteyeceğin türden bir adam değil, haksız mıyım?"

İçimi çektim. Aylardır Lincoln'e kur yapıyordu ama hiçbir hareket olmamıştı, bu yüzden mazeretinden etkilenmemiştim.

Beckett odanın en ucundaki sandalyeye oturmak yerine masada oturmakta olan diğer ajanların arkasına geçti ve Maddy'nin hemen yanına bir sandalye çekti. Dizüstü bilgisayarını açarken bana "devam et" anlamında başını salladı. Maddy'ye baktım ve ondan biraz uzağa eğildiğini, bakışlarının klavyesinin üzerinde gezinen parmaklarına sabitlendiğini fark ettim.

Devam ettim. "Burada olduğunuz için teşekkürler millet. Başlamadan önce, en yeni ekip üyemizi resmi olarak tanıtmak için birkaç dakikanızı ayırmak istiyorum. Çoğunuz yeni asistanım Maddy Malone ile zaten tanıştınız, ancak burada bulunduğu kısa süre içinde PSM için neler yaptığının farkında olmayabilirsiniz."

"*Garrison*," diye bağırdı odanın arka tarafından bir ses ve birkaç kişi alkışladı.

"Kesinlikle," dedim, sesin geldiği yeri işaret ederek. "Maddy bana son dakikada bir uçak bileti ayarlamak için elinden geleni yapmakla kalmadı, aynı zamanda bir yanlış anlaşılmayı düzeltti ve

Matthew ve annesi June'un PSM'nin tam olarak ne anlama geldiğini anladıklarından eminim."

Ben daha konuşmamı bitirmeden insanlar alkışlamaya başladı. Maddy'ye baktım ve gururla kızardığını gördüm.

"Peki ya Avrupa'daki izcilik gezisi? Maddy'nin detaylara gösterdiği özen olmasaydı yarısını bile tamamlayamazdım diyelim." Durakladım ve Beckett'a baktım. "İşte *bu* yüzden Maddy burada bizimle masada. O teslim ediyor. Bazılarınız ondan ders alabilir."

Beckett bakışlarıma karşılık vermeye cesaret edemedi. Toplantıya devam etmeden önce sözlerimi iyice sindirmesini bekledim.

Puanlarımın geri kalanını hızlıca geçtim, ekibimin hesaplarında nerede durdukları konusunda beni bilgilendirebilecekleri noktaya gelmeye hevesliydim. Grubun geri kalanının önünde bana sunum yapmak zorunda kalmanın bazılarını rahatsız ettiğini biliyordum, ancak her temsilci işe başladığında ekip güncellemelerine ihtiyacım olduğunu biliyordu. Toplantıların onları tetikte tutmasına da aldırış etmedim.

Önce Beckett'ı sıcak koltuğa oturttum. "Söz vermediğine göre Jones dışında benim için başka neyin var?"

Onun kıvranışını izlemekten keyif aldığımı itiraf etmekten nefret ediyordum.

"Bud Watkins ve ben oldukça iyi görünen bir Malibu Nights Hard Seltzer anlaşması düşünüyoruz. Yarış arabasının kaputuna yerleştirmek istiyorlar, bu da Radley Tools sezon sonunda görevi bırakacağı için iyi olur."

Ona kaşlarımı çattım. "Hâlâ Lost Dog Light Beer anlaşması var mı?"

"Evet, var."

"Peki rakip şirketlerin alkollü içeceklerini temsil etmesinin yaratacağı marka çatışmasını göz önünde bulundurmayı ihmal mi ettiniz?"

Beckett biraz kekeledi. "Bu bira değil, maden *suyu*. Tamamen farklı."

Daha deneyimli ajanlarımdan birkaçının yüzlerini buruşturup dizüstü bilgisayarlarına baktıklarını gördüm. Maddy de kendi bilgisayarına yapışmıştı.

"Lost Dog'un ana şirketi Achen-Folds'un sert bir maden suyu ürettiğinin farkındasınız, değil mi?"

Beckett'ın ağzı açık kaldı.

"*Kayıp Köpek markalı* sert maden suyu."

"Uh..."

Ona patlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Ne zamandır bu yeni anlaşma üzerinde çalışıyorsun?"

"Çok değil," dedi çabucak.

"Eğer logo yerleştirmeden bahsediyorsan, olması gerekenden daha uzun. Muazzam bir zaman kaybı." Oda iğne ucu kadar sessizdi. Nefret ettiğim bir şey varsa o da zaman kaybetmekti ve ekibim bunu biliyordu. Odaya bir göz attım. "Sırada kim var? Anita mı?"

Genç ajanın zorlukla yutkunduğunu gördüm. Beckett'ın başarısızlığından sonra kayda değer bir şey sunması gerektiğini biliyordu.

"Katarina Swenkova ortaklığı için yeşil ışık yaktım." Tenisçiyle sadece kısa bir süredir çalışıyordu ama onunla şimdiden etkileyici bir konumlandırma çalışması yapıyordu. "Lacoste sözleşmesi tamam. Sözleşmeyi hukuk departmanına göndermeden önce antrenman sırasında kullanım sıklığı ve logo türleriyle ilgili ayrıntıları netleştiriyoruz."

"Ve bu Katarina'nın PSM altındaki ilk resmi desteği olacak, doğru mu?" Cevabı bildiğim halde sordum.

Biraz daha dik oturdu, yüzü gülüyordu. "Öyle olacak."

"Anita için bir alkış lütfen," dedim ve alkışları başlattım. Bir müşterinin ilk anlaşması her zaman kutlanması gereken bir şeydi, özellikle de daha acemi temsilcilerimden biri bunu sağladıysa.

Beckett konuştuğunda bir sonraki temsilciye geçmeye başladım.

"Moda öncüsü giyim markalarıyla ortaklık yapmamızı istediğinizi sanıyordum," dedi. "Lacoste yaşlı taşralı ninelerin giydiği bir şey."

Anita cevap vermeye başladı ama onu susturmak için elimi kaldırdım.

"Lacoste tenisle eşanlamlı olan eski bir markadır." Hissettiğim hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmedim. "Ve Katarina pistlerde yeni, bu yüzden böylesine köklü bir markanın ilgisini çekmek büyük bir kazanç. Bu, onun sonuna kadar gitme şansına inandıklarını gösteriyor. İkisini bir araya getirmek Anita'nın ev ödevini yaptığını gösteriyor. Belki sen de ondan bir şeyler öğrenebilirsin."

Beckett cevap vermedi ve bana bakmadı bile, ama yine de kendini kurtarmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordu.

"Sıradaki kim?"

Kıdemli menajer Greg Landry sahneye çıktı ve birlikte çalıştığı golfçüyle ilgili, odanın havasını tekrar olumluya çeviren bir monolog sundu. Golf arabasını kum tuzağına nasıl sıkıştırdığına dair hikâyesini bitirdiğinde masadaki herkes gülüyordu, Maddy bile.

Beckett hariç herkes.

Beckett'in ona yaklaşıp kulağına fısıldayışını izledim ve tüylerim diken diken oldu. Söylediği her neyse Maddy'nin şok içinde soluk soluğa kalmasına ve ardından dizüstü bilgisayarını kapatmasına neden oldu. Sandalyesinden kalkıp hızlı adımlarla odadan çıkarken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

Beckett odaya baktı ve aptalca bir gülümsemeyle omuz silkti. "Sanırım patronun kızı şaka kaldıramıyor."

Ona yumruk atmak çok cazip geliyordu.

Ama bu hiç profesyonelce olmazdı.

Söylediği her şey için onu azarlayabilirdim.

Eğer tamamen çizgi dışı olmasaydı böyle bir yanıt verirdim ama önce ne olduğunu öğrenmem gerekirdi. Ve bunun için Beckett'a baskı yapmayacaktım. Herkesin önünde tekrarlanmasının Maddy için utanç verici olacağı çok muhtemel görünürken değil.

Bu da yapabileceğim hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu. Tek seçenek onu görmezden gelmekti, şimdilik. Toplantı biter bitmez neler olup bittiğini öğrenmeye niyetliydim.

"Millet, işimize dönelim. Çoğunuzdan iyi gelişmeler var. Geri kalanınızın daha fazla zorlaması gerekiyor. Kim olduğunuzu biliyorsunuz."

Adını söylediğimde Beckett kapıdan çıkmak üzereydi. Yavaşça bana döndü.

"Bugünlük işin bitti," dedim parmağımı öfkeyle ona doğru uzatarak. "Maddy'ye ne söylediğini bilmiyorum ama belli ki onu üzmüşsün. Yüzünü burada görmek istemiyorum, anladın mı?"

"Ciddi misin?" Ellerini iki yana açıp destek almak için odadakilere baktı - tabii ki herkes onu görmezden gelmeye devam ettiği için destek alamadı. "Onunla *şakalaşıyordum*," diye sızlandı. "Hassas olması benim suçum mu?"

"Defol git Beckett," diye tükürdüm ona. "Git. Ve bu bir izin günü değil. Yarın sabah ilk iş olarak Q1 ve 2 alacaklı raporlarınızı istiyorum."

Çenesi düştü. Rapor, her müşterinin ciro ödemesini takip eden karmaşık bir hesap çizelgesiydi ve genellikle yıl sonuna kadar teslim edilmezdi. Raporları şimdi istemek sadece akşam geç saatlere kadar çalışacağı anlamına gelmiyordu, aynı zamanda şu ana kadar nerede durduğunun mükemmel bir fotoğrafını da çekmiş olacaktım.

İtiraz etmek için ağızını açtı ama ben ona başımı salladım.

"İnce buzun üzerindesin. Şimdi git ve istediğimi yap ya da geri gelme. Seçim senin."

Sinirli bir ses çıkardı ve hışımla konferans odasından çıktı. Kendimi toparlamak için birkaç dakika düşündüm ve sonra Maddy'yi bulmaya gittim.

MADDY

"Patron için de o çılgın sesleri çıkarıyor musun? Geldiğinde?"

Beckett'ın sesini aklımdan çıkaramıyordum. Kulağıma fısıldamıştı, nefesi tenimde sıcaktı ve bu beni hasta hissettirmişti. Kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım, sonra tek yapmak istediğimin aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak olduğunu fark ettim. Beckett okul bahçesindeki bir kabadayıymış gibi toplantı odasından kaçmıştı ve şimdi beni bu şekilde tepki vermeye zorlayabildiği için utanıyordum.

Noah'nın ofisinde volta atarak bu yoruma daha çok kızdığımı mı yoksa utandığımı mı anlamaya çalıştım. Noah ile ilişkim hakkındaki haberlerin yat partisinden sonra ofise sızdığını hissediyordum ama kimse doğrudan bir şey söylememişti.

Geçmişimdeki pislik hariç.

Beni etkilemesine izin verdiğim ve özellikle de belediye binasındaki ilk gösterimde beni olay çıkarmaya zorlamasına izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Toplantı sona eriyordu, yani en azından bu benim için iyiydi. Bir süre Noah'ın ofisinde saklanabileceğimi, oturumdaki notlarımı tamamlayabileceğimi, sonra da masamda oturup hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimi düşündüm. Noah'nın sonunda geri dönmesini umuyordum, böylece herkesin önünde neden bir aptal gibi davrandığımı açıklayabilecektim. Davranışımdan memnun olmayacağına dair içimde bir his vardı.

Genelde Noah'ın Zen ofis ortamında sakinleştiğimi hissederdim ama şu anda rahatlayamayacak kadar gergindim. Telefonumda gezinecek kadar bile odaklanamıyordum, bu yüzden kanepeye uzanmış boşluğa bakıyordum

Kapıdan hışımla girdiğinde. Önce sıçradım, sonra yüzündeki ifadeyi **g ö r ü n c e** geri çekildim. Çok öfkeliydi.

"Noah, çok üzgünüm-"

"Boş ver onu. Sana *ne* söyledi?" Noah gergin bir sesle sordu. "Söyle bana. Lütfen."

Aslında bana değil Beckett'a kızgın olduğunu fark edince rahatlardım. Yine de bundan sonra olacakları düşündükçe kıvrandım. Kaçındığım konuşma.

"Hey," Noah biraz yumuşadı ve gelip kanepede yanıma oturdu. "Neler oluyor?"

"Konuya girmeden önce, kaçtığım için özür dilemek istiyorum. Profesyonelce değildi. Bir daha olmayacak."

"Maddy," dedi Noah, elini bacağıma koyarak. "Böyle tepki vermenin tek yolunun kötü bir şey söylemesi olduğunu biliyorum, o yüzden bana ne olduğunu söyle, ben de onunla nasıl başa çıkacağımı bulayım."

Derin bir nefes aldım. "Önce sana başka bir şey söylemem gerekiyor."

Ben devam etmek için cesaretimi toplarken o beni inceledi. Bunu ondan sakladığım için birden kendimi aptal gibi hissettim. Geçmişimin bu kısmı hakkında açık olmamak, olması gerekenden daha büyük bir mesele gibi görünmesine neden oldu.

"Sorun değil," diye ısrar etti Noah. "Bana her şeyi anlatabilirsin." Konuşmak için cesaretimi topladım.

"Sana bahsettiğim eski sevgilimi hatırlıyor musun? Kendinden çok mu emin davrandı? O Beckett'tı. Üniversitede bir süre çıkmıştık." Kaşlarımı çattım. "Aslında çıkmaktan daha fazlasıydı. Oldukça ciddiydik. Ona aşıktım."

Noah enayi yumruğu yemiş gibi görünüyordu. "Beckett Tate'e *aşık* mıydın?"

"Uzun zaman önceydi," diye ekledim çabucak. "Keşke o zamanlar farklı olduğunu söyleyebilseydim ama... Beckett, Beckett'tır. Genç ve aptaldım."

Naif. Bizimkinde neyin yanlış olduğunu anlayacak kadar ilişki deneyimim yoktu. Kafamın içine girmesine izin verdim ve beni kontrol etmeye başladı. Sahiplenici oldu. Şüpheli. Kız arkadaşlarımla dışarı çıktığımda beni onu aldatmakla suçlardı." Ürperdim ama kendimi açıklamaya devam etmeye zorladım. "Aslında beni DC'deki stajımı bırakmaya ikna etmeye çalıştı çünkü onsuz orada olmama güvenmiyordu. Sonunda aklım başıma geldi ve ayrıldım. Hiçbir şey beni o stajdan alıkoyamayacaktı. Ama... babamla daha sonra ne olduğunu biliyorsunuz."

Noah'nın yüzü, bir pazarlık içindeyken ve gidişattan memnun olmadığına kullandığı ifadeye bürünmüştü. Başkalarına muhtemelen çekingen görünüyordu ama ben yüzeyin altında ne kadar çok şeyin kaynadığını biliyordum.

"Bunu benden neden sakladın?"

"Bilmiyorum. Başlarda sadece patronum olduğun içindi ve açıkçası bu seni ilgilendirmezdi. Ama sonra birlikte olduğumuzda... Bilmiyorum. Aptalcaydı ama geçmişimin bir parçasını gerçekten unutmak istiyordum. Üzgünüm, Noah."

Noah sessizce, "Bana karşı dürüst olsaydın bunu halledebilirdim," dedi. Zihninin binlerce farklı yöne döndüğünü görebiliyordum.

"Benimle savaşmak zorunda değilsin," diye karşılık verdim. "Onunla başa çıkabilirim. Sorun değil, gerçekten."

"Maddy, anlamıyorsun, değil mi?"

Donup kaldım. Sesinde bana anlam veremediğim bir gerginlik vardı. Midem bulandı. "Ne demek istiyorsun?"

Noah şimdi ofiste volta atıyordu. Elini yüzünde gezdiriyordu, bu hareketi yolculuğumuz boyunca birçok kez görmüştüm. Bu sadece sinirli değil, aynı zamanda kızgın olduğu anlamına da geliyordu. Ve nedenini anlayamıyordum. Beckett'la bir geçmişim olduğu için üzgün müydü? Kıskançlık mıydı?

"Bu iş tamamen görünüşle ilgili," dedi Noah. "En zor müşterilerimizin bile hayranlarına tertemiz görünmesini sağlamak için ne kadar çok çalıştığımızı bir düşün. Tüm sözleşmelerinde ahlak maddesi olmasının bir nedeni var. Bu bir oyun Maddy, hepsi bu. Kurallara göre oynamazsan, yanarsın."

"Ben... Ben seni takip etmiyorum." Bacaklarımdaki kan dolaşımı kesilmiş gibi donup kalmıştım.

Önümde durdu. "Bunun sonu PSM için çok ama çok kötü olabilir."

Tenim buz kesti. Başından beri lanet olası *işiyi*le ilgilenirken, romantik geçmişimin hangi kısmının onu bu kadar üzdüğünü anlamaya çalışıyordum.

Bir şey söylememi bekliyormuş gibi durakladı ama cevap verecek kelime bulamadım.

"Bana sana ne dediğini söyle," diye ısrar etti Noah.

Kelimeleri söylemek istemedim - onu daha da üzeceklerini biliyordum. *Bana* yaptıklarından dolayı değil, şirketinde nasıl sorunlar yaratabileceklerinden dolayı. Yine de daha dik oturdum ve kendimi bu sözleri Noah'ya tekrar etmeye zorladım. "Sana da ona yaptığım gibi sesler çıkarıp çıkarmadığımı sordu."

Çenesinin sıkıldığını gördüm. "*Siktir*."

Teselli sözcükleri bekledim, Noah'nın beni Beckett'ın daha fazla saldırısından koruyacağını söylemesini bekledim.

Ama gelmediler.

Noah odada volta atmaya devam ederken, "O bir sorun olacak," dedi. "Eğer dışarı çıkar ve ilişkimizi yanlış bir şekilde çerçevesen, bu PSM için gerçekten kötü görünecek."

"İşimi seninle yatarak kazandığımı iddia edebileceğini mi söylüyorsun?" dedim, onun öncelikleri -ve benim bu öncelikler arasında ne kadar alt sıralarda yer aldığımı- yüzünden kendimi yaralanmış hissederek.

"Birbirimizi görmekle yanlış bir Şey yapmıyoruz. Ama Beckett bunu ortaya çıkarmayı seçerse, istediği gibi çevirebilir. Sana karşı yırtıcı olduğumu söyleyebilir. Konumumdan faydalandığımı ve seni bir ilişkiye zorladığımı. İlişkimiz nedeniyle sana özel avantajlar sağladığımı iddia edebilir ve Avrupa gezisini örnek olarak kullanabilir." Noah suçlamaları parmaklarıyla saydıktan sonra ifadesi kararınca durakladı. "Zoe'yi ortaya çıkarabilir ve ikisi güçlerini birleŐtirebilir. Bu tam bir halkla ilişkiler *k busu* olur. Zoe'yi kovarken protokole tam olarak uymadım ve bunu çok daha önce yapmam gerektiği halde, bunu bana karşı kullanabilirler."

Elbette söylediği her Şey mantıklıydı ve kesinlikle gerçekleŐebilirdi. Ancak Noah'ın fark edemediği Şey, tüm bu dramanın merkezinde *benim olduğumdu*. Beckett *bana saldırıyordu* ama Noah'ın tek derdi Őirketini korumaktı.

Gözlerim acıdı ama kendimi tutmaya zorladım. "Bunu gerçekten yapacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. İK ile bir konuşma yapmam gerekiyor."

Noah masasının arkasında durmuş, sanki ben odada yokmuŐum gibi dizüstü bilgisayarını karıştırıyordu. Sanki aramızda onun görmediği bir uçurum varmış gibi hissediyordum.

"Noah?" Yumuşak bir sesle söyledim.

Bakışlarını ekrandan bana çevirdi ve sabırsız bir ifadeyle kaşlarını çatarak devam etmemi bekledi.

"Sanırım günün geri kalanında dışarı çıkmak istiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Bunun ona olanlardan dolayı acı çektiğimi hatırlatmak için yeterli olacağını umuyordum ama o bunu daha çok bir PTO talebi olarak algıladı. "Tabii, olur. Bunu yarım gün olarak kaydetmeyeceğiz. Seni sonra ararım."

Yavaşça ayağa kalktım, ondan bir tür teselli bekledim ama bana bakmadı bile. Onu ilk gördüğümde ne düşündüğümü hatırladım.

onu gördüm. İŖiyle evli bir tipe benziyordu. Daha yarısını bile bilmiyordum.

"Belki de... yapma," dedim.

Bu nihayet dikkatini çekti. Gözleri nihayet bana dikildi. "Ne?"

"Belki de günün geri kalanını... sıfırlanmak için kullanmalıyız," diye nerdim. "Birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz. Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Muhtemelen ikimizin de ihtiyacı var."

Belki aynı fikirde olmayacağını umarak söyledim. "İstedigin bu mu?" Noah sordu.

"Muhtemelen en iyisi bu, değil mi?" Soruyu geiŖtirdim. İstedığım Ŗey hiç de bu değildi. Noah'nın beni kollarının arasına alıp her Ŗeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum.

Belli ki böyle bir Ŗey olmayacaktı.

Yüz ifadesi deęiŖti. Daha sert. Daha resmi, sanki bir yabancıymıŖım gibi. "Tabii, haklısın. Biraz zaman ayır. Rahatla. Ben her Ŗeyi halledeceğim."

Sözleri beni rahatlatmalıydı ama ne kadar boŖ olduklarını biliyordum. Noah benim yerime kendi işini korumaya alıŖmakla meŖgul olacaktı. DŖnecek ok Ŗeyim vardı.

NOAH

Maddy'nin olmadığı ikinci gündü.

Bugün gelemeyeceğini bildirmek için bana mesaj atmıştı ve resmi olarak yokluğuyla ilgili bir sorunum olmamasına rağmen onu özliyordum. Masasının önünden her geçişimde, bir gün önce her şeyi nasıl bıraktığımızı hatırlıyordum. Üzgündü ve bunun tek nedeni Beckett'in ona söyledikleri değildi.

Onu kontrol etmek için bir mesaj attım ve cevap vermedi. İyiydi ama tipik Maddy değildi. Her zamanki coşkusu yoktu. Beckett'in yorumu onu gerçekten bu kadar sarsmış mıydı? Adam onun için ne kadar önemliydi ki? Bunu benden saklamış olması beni hâlâ tedirgin ediyordu. Beckett gibi itici birinin onun yatağına girdiği gerçeğini hâlâ sindirmeye çalışıyordum.

Kalbine.

Zihnimi temizlemem gerekiyordu. Masamdan kalktım ve dinlenme odasına doğru ilerledim.

"Hey Noah," dedi Allison koridorda yanıımızdan geçerken. "Maddy hasta, ha?"

Onunla tartışmaya girmek istemedim. "Biraz rahatsız, evet."

"Onunla konuştuğunda umarım kendini daha iyi hisseder dediğimi söylersin," diye cevap verdi.

İlişkimizle ilgili haberlerin ofis dedikodu kanallarında dolaşıyor olabileceği aklıma geldi. Allison biliyor muydu? Maddy ona söylemiş miydi? Ofiste ağzımızı sıkı tutmaya karar vermiştik ama biri doğrudan sorarsa ne diyeceğimizi konuşmamıştık. Maddy'nin berbat bir yalancı olduğunu ilk elden biliyordum. Allison'ın yanında gerçeği ağzından kaçırması mıydı? Bana söyleyeceğini düşünmek istiyordum.

Böyle bir şey olmuştu ama şimdi bunu kendine saklamış olabileceğine dair içimde bir his vardı. Bildiğim kadarıyla haber tüm ofise yayılmış olabilirdi. İşlerin kontrolden çıkmasına izin verdiğim için kendime kızıyordum. Hiç bana göre değildi. PSM'nin her yönünü ben kontrol ediyordum ama yine de kendi yarattığım bir skandala karışmıştım.

Karışıklıklardan nefret ederdim ve bir tanesinin ortasındaydım.

Dinlenme odası da ofisin geri kalanı kadar lükstü, bir ofis alanından çok birinci sınıf bir havaalanı bekleme salonunu andırıyordu. İnsanlar sık sık burada toplanıyor, hatta bazıları müşteri toplantılarını pencerelerin yanındaki koltuklarda yapıyordu. Koridorda kahkahaların yuvarlandığını duydum ve içeri girdiğim anda yaşanacak ton değişimine karşı kendimi hazırladım. Çalışanlarımın beni sevdiğinden oldukça emindim ama yine de patron bendim.

"Kedi ile ölüm perisinin karışımı gibi bir ses," dedi ses ve karşılık olarak içten kahkahalar yükseldi. "Dostum, *hem de çok* gürültülü."

Köşeyi döndüğümde Beckett'ın diğer iki genç ajan Carson ve Zack'le sohbet ettiğini gördüm. Beckett benimle göz göze geldi.

"Hey, patron adam."

Carson ve Zack yüzlerinde gergin ifadelerle bana doğru döndüler.

"Merhaba," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, her ne kadar olan bitene sinirlenmiş olsam da. "Bu kadar komik olanın ne olduğunu sorabilir miyim?"

Bu bir meydan okumaydı, çünkü neyi kastettiğini biliyordum. *Kimi* kastettiğini.

Beckett kıkırdadı. "Ah, bilirsin işte. Erkek meseleleri. Soyunma odası muhabbeti." Bir kaşımı kaldırdım. "Bu bir gerçek mi?"

Gözlerimi kendinden emin bir bakışla karşıladı. "Ben de nasıl. Bazı kadınlar iyi vakit geçirdiklerinde gerçekten *seslerini* yükseltirler." Bana göz kırptı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Görüşüm bulanıklaştı. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Odanın öbür ucuna fırlayıp yüzündeki kendini beğenmiş, iğrenç ifadeyi dağıtmak istedim.

Benimle alay ediyor, ne yapmam için bana meydan okuyordu? Bir hata yapmam için. Böylece soğukkanlılığımı koruyamamamdan faydalanabilecekti. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Bu kadar yeter," dedim kısık bir sesle.

"Ne?" diye sordu, yüzü masumdu. "Erkekler erkektir, Noah. Burası bir spor ajansı, dalga geçeriz. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Beckett ve ben sessiz bir savaşın içinde kilitli kalırken Carson ve Zack soyunup odadan çıktılar.

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun? Maddy'nin onuru için mi?" Alay etti.

Adını söylediği anda ona iki adım daha yaklaştım. Beckett'ın geri çekildiğini gördüm ama sonra kendini toparlayıp geri çekilmedi.

Beckett mızımız bir sesle, "Bu bana taciz gibi geliyor," dedi. "Gözdağı. Tek yaptığım konuşmaktı Noah ve sen burada benimle dövüşmek istiyormuş gibi üzerime geliyorsun. Bunu İnsan Kaynakları'na götüreceğim. Hazır oraya gitmişken Maddy'yi becerdiğin gerçeğine değineyim."

Onu pencereden dışarı atmamak için tüm gücümü harcadım.

"İK'ya gitmenle ilgili hiçbir sorunum yok," dedim kararlı bir sesle. "Eğer kendini daha rahat hissedeceksen, seninle gelmekten mutluluk duyarım. Tabii ki manevi destek için."

Yüzünü buruşturarak sertleşme sırası Beckett'taydı.

"Ve lütfen, devam edin ve onlara iki iş arkadaşınızın ilişkisi olduğunu söyleyin. Eminim çalışan el kitabını çıkarıp ofis içi aşkların yasak olduğunun nerede yazdığını soracaklardır. Çünkü o kısmı yasal olarak yazdığımı hatırlamıyorum."

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor muydun?" Beckett yanımdan geçerken homurdandı.

"Belki öyle, ama son baktığımda kapıda benim adım yazıyordu. Senin değil."

Beckett durdu ve omzunun üzerinden bana bakarak ters ters baktı.

"Hazır dikkatini çekmişken Maddy'yi rahat bırak, anladın mı?"

Cevap vermedi.

Asansörün sesini duyduğumda, muhtemelen Jennifer Wilcox'la konuşmak için aşağı inme sözünü yerine getirdiğini fark ettim.

Tamam. Gün bitmeden hasar kontrolü yapardım. Zaten onlarla açık konuşmamın zamanı gelmişti. Maddy ve benim saklayacak bir şeyimiz yoktu ama onları bilgilendirmek en iyi yöntemdi.

Başımdaki ağrıyla mücadele ettim. Maddy'nin tüm bu kargaşanın merkezinde olmasından nefret ediyordum. Hayatımı bu şekilde yaşamayı tercih etmiyordum. Ben düzen istiyordum, pembe dizi saçmalığı değil.

Ofisime geri döndüm ve masamdan geçen sözleşmelere ve Maddy'nin müdahale etmek için etrafta olmadığı gelen çağrılara odaklanmaya çalıştım. Kafamı kaldırdığımda saat dört buçuktu. Jennifer ile konuşma sırası bendeydi.

Asansöre doğru ilerledim ama her zamanki gibi yol boyunca çeşitli ajanlarla konuşmak için durdum. Duygularımı saklamakta her zaman başarılı olmuşumdur ama bugün şeffaf olduğumdan korkuyordum ve konuştuğum herkes aklımın başka yerde olduğunu anlayabiliyordu.

Tek çözüm insan kaynaklarıydı. Merdivenlerden indim, böylece Jennifer ile konuşmaya başlamadan önce düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika rahat edebilecektim. Benim şirketim olmasına rağmen Jennifer kurumsal sağlığınıza yatırım yapıyordu. Bu yönü hoşuma gidiyordu, ta ki onaylamamasına maruz kalana kadar.

Sırtı kapıya dönüktü ama ben ofisine girer girmez bilgisayarına dokunmayı bıraktı. "Geleceğini umuyordum.

aşağı."

"Evet, görünüşe göre konuşacak epey bir şeyimiz var."

Jennifer arkasını döndü ve bana sert bir bakış attı. "Lütfen kapıyı kapat."

Kapıyı kapattım ve karşısına oturdum.

"Beckett Tate'in koca bir ağzı var," dedi.

Günlerdir ilk kez gülüyormuşum gibi hissettim. "Fark etmişsin."

"Nasıl olmaz? Buraya gözdağı ve tehditlerden bahsederek geldi, sonra da daha hassas konulara geçti."

Ellerime baktım. "Önce Beckett. Şikâyetlerinden herhangi birini inandırıcı buluyor musunuz?"

Başını sertçe salladı. "Kesinlikle hayır. Ve eğer bunu bir sorun haline getirmeye karar verirse elimizde güvenlik kamerası görüntüleri var."

Bir gün önce Jennifer'a Beckett'in toplantı sırasında Maddy'ye söylediklerini özetleyen bir e-posta göndermiştim. Resmi bir şikâyetle bulunmak istemediği için yapabileceğimiz pek bir şey yoktu ama benim gerilimi nasıl düşürebileceğimize dair farklı bir fikrim vardı.

"Beckett'i kovmak istesem de, yeni müşterilerimizden bazıları onunla çalışmayı gerçekten seviyor ve onları başka bir ajansa kaptırmak istemem. Ancak Beckett'in tekrar sorun çıkarması durumunda başka birinin görevi devralması için zemin hazırlamaya başlamak üzere bu hesaplara başka temsilciler ekleyeceğim."

Başını salladı.

"Ayrıca, asılsız bile olsa, kamuoyuna yönelik iddialarda bulunmaya başlarsa kötü bir basın oluşma ihtimali de var," dedim. "Beckett'i başka bir kata taşımanın en iyisi olacağını düşünüyorum. Hangisi olduğu umurumda değil ama onu Maddy'nin yakınında istemiyorum."

Jennifer dudaklarını büzdü. "Maddy'den bahsetmişken..."

Arkama yaslandım ve söz hakkının onda olduğunu işaret ettim.

"Elbette iş arkadaşlarımızın flört etmesine karşı bir şirket politikamız olmadığını biliyorsunuz, ancak sizin konumunuzdaki biriyle işler biraz daha belirsizleşiyor."

"Anlaşıldı. Güç dengesizliği bir imaj sorunu yaratıyor."

"Kesinlikle. Ve eğer Maddy ile aranızda işler kötüye giderse, bu güç dengesizliği *gerçek* bir sorun yaratacaktır. Hızlıca."

Dişlerimi sıktım. Haklı olduğunu biliyordum. Ama Maddy'yi kaybedersem ne olacağını düşünmek istemiyordum. Oraya gidemezdin.

Jennifer boğazını temizledi. "Yepyeni ilişkinizin büyüsunü bozmak istediğinden değil ama bu konuda akıllı davranmamız gerekiyor. Bir duyuru yapmadınız, değil mi?"

"Resmi bir şey yok. Yat partisi sırasında çift olduğumuzu saklamadık. Ancak, o çoğunlukla müşterilerdi. Ve dürüst olmak gerekirse, kendilerini doğrudan etkilemeyen hiçbir şey umurlarında değil."

Jennifer güldü. "Bilmez miyim. Tamam, henüz halka açılmadınız ama bu potansiyel Beckett karmaşasının önünü kesmek istiyorsak, konuşma noktalarını bir araya getirmeli ve bunları kendimiz yayınlamalıyız. Doğru yaklaşımı belirlemek için Jamie ve halkla ilişkilerin geri kalanını bu işe dahil etmek istiyorum. Bir plan oluşturan kadar şimdilik her şeyi gizli tutmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Elbette," diye kabul ettim. "Bir strateji belirleyene kadar kamuoyunun gözünden uzak duracağız."

"Harika." Jennifer bana sırtıttı. "Ben de Beckett'a yeni bir masa bulacağım. Belki muhasebe ekibine yakın bir yerde."

Sırttım. "Oh, bu mükemmel. Bundan *nefret ederdi*. Onun için fazla düz ve sıkıcı."

"Seni kolluyorum Noah," dedi Jennifer nazikçe. "Ama ben de Maddy'yi kolluyorum."

"İşte bu yüzden ekibimde olduğun için mutluyum," diye cevap verdim gitmek için ayağa kalkarken.

"Gitmeden önce..." Jennifer dedi ki. "Kendine iyi bak, Noah. Biraz yorgun görünüyorsun. Maddy'de ne varsa sana da bulaşmış olabilir."

Göğsüme bir yumruk indirmiş gibi davrandım. "Her zamanki gibi dürüstsün. Bunun için teşekkürler."

MADDY

Babamın ne kadar üretken bir yazar olduğunu hiç bilmiyordum.

Green Bay'in geniş oyun kurucusu Bradley Ianelli'nin sahada kariyerini bitirebilecek bir sakatlıktan kurtulduğuna dair bir haber bana babamın yetmişli yıllarda Cowboys'un oyun kurucusuyla ilgili benzer bir senaryoyu anlatışını hatırlattı, ben de oyuncu hakkında yazdıklarını tekrar okumak için henüz yataktayken telefonumu elime aldım. Bildiğim bir sonraki şey, saat onu geçiyordu ve tavşan deliğinden aşağı iniyordum, ilk işine kadar uzanan makaleleri bulmak için ipuçlarını kovalıyordum. Hatta bazı eski yazıların sonunda bulanık bir fotoğrafı da yer alıyordu.

Hayatının çalışmalarını ekranımda görmek beni gözyaşlarına boğdu. Ve daha yeni makalelerinin sonundaki yorumları okuyunca insanların onun bakış açısını sevdiğini açıkça gördüm. Sadece benim tarafımdan değil, okuyucuları tarafından da özleniyordu.

Sonunda kahvaltı etmek için kalktığımda hâlâ onun çalışmalarını karıştırıyordum ve çok uzun zamandır hissetmediğim bir duyguya kapıldım. Yazmak istiyordum. Onun hakkında. Bana nasıl ilham verdiğini ve onun mirasını nasıl devam ettirmeye çalıştığımı. Üzerimde hala pijamalarımınla küçük mutfak masama oturdum ve dizüstü bilgisayarına uzandım, orada sahip olduğum tek şey olan bir muzun düşüncelerimi sayfaya aktarmak için bana yeterli yakıtı vereceğini umuyordum.

Sadece kendim için bir şey yapmak çok iyi hissettirdi. Son zamanlarda hayatım Noah'ın ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmaktan ibaretmiş gibi görünüyordu. Dün Beckett'la ilgili haberlere verdiği tepkiden sonra, ilişkimizin dengesizliği daha da belirginleşmeye başlamıştı. Noah'ın Beckett hakkındaki hislerimi tamamen göz ardı ederek hemen optik kaygılara yönelmesi hâlâ canımı yakıyordu. I

Küçük bir parçam beni özleyip özlemediğini merak etse de bir günlüğüne uzakta olmaktan mutluydu.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ki bir mesaj geldi ve beni baygınlık halimden uyandırdı. Noah'nın acil bir durum için aradığını düşündüm. Ama hayır, Nia'dan bir mesajdı, tipik olarak belirsizdi. Sadece bir dizi soru işareti.

Tam cevap verecektim ki ondan bir mesaj daha geldi. "Cassie'nin bebek partisi hediyeleri, bugün. Neredesin????"

Telefonumu masanın üzerine bıraktım. Nasıl unutmuştum? Hazırlanma tarihi haftalardır takvimimdeydi ama son zamanlarda önemli olan tek takvim Noah'ınki gibi görünüyordu.

"Biraz geç kalıyorum ama en kısa zamanda orada olacağım!" Yalan söyledim.

Zaten yarım saat gecikmiştim, bu yüzden duş almaya vaktim yoktu. Eşofmanlarımı giydim ve koşarak kapıdan çıktım. Arabayı o kadar hızlı sürdüm ki kenara çekilmediğime şaşırdım.

"Aşağı inmeye ve kirlenmeye hazır mısınız?" Hope beni dairelerine sokarken toprakla tozlanmış ellerini kaldırarak sordu.

Zanaatın ne olduğunu bile unutmuştum ama neşeyle gülümsedim. "Evet, her zaman!"

Normalde kirli elleriyle bana sarılmak için bir yol bulurdu ama bugün kenara çekildi ve yanından geçmeme izin verdi. Bu, işlerin garipleşeceğine dair büyük bir ipucuydu. Onu takip ettiğimde Nia'yı düzinelerce küçük sarı saksı, sukulent ve toprak yığınlarının önündeki masada otururken buldum.

Bana bir bakış attı. "Bu projeden tamamen pişmanım. Neredeyse gelmemene şaşmamalı."

Nia'nın acı dolu ifadesini görmezden gelerek, "Dur, şu anda buradayım ve önemli olan da bu," diye cevap verdim. O gün gelmemeye ne kadar yakın olduğumu bir bilselerdi. Planlanmamış iznim büyük bir şanstı. "Bu şeylerin süreci nedir?"

Hope, "Biz de yeni anladık aslında," dedi. "Sen ve Nia'nın rafya iplere küçük 'birlikte büyüyorum' etiketlerini takmanız ve bunları saksılara sıcak tutkalla yapıştırmanız gerekiyor. Bir fiyonk bağlamak için yeterli uzunlukta bıraktığınızdan emin olun. Sulu meyveleri çirkin plastik saksılarından çıkarıp sevimli saksılara yeniden dikmekten ben sorumluyum. Bir deneme yaptık ve en iyisi siz önce dekoratif işleri yapın, sonra ben saksıları değiştireyim."

"Zamanında burada olsaydın bunu bilirdin," diye homurdandı Nia.

Aramızda bir sorun olduğunda tipik bir dinamikti bu. Hope sorunu görmezden gelir, Nia da içimizden biri sorunu doğrudan ele alacak cesareti gösterene kadar ukalaca yorumlar yapardı. Şimdilik bu durumu akışına bırakmakla yetiniyordum. Onları uzun zamandır görmediğim için tartışacak havada değildim. Kendi payıma düşen malzemeleri aldım ve masanın Nia'dan uzak ucuna yerleştirdim.

"Burası sessiz olsun," dedi Hope, aramızda bakışarak. "Müziğe ihtiyacımız var."

Nia ve ben sert rafyayı kaygan saksıların etrafına sarmak için elimizden geleni yaparken o da telefonuyla uğraşıyordu.

Lady Gaga kötü aşk hakkında şarkı söylemeye başladı ve Hope da mırıldanarak eşlik etti.

"Kötü aşktan bahsetmişken..." Nia bana bir bakış fırlattı.

Olayları olurlarına bırakma kararlılığım her küçümseyici yorumda biraz daha zayıflıyordu. Bu yedinci yorumdu ve artık yettiğine karar verdim. İçimi çektim ve iplerin önümdeki masaya düşmesine izin verdim. "Ne? Sadece söyle, Nia."

"Hey, hey, hadi ama! Bunun eğlenceli olması gerekiyordu!" Hope yalvardı. "Tartışmayalım."

"Ben de tartışmak istemiyorum," dedi Nia kavgaya hazırmış gibi bir sesle. "Sadece Maddy'nin nasıl hissettiğimizi bilmesini istiyorum, tamam mı?"

Kalbim sıkıştı. Bugünlerde birlikte o kadar az zaman geçiriyorduk ki, bunu onlarla didişerek harcama düşüncesinden nefret ediyordum. Ama olayların büyümesine izin vermek

bize de bir faydası olmazdı.

Nia bana döndü ve üzgün ifadesi beklediğim gibi değildi. "Seni özlüyoruz, tamam mı? Hiç yanımızda olmuyorsun. Bu canımızı acıtıyor."

"Artık senin için bir önemimiz yokmuş gibi hissediyoruz," diye ekledi Hope, sesi yumuşaktı.

Son birkaç günün baskısı ve şimdi de bunun arasında, kendimi kaybetmek üzereymişim gibi hissediyordum. Ağlamamak için kendimi zor tuttum çünkü ağlarsam Hope'un da hemen arkasından geleceğini biliyordum, çünkü o aramızdaki en duygusal kişiydi.

"Sizler," dedim, aralarında bakışarak ve gözyaşlarımı kırıştırarak. "Hayır! Siz benim her şeyimsiniz. Sizler benim kız kardeşlerimsiniz! Size böyle hissettirdiğim için çok özür dilerim. Bir sürü değişiklik yaşadım ve biliyorum ki kendimi işe kaptırdım."

"Ve Noah," diye homurdandı Nia.

"Şey..." Elimdeki küçük tencereyle sinirli bir şekilde oynayarak söyledim.

"O ne yaptı?" Nia gözlerini bana dikti, öfkesi bana yönelik olmaktan çıkıp Noah'ya yönelmiş gibiydi. "Ne oldu? Anlat bize."

"Hayır, bana ve sorunlarıma odaklanmamızı istemiyorum," dedim. "Bugün Cassie'yle ilgili."

"Senin sorunların bizim sorunlarımız," dedi Hope elimi tutmak için uzanarak. "Dökül bakalım."

Daha fazla itiraz etmeyi düşündüm ama olanları onların nasıl değerlendirdiğini gerçekten merak ediyordum, bu yüzden Beckett'ın PSM'de çalıştığını, bana söylediklerini ve Noah'nın tepkisini anlattım.

"İğrenç. Hiç hoşuma gitmedi," dedi Hope

bitirdiğimde. "Hangi kısmı?" Güldüm.

"Aslında hepsini," dedi. "Beckett'ın etrafında olmandan hoşlanmıyorum. O senin için kötüydü."

Nia sıcak tutkal tabancasını yere bıraktı. "Ve açıkçası Noah'nın tepkisi de biraz boktandı. Doğrudan işine nasıl yansiyacağına odaklandı. Senin nasıl hissettiğinle daha çok ilgilenmesi gerekirdi."

Kaşlarımı çattım ve parçalayarak yok ettiğim rafya parçasına baktım. "Ben de öyle hissettim. Başta benim için endişeleniyordu ama sonra görünüşüm için endişelenmeye başladı ve beni tamamen unutmuş gibiydi."

"Ama bir şey söyleyebilir miyim?" Hope elini kaldırarak sordu.

İkimiz de ona baktık.

"Neden Noah'ya Beckett'ten daha önce bahsetmedin? Belki de ondan sır sakladığını düşündü ve bu onu incitti?"

Kendime aynı soruyu tekrar tekrar sordum ve iyi bir açıklama bulamadım. Kendi flört geçmişi konusunda pek açık sözlü sayılmazdı. Öte yandan, eski sevgililerinden hiçbiri PSM'de çalışmıyordu - en azından benim bildiğim kadarıyla. Omuz silktim.

"Ve eğer ikiniz ciddileşecekseniz birbirinize karşı daha açık olmalısınız," dedi Nia önündeki tencereye yeniden odaklanırken. Göz ucuyla bana baktı. "Ciddi olacak mısın?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim bu düşünce karşısında kalbim yerinden fırlayacakmış gibi olurken. "Yani, o inanılmaz biri ve benim için mümkün olabileceğini hiç hayal etmediğim bir hayat yaşıyorum ama... Bilmiyorum. Bazen tüm hayatım onun içinmiş gibi geliyor. O ne isterse, ne zaman isterse. Ben de sadece ona eşlik ediyorum."

"Hm," dedi Hope. Onu ne kadar iyi tanıdığım düşünülduğünde tek hece çok şey ifade ediyordu.

"Ve belli ki hayatımdaki bazı önemli şeylerin arka planda kalmasına izin vermişim." Nia ve Hope'a uzun uzun baktım. "İhmal edilmiş hissetmenizden nefret ediyorum."

Hope elimi tekrar sıktı. "Bize geri döneceğini biliyorduk."

Burnumuzu çekme seslerimiz dışında oda sessizleşti.

Nia boğazını temizledi. "Bu kadar gözyaşı yeter, yapmamız gereken yirmi tane lanet olası tencere var, hadi gidelim."

Birkaç sıcak tutkal tabancası teklemesi ve bolca kahkahadan sonra nihayet ritmimizi bulduk. Eski günlerdeki gibi hissettirdi ve son birkaç haftadır ne kadar çok şey kaçırdığımızı fark etmemi sağladı. Sadece Perşembe akşamı yemekleri değil, *bu da* vardı. Kızlarımla aramızdaki bağ, paylaştığımız tarih ve birbirimize duyduğumuz derin sevgi. Acıların birikmesine izin vermek yerine bunları konuşabildiğimiz için mutluydum. Son zamanlarda neden en iyi arkadaş olamadığımı anlayabileceklerini umuyordum. Bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

İkinci şişe şarabımızı açarken telefonum çaldı. Nia ona baktı. "Uh-oh.

Birinin kulakları yanıyor."

Masaya uzandım ve onun Noah olduğunu gördüm. Üç oldu, Yani hâlâ çalışıyordu. "Selam," diye cevap verdim. "Her şey yolunda mı?"

"Merhaba, evet, her şey yolunda. İzin gününde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Pittsburgh gezisini teyit etmek istedim ama biletleri e-postamda ya da takvimimde göremiyorum."

Sesi gülünç derecede resmiydi. "Biletinizi ayırttığımdan gerçekten şüphe mi ediyorsunuz?" Gücenemeyecek kadar şaşırmıştım - en azından ilk başta. İşimi ne kadar ciddiye aldığımı biliyordu.

"Hayır, tabii ki hayır!" diye geri adım attı. "Ben sadece her şeyi bir araya getiriyorum ve biletlerimizi genellikle masaüstü seyahat klasörüne koyduğunu biliyorum ama-"

"Orada, Noah. Eksikmiş gibi görünmesine neden olan şey yeni takvim özelliği. Tarihin yanındaki mavi noktaya tıklayın."

Bir an sessizlik oldu. "Oh, tamam! Şimdi görüyorum. Mükemmel, her şey tamam, teşekkürler. Sizi yalnız bırakayım."

"Noah, bir dakika." Ayağa kalktım ve yalnız kalabilmek için küçük balkonun yanındaki cam kapıya doğru yürüdüm. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var.

bir şey."

"Tabii ki. Neler oluyor?"

Derin bir nefes aldım. "Mümkünse bu yolculukta oturmak istiyorum. Beni işe aldığınızdan beri neredeyse hiç durmadan yollardayım ve bu zor bir alışma süreci oldu. Ailemle biraz zaman geçirmem gerektiğini hissediyorum." Nia ve Hope'un bir şeyler hakkında kıkırdadığı yere baktım ve özellikle Cassie'nin doğum tarihi yaklaştıkça arkadaşlarımla ne kadar çok özlediğimi düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sana hâlâ uzaktan destek olabilirim. Sanki yanıdaymışım gibi hissedeceksin."

Uzun bir duraklama oldu.

"Eğer istediğin buysa, tamam." Sesi daha da resmi çıkmıştı. "Elbette. Toplantılara uzaktan katılabildiğin ve her şeyi takip edebildiğin sürece sorun olmaz." Durakladı. "Sadece bu seferlik."

Midem biraz bulandı. Bundan hoşlanmamıştı ve bunun bir emsal haline gelmesine izin vermeyecekti. Her zamanki gibi, şirket ve Noah için en iyisi öncelikliydi. İçten içe anlıyordum... ama bu beni incitmekten alıkoymadı.

"Tamam, teşekkürler. Gitsem iyi olacak; şu anda bir işin ortasındayım."

"Mükemmel. Sanırım yarın Pittsburgh'daki ilk aramada görüşürüz?"

İkimiz de durakladık. Noah geceyi geçirmek için bana gelmemi istememişti ve ben de bunu teklif edecek değildim. "Evet, kulağa hoş geliyor. Orada olacağım."

Garip. Resmi. Yani bizim gibi değil.

Bunun bir emsal teşkil etmeyeceğini umuyordum.

NOAH

Pittsburgh'a inmeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakika ayırdım. Maddy yanımda olsaydı, tüm uçuş boyunca gevezelik eder, yaklaşan toplantıyla ilgili önemli bilgilerden aklına ne gelirse ona atlardı. Bazen odaklanmamı zorlaştırırdı ama şimdi *onsuz* bir uçuş deneyimlediğim için, onun bilinç akışı sohbetini ne kadar özlediğimi fark ettim.

Gerçek şu ki, yaklaşan toplantıdan korkuyordum. Matthew Garrison'ın Steelers'taki performansı, harika bir başlangıç yapmasına rağmen, annesiyle ilgili haberler kötüleştikçe geriliyordu. June beklenmedik bir aksilik yaşamış, hafif bir felç geçirmiş ve bu da kaydettiği ilerlemenin çoğunu sekteye uğratmıştı. Matthew'un motivasyon ve odaklanma eksikliği tamamen anlaşılabilirdi, ancak üzücü gerçek şu ki istatistikler duyguları önemsemez. Kalıcı olarak yedek kalmak istemiyorsa ona kanıtlaması gereken çok şey olduğunu söylemem gerekecek olması bana acı veriyordu... ya da daha kötüsü, sözleşmesinden çıkarılmak.

Asfaltta beni bekleyen sedana yerleştim ve Matthew'u içinde bulunduğu kara bulutlardan çekip çıkarmanın bir yolunu hayal etmeye çalıştım. Maddy doğru tonu yakalayabilirdi, çeliğime yumuşaklık katabilirdi. Her ikisi de Matthew'u ihtiyaç duyduğu kafa yapısına sokmak için gerekli olacaktı, böylece elde etmek için çok mücadele ettiği her şeyi kaybetmeyecekti.

Şoförüm takımın spor salonunun otoparkına girdiğinde, en iyi dengeyi kurduğumu hissediyordum. Elbette sempatik olacaktım ama aynı zamanda kariyerine gerçekçi bir gözle bakan birinin ihtiyaç duyacağı türden bir itici güç de verecektim. Matthew'un onu şımartmama ihtiyacı yoktu; ben onun içindeki savaşçıyı harekete geçirmek için oradaydım.

Ama beni ağırlık salonunun dışında karşılayan Matthew Garrison'ı beklemiyordum.

"Hey Noah," dedi alındaki teri silerken, gözlerini zar zor kaldırıp bana baktı.

Şaşkınlığımı gizleyebilmeyi umuyordum. Matthew zayıftı, sanki annesinin mücadelesini paylaşıyormuş gibiydi. Eğitiminin bu noktasında, geniş ve umutla parlıyor olmalıydı, ama gördüğüm genç adam kırık görünüyordu.

"Selam Matthew. Bağlantı kurabildiğimize sevindim. Oturup konuşalım."

Başını salladı ve beni Steelers logolarıyla kaplı küçük bir oturma alanına kadar takip etti ve kendini bir sandalyeye attı. Onu inceledim ve bunun sert bir konuşma olmayacağını anladım.

Yenilmişti. Yıldız oyuncum pes etmiş gibi görünüyordu.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedi Matthew, gerginliği benden önce bozarak. "Ve her şeyi berbat ettiğimi de biliyorum. Sadece şu anda odaklanamıyorum."

"Anlıyorum," dedim nazikçe. "Başında çok şey var. Takıma ayak uydurmaya çalışmak ve annenin zorlukları arasında kalbinin oyunda olmamasına şaşmamalı."

"Ya da başım," diye hüzünle sıırıttı. "Felç her şeyi değiştirdi, Noah. Onun iyileşmesi için tünelin ucundaki ışığı görmeye başlamıştım. Hepimiz görüyorduk ama sonra o oldu ve şimdi başladığımız yere geri döndük. Ve ben sadece çok şey yapabilirim, biliyor musun? Onun yanında olmak istiyorum ama günümün her dakikasını programlamış durumdalar." İcini çekti ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Bir yanım onu Fargo'ya geri göndersem mi diye düşünüyor, böylece sırayla buraya gelip benimle takılmak yerine kız kardeşleri ona bakabilir. Ama o zaman onu göremem. Şu anda uyanık olmasa da, ne zaman orada olduğumu bildiğini *biliyorum*."

Matthew ayağa fırladı ve volta atmaya başladı. "Hemşireler ben yanıdayken hayati değerlerinin hep iyi görüldüğünü söylediler. Bana ihtiyacı var." Burnunu çekti ve elinin tersini hızla burnunun altına götürdü. "Ama ben

takım için burada olmanız gerekiyor." Aniden bana döndü. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum Noah. Bunu bana söylemek zorunda değilsin."

"Hey, dur bakalım. Bu yüzden burada değilim."

Hala volta atarak konuşmaya devam etti. "Eğer işleri berbat *etmeye devam* edersem beni takas edecekler, değil mi? Ya da daha kötüsü. Sezonun şakası olacağım. Kapıdan çıkar çıkmaz bir başarısızlık. Ve annemle birlikte uğruna çok çalıştığımız her şey yok olacak." Dondu kaldı ve sesi fısıltıya dönüştü. "Beni çok hayal kırıklığına uğratacak."

Gözleri yaşlarla doldu ve ben ne yaptığımı bile anlamadan yerimden kalktım.

"Hey, hey, bunu biz hallederiz Matthew," dedim ve onu kucakladım.

Bedenime karşı sertleştiğini hissettim. Birbirimizden ne kadar hoşlansak da, bundan önce hiç sarılmamıştık - taslakta bile, Maddy muhtemelen ona beş kez sarılmıştı. Bana gelince, bir müşteriye sarıldığımı hiç hatırlamıyordum. Ama o anda doğru olduğunu hissettim. Gerekliydi. Matthew kollarını bana doladığında boğuk bir homurtu çıkardı, sanki uzun süredir rahatlığa hasret kalmış gibi sarılmaya eğildi.

Onunla bağ kurmak iyi hissettirdi ve buna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim. Aynı anda geri çekildik, ikimizin de hissettiğini söyleyebileceğim duygu kabarmasını bastırmaya çalışıyorduk.

"Hadi şu işi bitirelim, olur mu?" dedi. "Koç O'Neil ve Koç Jackson muhtemelen bizi bekliyorlardır."

"Her şey yoluna girecek, anladın mı? Ben *senin için* buradayım."

Bana hüzünlü bir baş selamı verdi ve her iki koçun da beklenti dolu bakışlarla beklediği ana ofise doğru kendisini takip etmemi işaret etti. Peter Drury'nin elini sıktım, gözlerinin altındaki torbalara ve içinde gri ipuçları olan saat beş yönündeki gölgesine dikkat ettim. Koçluk onu yaşlandırmıştı. Arnold Jackson sandalyesinden başıyla yorgun bir selam verdi, her zamanki gülümsemesinden eser yoktu. Her iki adam da yapılacak rahatsız edici konuşmaya hazır görünüyordu. Matthew köşede durmuş, kollarını kavuşturmuş, bakışlarını yere sabitlemişti.

"Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler beyler," dedim. "Masaya yatırmamız gereken çok şey var ve önce bazı rahatsız edici konuları ele alarak toplantıyı başlatmak istiyorum."

Matthew başını kaldırmadı.

"June Garrison geçirdiği trafik kazasından sonra yavaş ama istikrarlı bir şekilde iyileşme gösteriyordu, ancak ikinizin de bildiği gibi kısa bir süre önce küçük bir felç geçirdi. Şu anda durumu stabil ama kazandığı ilerlemenin bir kısmını kaybetti. Matthew bir yandan ekibin bir parçası olarak yeni hayatını sürdürmeye çalışırken bir yandan da annesi ve ailesinin geri kalanı için var olmaya çalışıyor. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu hiç de kolay değil."

Her iki koç da başını salladı.

Peter, Matthew'a bakarak, "Evet, onun için zor olduğunu biliyoruz," dedi.

"İşte tam da bu yüzden ilerlerken anlayış bekliyoruz," diye devam ettim. "Matthew zor bir durumda beyler. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor ama odaklanmakta zorlandığını anlayabiliyoruz sanırım."

"Bunu biliyoruz," dedi Arnold. "Annesi hastanedeyken burada olmanın ne kadar imkânsız olduğunu da biliyoruz. Ama gerçek şu ki, buradayken ondan daha fazla çaba görmemiz gerekiyor. Gözlem yaparken onda tutku ve istek gördük. Bu yüzden bizimle birlikte. Eğer yine o seviyede performans gösterebilirse, annesiyle birlikte olması gerektiğinde tabii ki onu destekleyeceğiz. Sadece kafasının nerede olduğundan ve uzun vadede bu işin içinde olup olmadığından emin değiliz."

Matthew'a söylemek istediğim şey tam olarak buydu ama yankı bulması için koçlarından gelmesi gerektiğini biliyordum. Her gün onunla birlikte olanlar onlardı. Ne zaman kaydardığını görebiliyorlardı.

Peter, "Dürüst olmak gerekirse, gelecekle ilgili endişelerimiz var," dedi.

Odanın havası çekilmiş gibi hissediyordum ve Matthew'un içindeki stresin arttığını görebiliyordum. Ama ben buna hazırdım. Kendi Hail Mary'm vardı ve herkesin aynı fikirde olacağını umuyordum.

"Potansiyel bir çözüm önerim var," diye teklif ettim. "Alışılmışın dışında ama bence bu senaryo için doğru bir çözüm. Matthew'u şu anda annesiyle vakit geçirmesi için kenara alsak nasıl olur?"

Matthew itiraz etmeye başladı ama ben elimi kaldırdım. Peter ve Arnold kaşlarını çatmış bana bakıyorlardı.

"Bu geçici bir durum. Matthew, takımına antrenmanlarda bağlılığını göstereceksin ve koçların gelişmeyi gördükten sonra, hepimiz yedek kulübesini tekrar gözden geçirebiliriz. Ama şimdilik bu çözümün en iyi seçeneğimiz olduğunu düşünüyorum. Gerçekçi olalım, kafan olması gereken yerde değil, bunu kendin de söyledin." Konuşmamın en önemli kısmından önce durakladım. "Matthew, sen ve annen bu fırsat için inanılmaz derecede çok çalıştınız. Bunu senin için istediğini biliyorsun. Bu seçenek mükemmel değil ama bir şans vererek bu hayali gerçeğe dönüştürmeye devam edebilirsin."

"Alışılmışın dışında, tamam," diye alay etti Arnold. "Ama maçlardaki performansı konusunda endişelenmesine gerek kalmadan takımla birlikte antrenmanlara devam etmesini sağlayacak. Bence işe yarayabilir. Pete?"

Başını salladı. "Sanırım bundan kurtulmanın tek yolu bu. Yaratıcılığını takdir ediyorum, Noah. Şimdi geriye kalan tek şey Matthew'dan haber almak."

Hepimiz dönüp ona baktık. Yüzü kül rengiydi ve ben en kötüsünden korkmaya başlamıştım.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

Kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Hiç hoşuma gitmedi, hem de hiç." Başını salladı ve bir an için profesyonel bir futbolcudan çok küçük bir çocuğa benzedi. "Ama haklısın. Şu anda en iyi seçenek bu. Bunu yapacağım."

Hepimiz aynı anda nefes veriyor gibiydik.

"Tamam o zaman," dedim. "Anlaştık."

Sonunda eğitim tesisinden ayrıldığımda, ilk söylemek istediğim kişinin Maddy olması sürpriz değildi. Son dakikada bu toplantıya katılmamasının en iyisi olacağına karar vermiştik.

Matthew'la aramızdaki samimiyet. Maddy ile günlük etkileşimlerimiz hl rahatsız ediciydi ama umurumda değildi. Bir zm bulmak büyük bir meseleydi. Arabaya bindiğim gibi onu aradım.

FaceTime aramamı hemen açtı. "Hey, iyi misin? Nasıl geçti?"

Onun güzel yüzünü görünce gülümsedim. "Durumumuz stabil. June'la daha fazla zaman geçirebilmesi için onu yedekte tutmayı kabul ettiler. Ve sonunda neyin tehlikede olduğunu anlamaya başlamış gibi görünüyor."

"Bu çok rahatlatıcı," dedi. "Ve ne harika bir fikir. Hepiniz, sanırım?"

"Evet. Riskliydi ama işe yaradı." "Matthew nasıl?"

Glmsemem soldu. "Zor. Kahretsin, adama sarıldım." Maddy'nin gözleri kocaman oldu. "Ne yaptın?"

O zaman bunu yapmamın tek nedeninin onun olduğunu fark ettim. Maddy, müşterilerime karşı savunmasız olmanın önemi konusunda gözlerimi açmıştı. Bu hiç bana göre değildi ama bunun ne kadar önemli olduğunu ve kendime izin verdiğimde, o duygusal seviyede bağlantı kurduğumda işlerin nasıl değişebileceğini görebiliyordum.

Bana bunu öğreten kişi oydu.

"Kötü bir durumdaydı ve... şey..." Syleyeceklerimin geri kalanını askıda bıraktım.

Maddy sırttı at Ben. "Noah Parker, Kucaklayıcı. Kim? hayal edebilir miydin?" Ama gülümsemesinde acı tatlı bir şeyler vardı.

"Hey, bundan önce kucaklaşmaya tamamen karşı olduğumu söyleyemem. Sen de epeyce sarılmıştın."

Konuşmamız kişiselleştike ifadesi değişti. "Doğru."

İlişkimiz hakkında ne hissettiğine dair bana herhangi bir ipucu vermiyordu, ama kendimi ikinci kez tahmin etmek umurumda değildi.

"Seni özledim. Bu gece bana gelebilir misin?"

"Gerçekten mi?" Sesi umutlu geliyordu.

"Çok uzun zaman oldu."

"Yüzde yüz evet," diye cevap verdi ve sonunda bana görmek için can attığım Maddy gülümsemesini gösterdi.

"Konuşabiliriz," diye ekledim. "Olanlar hakkında..."

Yüzü tekrar ciddileşti. "Bu iyi olur. Teşekkürler."

Ona söylemem gereken çok şey vardı ve bunu onu ofiste görmeden önce yapma fırsatım olduğu için mutluydum. Aramızdaki mesafeden nefret ediyordum ve ilişkimizi yeniden düzeltmek için mümkün olan her şeyi yapacaktım.

Ve sonra, eğer şanslıysam, gecenin geri kalanında kollarımda olurdu.

MADDY

Koridordan Noah'nın dairesine doğru yürürken gergin hissetmem aptalcaydı ama aynı zamanda mantıklı da geliyordu. Daha önce çok iyi bir yerdeydik, sanki birbirimizi gerçekten *anlıyorduk*. Şimdi yeni bir dönüm noktasına ulaşmış gibiydik. Sevmediğim bir dönüm noktası.

Kötü hislerin olduğu yer.

Elbette eninde sonunda olacaktı, çünkü masal diye bir şey yoktur, ama hikayemizdeki canavarın onun *iş*i olacağını düşünmemiştim. Bir de kıskanç eski sevgilim var. Yine de. Buradaydık ve şimdi tüm rahatsız edici şeyleri halletmemiz gerekiyordu.

Sakinleştirici bir nefes almak için kapısının önünde durakladım. Biraz şık giyinmişim, beyaz şirin bir sundress giymişim, altında da gelmiş geçmiş en seksi tanga vardı; pembe, dantelli, tam popomun üstüne oturan minik bir fiyonklu. Eğer barışacaksak, bunu kutlamaya hazır olmak istiyordum.

Ve eğer *barışmayacaksak*... bu durumda, alabileceğim her güven desteğine ihtiyacım olacaktı.

Belki de bana işlerin yolunda gitmediğini söyleyecekti. Sadece asistanı olmamı istiyordu, daha fazlasını değil. Bu ihtimali düşünürken kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu ve avuçlarım terledi. Belki de bu bir *ayrılık* olacaktı. Bunu ofiste, toplantılar ve takvim güncellemeleri arasında yapabilecek gibi değildi.

Ellerimi silkeledim ve kapıyı çalmaya hazırlanırken kapı açıldı ve şok içinde geri sıçradım.

"Noah!" Kalbimi sıkıca kavradım. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Bana gülerken gözleri kırıştı. "Bu katta olan her şeyi biliyorum. Aslında, binaya girdiğin anda burada olduğunu biliyordum." Yanıma eğildi ve tavanı işaret etti. "Kameralar. Her yerde." Telefonunu kaldırdı ve bana doğru salladı.

şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışırken, "Ne kadar da gzetimcisiniz," dedim. "Merhaba, bu arada."

"Merhaba."

Neden her zaman bu kadar inanılmaz görünmek zorundaydı? pmek istediğim o ağza bakmaktan kendimi alamıyordum. Ama neler olduğunu anlayana kadar kendimi tutmam gerekiyordu. Utangaç bir şekilde ona baktım ve bana ne düşündüğüne dair bir ipucu vermesini bekledim. Yüzü pek bir şey göstermiyordu. Her zamanki gibi.

"Seni özledim," dedi alçak bir sesle. Gözleri sanki o da beni anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü taradı.

"Ben de," diye ciyakladım.

Duyması gereken tek şey bu gibi görünüyordu. "Gel buraya," dedi, beni kollarına çekti ve yerine geri dönerken ayaklarımdan kaldırdı.

Sonunda yine onun kollarındaydım. Bir bakıma ait olduğum yerdeymişim gibi hissediyordum. Burnumu boynunun çıplak tenine dayadım ve onun sıcak, dumanlı kokusunu içime çektim. Beni daha sıkı kavradı, sonra dudakları benimkileri buldu ve bir öpücükle ayrılmanın uzak bir ihtimal bile olmadığını açıkça ortaya koydu.

İsteksizce çekildi ve beni yere indirdi. "Hadi konuşalım."

Başımı salladım ve onu Miami silüetine bakan kanepeye kadar takip ettim. Karşılıklı oturduk.

"Dinle, Beckett'la olan şeylere verdiğim tepki konusunda..." dedi elimi avucunun içine alarak. Kaşlarını attı. "İtiraf etmeliyim ki çıktığınız gerçeğine hazırlıksız yakalandım. Keşke bana izin verseydin.

daha önce biliyordum. Bunun bu şekilde ortaya çıkması... beni sarstı ve sarsıldığımda hasar kontrol moduna geçerim."

Biraz kıpırdandım çünkü haklı olduğunu biliyordum. Ona söylemeliydim.

"İK ile görüştüm. Beckett azarlandı. Ama bir daha böyle bir şey olursa lütfen hemen Jennifer ile konuşun. Bu sefer nasıl sonuçlandığına gelince... Ne kadar üzgün olduğunuza daha fazla odaklanmalıyım. Bu benim hatamdı. Kendimi doğru ifade edemedim. Senin için endişelendim." Beni bir an için içine almak için durakladı. "Sen benim için çok önemlisin, Maddy."

Ona biraz takılmadan edemedim. "Evet, anlıyorum. Toplantı planlama yeteneğimi seviyorsun, değil mi?" Bacağını dürttüm.

Sırıttı ve birleşmiş ellerimize baktı. "Evet, aynen öyle."

Noah'nın hayatındaki en önemli şeyin Parker Spor Yönetimi olduğunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Bunun farkında bile olmayabilirdi, bu yüzden onunla bu konuya girmeyecektim, özellikle de doğru şeyi yapmaya ve benden özür dilemeye çalışırken. Son zamanlarda benim de kendi tuhaflıklarımı kabul etmem gerekiyordu.

"Noah, ben de özür dilerim. Toplantı sırasında öylece kalkıp gitmemeliydim. Hiç profesyonelce değildi. Beckett'in beni etkilemesine izin verdim. Her şeyden biraz bunaldım, anlıyor musun?" İçimi çektim. "Kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu. Ve dün izin almamın çok faydası oldu. Kızlarımla vakit geçirebildim."

"Sevindim," dedi bana yaklaşarak. "Biraz uzaklaşmayı hak ettin. Seni çok çalıştırdım."

Kazara yaptığı çifte göndermeye kıs kıs güldüm.

"Ne?" diye sordu, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Komik olan ne?"

"Özür dilerim, beni *nasıl* çalıştırıyordun?"

"Dedim ki ben-" aniden durdu ve güldü. "Ah, tamam, anladım. Şimdi düşündüm de, belki de seni yeterince çalıştırmamışım."

Sonra bana o bakışı attı... dantelli tangamı giymekte haklı olduğumu söyleyen bakış.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Belki de bana ne demek istediğini göstermelisin." Kucağına baktım.

"Buraya gel," diye gürledi bileğimden tutup beni üzerine oturmam için çekerken.

"Ooh," dedim, sertliğine karşı sürtünerek. "Şimdi anladım."

Elini boynumun arkasına kaydırды ve bana baktı. "Sen çok güzelsin. Bunu biliyor musun? Tek yapmak istediğim sana bakmak."

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Dur." "Asla."

Beni biraz başımı döndüren bir öpücüğün içine çekti. Elleri çıplak kalçalarımın aşağı yukarı gezinirken ben de onu ittim.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı öpüşürken. "Seni her zaman isteyeceğim, Maddy."

Bu *her zaman* aramızda havada asılı kalırdı.

Bana cevap verme şansı vermedi. Noah elbisemin altına uzandı ve külotumun narin kumaşını çekti.

Bir yırtılma sesi duydum ve ağzına karşı gülümsedim. "Heveslisin, değil mi?"

"Çaresiz," diye başardı, yırtık dantelin altından geçerken beni açlıkla öptü. "Sana dokunmam gerek."

"Tek yapmak istediğin bu mu?" diye sordum. Parmakları sıcaklığıma doğru yol alırken sesimi korumak zordu.

Noah geri çekildi ve bana baktı, gözleri fırtınalıydı. Bir parmağını içime soktu ve ben küçük bir inilti çıkardım.

"Bana bundan hoşlanmadığını mı söylüyorsun?" Benimle yavaşça alay etti.

Bacaklarımın arasında odaklanmış daireler çizmeye başladığında nefesim kesildi.

"Cevap ver bana," diye fısıldadı Noah, hâlâ parmak uçlarıyla beni okşuyordu. Nefesi boynumun yan tarafına doğru sıcaktı. "Bunu yapmamdan hoşlanıyor musun?"

"*Evet.*" Törpülenerek çıktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Çıkardığım çaresiz sesleri kontrol edemiyordum. Beckett'ın çirkin yorumu aklıma geldi ve sessiz olmaya çalıştım. Ama Noah buna izin vermiyordu. Beni giderek uçurumun kenarına yaklaştırıyordu. İçimdeki gerilim arttıkça kalçalarımı onunkilere doğru sıktım.

"Yakın olduğunu söyleyebilirim," dedi usulca. Boynumu ısırdı ve duyumların ezici karışımı karşısında ürperdim. Bacaklarımın arasında nazik daireler çiziyor ve tenimi dişliyordu. "Benim için gel. Bırak beni."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve karnımın alt kısmında sıcaklık oluşmaya başladığında başımın geriye düşmesine izin verdim. Bana nasıl böyle hissettirebilirdi? Sanki her orgazm bir öncekinden daha iyiymiş gibi?

Kendimi tutamadım ve çığlığa dönüşen bir inilti çıkardım. Noah sonunda nefes nefese ona doğru yığılana kadar beni çalıştırmayı bırakmadı.

"İnanılmazsın," diye fısıldadı. "Kendini **b ı r a k m a n ı** izlemeye bayılıyorum. Seni *duymayı*."

Göğsüne karşı gülümsedim ve sonra doğruldum. "Senin sıran."

O itiraz edemedi kucağından inip dizlerinin arasından yere uzandım.

"Maddy... Seni istiyorum," diye boğuk bir sesle fermuarını açmaya başladım. "Seni becermek istiyorum."

"Oh, yapacaksın," diye mırıldandım onu kotundan çekip çıkarırken ve uzunluğunu okşarken. Ona yaklaştım ve bana bakmasını bekledim.

Baktığında, gözlerinin içine bakarken onu yavaşça ağızıma aldım. İnledi ve başını kanepeye yasladı.

Onu ağızıma alıp çıkarırken dilimi uzunluğuna bastırdım. Daha derine itmemesinin neredeyse imkânsız olduğunu söyleyebilirim, özellikle de ellerini saçlarıma doladığında. Onu alabildiğim kadar derine aldım, ne kadar büyük olduğu göz önüne alındığında bu kolay değildi.

"Maddy," dedi benden uzaklaşmaya çalışarak. "Yaklaştım."

Birkaç saniye daha emmeye devam ettim, emerken onunla tekrar göz göze geldik.

"Beni öldürüyorsun," diye fısıldadı.

İlk kez bu kadar savunmasız olduğunu duyuyordum.

Noah sonunda yer değiştirmeyi başardı. Tek bir hareketle beni yerden kaldırdı ve kığım havada olacak şekilde kanepenin arkasına yerleştirdi. Külotumun geri kalanını kolayca çıkardı ve sonra bacaklarımın arasına daldı, beni tattı, benimle alay etti.

Dilini içime soktuğunda bacaklarım titremeye başladı. Beni yaklaştırdı, parmağını eklediğinde daha da yaklaştırdı.

Sonra hiçbir şey olmadı. Noah aniden benden uzaklaştı ve ben arzudan bir şikâyetle bulunamayacak kadar çıldırmıştım. Bir prezervatif paketinin kırıştığını duydum, sonra birkaç saniye sonra sıcak dili geri döndü, beni yavaşça yaladı.

Her şey yeniden gelişmeye başladı, bacaklarım titriyor, nefesim sığılaşıyordu. Tekrar durduğunda neredeyse çığlık atacaktım, ama neyse ki içime dalmadan önce sadece kısa bir duraklama oldu. Orgazm beni sarsarken tekrar bıraktım, ne kadar gürültü yaptığımı umursamıyordum.

Nefes nefese kanepeye yığıldım. Noah elini sırtımda gezdirdikten sonra saçlarımı avucunun içine aldı ve biraz çekiştirdi. Bana karşı hareket etmeye başladı, önce yavaşça sonra daha hızlı, daha sert bir ritim tutturarak saçlarımı sıktı -hissedebileceğim kadar sıkı ama diğerlerine karışan hafif bir acıdan öte acıtmayacak kadar nazik

bedenimi sarsan hisler. Hâlâ son orgazmımın dalgaları üzerindeydim, bu yüzden her şeyin yeniden inşa edildiğini hissetmek mümkün değildi. Kendimi destekledim ve vücudumun bana ne söylediğine inanamayarak ona doğru eğildim.

Üçüncü orgazmımı yaşamak üzereydim.

"Sesin hoşuma gidiyor," dedi Noah huysuz bir sesle bana yaslanırken. "Özellikle de senden bu iniltileri çıkararak kişinin ben olduğumu bilmek."

Ses çıkardığımın farkında bile değildim çünkü tekrar boşalmak üzere olduğumun şokunu yaşıyordum. Titreyerek bir çığlık daha attım ve birkaç saniye içinde Noah da bana katıldı, belimi daha sıkı kavrayıp kendini içime gömerken yüksek sesle inledi. Zor nefes alarak sırtıma doğru yığıldı.

"Seni duymaktan asla ama asla bıkmayacağım, anladın mı?" diye fısıldadı sırtımın küçük kısmını öperken.

Sanki seksten çok daha fazlası hakkında konuşuyormuşuz gibiydi. Ona inanmak için elimden geleni yaptım.

NOAH

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye güldü James. "Hafta içi öğlen vakti ve sen elinde bir içkiyle karma bir bebek partisindesin. Her zamanki işkolik kişiliğin yerine neredeyse normal bir insan gibi davranıyorsun. Senin bir sonraki süperstarı bulmaya gitmen gerekmiyor muydu?"

Ona sııttım. "Evet. Tam olarak Iowa'da. Sezon öncesi beyzbol gözlemciliği. Ama Maddy ısrar etti, o yüzden." Omuz silktim.

James daha sert güldü. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Şerefe." Bardağını bana doğru uzattı ve ben de isteksizce ona dokundum.

Benim için her şey yeniydi. Elbette, yıllar boyunca benzer kutlamalara davet edilmişim, ama ilk kez evet cevabı veriyordum. James haklıydı, bu hiç de benim tarzım değildi. Kaitlyn'in hazırladığı çiçekli kemerler, kek kuleleri ve pastel masa örtüleri kesinlikle benim tarzım değildi. Ve aklım sürekli yapmam gereken işlere gidiyordu. Ama Maddy'ye bir söz vermişim, onun için önemli olduğunu bildiğim bu etkinlikte hazır bulunacaktım. Benim için o kadar çok şey yapmıştı ki, en azından bunu yapmalıymışım gibi geldi. Her şey benim için biraz fazla olsa da.

Yemyeşil havuz alanına şöyle bir baktım ve Maddy'nin hamile Cassie'nin yanında, Nia ve Hope'la birlikte oturduğunu gördüm. Gülüyorlardı, başlarını alınları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırmışlardı, arkadaştan çok kız kardeş gibi davranıyorlardı. Onu bu kadar mutlu görmek hoşuma gitti. Maddy her zamanki gibi, kıvrımlarını saran bakır renkli sade bir kolsuz bluzun içinde inanılmaz görünüyordu. Cassie'ye gülümsüyordu, kutlamanın bir parçası olmaktan heyecan duyduğu belliydi. Benim için çalışmaya başladığından beri onu kız arkadaşlarından bu kadar uzak tuttuğum için bir suçluluk hissettim. Bu bağlantıya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

onun insanları. Bunu anlamıyordum ama onun için önemli olduğunu biliyordum, bu da benim için de önemli olması gerektiği anlamına geliyordu.

Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi başını kaldırıp gözüme baktı. Gülümsemesi... bir güneş ışığı sarsıntısıydı. Ben de çaresizce gülümsedim.

"Cohiba?" James ceketinin göğüs cebinden sarı ve siyah şeritli Küba purolarından iki tane çıkararak sordu.

"Kesinlikle," diye cevap verdim, ondan aldım. "Ama muhtemelen buradan uzaklaşmalıyız..." Aralarında iki hamile kadının daha bulunduğu kalabalığa elimle işaret ettim.

James'i iskeleye inen geniş avluya kadar takip ettim. Sigaralarımızı yaktık ve suya bakarak birkaç dakika sessizce keyifle tüttürdük.

"Bunun için evinizi açmanız gerçekten çok hoş. Görünüşe göre bunun için çok çaba sarf etmişsin."

James güldü. "Daha çok çok para gibi. Ama buna değer. Kaitlyn kız kardeşi için en iyisini istiyor. Benim de tek istediğim onu mutlu etmek. Parti için kulüplerimden birini kullanabileceğini söyledim ama kabul etmedi."

"Mantıklı olurdu," dedim, etkinliğin James'in şık mekânlarından birinde nasıl geçeceğini düşünerek. "Bolca alan, işleri nasıl yürütmeyi sevdiğini tam olarak bilen personel ve hepsinden önemlisi, tüm bu insanları lanet olası evinden uzak tutmak."

James kıkırdadı ve başını salladı. "Gerçekten huysuz olabiliyorsun, bunu biliyor muydun?"

"Ne?" Puromu üflerken ağzımın kenarından "Ne?" dedim. "Haklı olduğumu biliyorsun. Burası senin sığınağın."

Başını salladı. "Evet, ama burada olması Kaitlyn'i mutlu etti, yani bu da var."

"O da var," diye katıldım.

Bu, başkalarının duygularına öncelik verme dürtüsünü anlamaya başladığım bir şeydi. Kadınlara karşı hiçbir zaman çiçekler ve akşam yemekleri gibi basit jestlerden fazlasını yapan biri olmamıştım. Gerçi çiçekler genellikle Kolombiya'dan getirilen egzotik, iki tonlu güllerden oluşan devasa buketlerdi ve akşam yemekleri ya kaptanın masasında ya da satın aldığım boş bir restoranda yenirdi ama olsun. Büyük jestler yapmayı tercih ettim çünkü bunların nasıl işe yaradığını biliyordum. Duygular mı? Onlar daha zordu. Ama şimdi James'in Kaitlyn'i mutlu etmek için çok çalışma dürtüsü bana mantıklı geliyordu, çünkü ben de aynı şeyi Maddy için yapmak istiyordum.

Bana hep böyle gülümsemesini isterdim.

Yirmi dakika sonra purolarımızı hızlıca içmiştik. İsteksizce kalabalığa geri döndük çünkü dönmek için bir bahanemiz yoktu.

"Daha fazla eğlenceye hazır mısınız?" James şaka yaptı.

Telefonum çaldı ve geldiğimizden beri ondan uzak durmayı başarmış olsam da, kontrol etmek için birkaç dakika çalabileceğimi düşündüm. "Birazdan orada olacağım, sadece gerçek dünyada neler olup bittiğini görmem gerekiyor. Görev çağırıyor, kelimenin tam anlamıyla." Telefonumu havaya kaldırdım.

Neyse ki söndürülmesi gereken bir yangın yoktu, sadece yoğun bir ajansın olağan iniş çıkışları vardı. Birkaç makale bana ulaştı, bazı oyuncularım marka anlaşmalarının durumunu kontrol ediyordu, gösterişli bir snowboardcu ile ilgili bir halkla ilişkiler sorunu vardı. Hayatı boyunca şımartılmaktan çok kışına bir tekme yemeye ihtiyacı olan bu çocukla ilgili stratejimi düşünürken okyanusa bakıyordum.

"Noah," diye azarladı arkamdan bir ses.

Lanet olsun. Yakalandım.

"Selam Maddy. Arkadaşlarınızla eğleniyor musun?" "Arkadaşlarınızla eğleniyor musun?" diye sordum.
arka cebimdeki telefon.

Bana ters ters baktı ama bir şey söylemedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Gülümsemesi her zamankinden daha az parlak görünse de bir anda kendini toparlamış ve yüzü rahatlamış gibiydi. "Evet, ben iyiyim. Pasta ve hediyelerden önce birkaç oyun oynayacağız. Hadi, senin de bunun bir parçası olman gerek."

"Oyunlar mı?" Hoşnutsuzluğumu zar zor gizleyerek sordum. "Ne tür oyunlar? Dart, umarım. Ya da poker."

Bana gözlerini devirdi. "Hayır, bebek temalı parti oyunları. Eğlencelidirler, bayılacaksın."

"Nedense bundan şüpheliyim," diye mırıldandım nefesimin altında ona doğru yürürken.

Yumuşak elini elime aldım ve sıktım, eğer bu Maddy'yi mutlu ediyorsa, sihirli bir şekilde benim için de aynısını yapabilir düşüncesiyle kendimi yatıştırdım. Nasıl olduğunu göremesem bile.

Grup çoktan toplanmış, üzerinde çiçek çelenkleri olan büyük bir beyaz tahtanın etrafındaki sandalyelere oturmuştu. Kalabalığın arka tarafındaki boş bir koltuğa oturmaya başladım ama Maddy beni ilk sıraya, Nia ve Hope'un oturduğu yerin yanına çekti. Kaitlyn oyunun kurallarını açıkladı.

"Bebek Pictionary ile başlıyoruz!"

Gruptaki kadınlar sanki yüksek paralı kumar makinelerinde oturuyormuşuz gibi tezahürat yaptılar.

"Tüm ipuçları bebek temalı ve ister çizebilir, ister canlandırabilirsiniz."

Tahta çiziminde sıra almak bir yana, *herhangi bir şeyi* canlandırmamın kesinlikle imkânı yoktu.

"Kızlara karşı erkekleri oynuyoruz," diye devam etti Kaitlyn erkeklerin iniltileri arasında. "Çiftleri ayırdığım için üzgünüm. Erkekler bu tarafta, kızlar bu tarafta," dedi işaret ederken. "Geldiğinizde hepinize verilen, arkasında numaralar olan küçük emzik etiketlerini hatırlıyor musunuz? Bu oyuncu sırası. Herkes kendi tarafına geçsin ve numaralarını kontrol etsin."

Maddy bana sırıttı. "Başaracak mısın?"

"Ne, o kadar belli mi?" Ayağa kalkarken mırıldandım.

"Senin numaran kaç?" diye sordu, emzik etiketine bakarak. "Yedi yaşımdayım."

Bana verildikten bir saniye sonra toparladığım şeyi bulmak için ceplerimi karıştırdım. Açtım. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben bir numarayım."

"Yaşasın," diye tezahürat yaptı. "Tabii ki öylesin! Git beni gururlandır."

Acımdan zevk alıyor gibi görünüyordu. James'in, baba adayı Scott'ın yanında oturduğu yere doğru yürüdüm.

"Bunun olmasına siz izin verdiniz!" İkisine de çıkıştım.

James'in gözleri kocaman oldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben de en az senin kadar şok oldum. Belki de hepimiz bir araya gelip bir isyan başlatabiliriz."

"Şu kadınlara bak," dedi Scott, hepsinin güldüğü ve yerleştiği yeri işaret ederek. "Bir isyanla kesinlikle paçayı kurtaramayacağız. Hızlıca kaybedelim ki tekrar içmeye başlayabilelim."

Önce kadınlar çıktı. İlk yarışmacı, güllerle süslü sarı sepetten bir kâğıt çeken hamile bir kadındı. Muzaffer bir gülümseme takındı ve sadece karnını işaret etti. Kızlar tarafı hep bir ağızdan "*bump!*" diye bağırdı ve kadın zaferle ellerini havaya kaldırdı.

"Bayanlar için bir puan," diye tezahürat yaptı Hope. Erkekler şok içinde birbirlerine baktılar. "Az önce ne oldu?" Scott sordu.

"Beyler, bir numara kim? Sıra sende."

Ön tarafa doğru ilerlemekten ve sepetten ipucunu çekmekten başka çarem yoktu. Sözüm "önlük" idi.

Çıtayı yüksek tutan bir yarışmacıdan sonra sırası gelen ilk kişi olduğum için üzerimde baskı vardı. Öfkeyle bir önlüğün iyi bir temsili gibi görüldüğünü düşündüğüm şeyi çizdim, ancak takım arkadaşlarım "şarküteri bileti" ve "balık yemi" gibi şeyleri bağırmaya devam etti.

Çizdim ve yeniden çizdim, işaretleyiciyi kullanarak o kadar çok kez işaret ettim ki kar yağıyormuş gibi göründü.

"Önlük!"

Ses kadınlar tarafından geliyordu ve döndüğümde Maddy'yi elini ağzına kapatmış, gözlerini kocaman açmış halde buldum.

"Maddy, ne o l u y o r ?" Nia bağırdı. "Yanlış takım! Bu tur diskalifiye edildi!"

"Bunun bir önlük olduğunu nasıl anlamazsınız?" diye azarladı. "Bu çok açık!"

Kadınlar homurdandı. "Ben göremiyorum," dediğini duydum birinin.

"Öyle

şarküteri bileti gibi görünüyor," dedi bir diğeri.

Başarısız olduğum için şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım ama Maddy ile aynı dalga boyunda olmamız hoşuma gitmişti. Birlikte bir takımda olsaydık yenilmez olurduk, bu da bana bir fikir verdi.

"Belki de farklı bir şekilde takım olsak daha iyi olur? Çift olarak mesela?" Bana gülümseyerek karşılık veren Maddy'ye gülümsedim ama Nia hemen buna bir son verdi.

"Asla olmaz. Maddy bu oyunda çok iyi. O bizimle kalıyor."

Tekrar oturduğumda ve bir sonraki oyuncu beyaz tahtadaki yerini aldığı anda biraz ukalalık ettim. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, oyun eğlenceli geçti. Hepimiz kazanmaya çok fazla odaklandık ama sonunda kadınlar büyük ölçüde Maddy sayesinde oyunu süpürdü. Bundan sonra partinin geri kalanı kek yiyerek ve Cassie'nin sonsuz gibi görünen bir yığın hediye açmasını izleyerek sakinleşti. Onuncu tulumda gitmeye hazırdım ama Maddy tüm bunlardan büyülenmiş gibi görünüyordu. Cassie'den başka hiçbir şeye odaklanamıyordu, ben de onur konuğu hediye üstüne hediye açarken telefonumu kontrol ettim.

Duş nihayet bittiğinde, Maddy'nin arkadaşlarıyla vedalaşmasını bekledim. Birbirlerine sarılıp öpüşürken aralarındaki baē çok açıldı.

Eve dönerken her zamanki gibi konuşmasını bekliyordum ama o sessizdi ve pencereden dışarı bakıyordu.

Gerginliēi azaltmak için "Fena deēildi," dedim. "Korkunç deēildi." "Mm-hmm."

Ona baktım. "Sorun nedir? Üzgün görünüyorsun."

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. "Üzgünüm, Noah! Telefonda uzak duracaēını söylemiştin ama yirmi dakikadan fazla telefonda kaldın! Hediyelerin hiçbirini görmedin bile! Sinsi olduēunu sanıyordun ama seni yakaladım."

İçimi çektim. "Oh, hadi ama. Ne yapmam gerekiyordu, Maddy? Bir bebeēin kaç tane emziēe ihtiyacı olur ki? Ayrıca telefonumda solitaire oynamıyordum. *Çalışıyordum.*"

"Her zaman çalışıyorsun," diye homurdandı, koltukta kamburlaştı ve pencereden dışarı baktı.

"Aynen öyle. Benim bir işim var. Olur böyle şeyler." "Ama bana bir söz vermiştin."

Telefonumu kullanmayacaēımı söylediēim doēruydu ama bunu söylerken duşun büyük bir kısmının ne kadar sıkıcı geçeceēini bilmiyordum. Ayrıca, partinin sıkıcı kısmında işle ilgili sorunlarla ilgilenmek, zamanımı onunla geçirebilmem için bana zaman kazandırmıştı - bu iyi bir şey deēil miydi? İdeal bir dünyada, teknik olarak izinli olmam gereken bir günde belki de hiç çalışmam gerekmeyecekti ama ben ideal bir dünyada yaşamıyordum, bu dünyada yaşıyordum.

İş-yaşam dengesi konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım ama bu gerçeēi de hiçbir zaman gizlememiştim. Maddy otel odasındaki o ilk sabahdan itibaren nasıl yařadıēımı görmüştü. Ve şimdiye kadar bunu sorun etmemişti. Hayatımı istediēim gibi yaşamama izin verme isteēi onun çekiciliēinin bir parçasıydı. Benden bir şey talep etmemesi hoşuma gidiyordu. Eēer surat asması

Çalışmak zorunda olmamın bir norm haline geleceği konusunda... Bundan ne anlam çıkaracağımı ya da geleceğimiz için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Direksiyonu daha sıkı kavradım ve gaza bastım.

"Hâlâ bende kalmak istiyor musun?" diye sordum. Maddy omuz silkti.

"İstersen seni eve bırakabilirim." "Hayır, sorun değil. Senin evine geleceğim."

Aramızdaki gerginliği bilmeme rağmen bunu istemesi beni rahatlatmıştı.

aramızdaki ilişki yok olmayacaktı. Onunla yatakta geçireceğim geceyi şimdiden hayal edebiliyordum.

Aramızdaki şeyler değişiyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

MADDY

Beyaz bluzuma soya sosu dökme tam bana göreydi. Noah ve ben ofisinde, Cassie'nin duşundaki karmaşadan sonra işleri yeniden yoluna koyma yöntemi olan üçüncü telefonsuz öğle yemeğimizin tadını çıkarıyorduk ve ben ona bir hikaye anlatmaya biraz fazla dalmıştım, önümdeki suşi tepsisini yanlışlıkla devirmiş ve kahverengi pisliği önüme dökmüştüm.

Her türlü acil durum malzemesiyle donatılmış kadınlar tuvaletine girerken gömleğime bakıyor ve kendi kendime mırıldanıyordum. Kafamı kaldırdığımda, tanımadığım güzel bir kadının yansımasına bakıp burnunu çektiğini gördüm, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Aynada gözüme takıldı ve hemen doğruldu, ellerini yıkıyormuş gibi yaptı. Bana sahte olduğunu anlayabileceğim sıkı dudaklı bir gülümseme verdi.

"İyi misin?" Yaklaşırken sordum. Çabucak

başını salladı. "İyiyim, teşekkürler."

Benim yaşlarımda görünüyordu, güzel, açık bir yüzü ve uzun, düz sarı saçları vardı. Onu birkaç saniye daha izledim ve ifadesi yine buruştu.

"Yalan söylüyorum, iyi değilim," diye hıçkırdı.

"Hey, hey, neler oluyor?" Ona yaklaşırken sordum. Başını eğip sessizce ağlarken sırtını okşadım. "Benimle konuşabilirsin. Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

"İş yerinde ağladığım için kendimi çok aptal hissediyorum. Belki de benim hatamdı?"

"Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?" diye nazikçe önerdim.

"Ben Maddy. Senin adın ne?"

Birkaç sakın nefes aldı. "Anna. Tanıştığımıza memnun oldum."

Ağlarken bile hoş beş etmesine gülümsedim. "Bana neler olduğunu anlattığında daha da güzel olacak."

Anna yüzünü incelemek için aynaya doğru eğildi. "Berbat durumdayım." Orada biriken siyah lekelerden kurtulmak için parmak uçlarını gözlerinin altında gezdirdi. Aynadan bana baktı. "Özür dilerim, önemli değil."

"Hayır, en azından bana neler olduğu hakkında bir ipucu verene kadar gitmene izin vermeyeceğim. İşle mi ilgili? Çünkü eğer konuşmak istemediğin kişisel bir şeyse, burnumu sokmayacağım."

Anna dönüp bana baktı ve alt dudağı titredi. "Bu iş." "Dinliyorum..."

İçini çekti ve gözlerini lavaboya dikti. "Bir çocuk var, benim katıma yeni taşındı ve bir süredir flört ediyorduk. Seksi olduğunu düşünmüştüm." Gergin bir kahkaha attı. "Ama sonra biraz tuhaflaşmaya başladı. Saldırganlaştı. Uygunsuz şeyler söylemeye başladı."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne tür şeyler?"

"Mesele de bu," diye hıçkırdı Anna. "Başlangıçta *kötü* değildi. Bana kendimi güzel hissettiriyordu. Bu yüzden ona durmasını söylemedim ve sonra onunla ilgili fikrimi değiştirdiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Aşırı tepki verip vermediğimi merak ettim. Ne kadar güzel görüldüğümle ya da giydiklerimi beğendiğiyle ilgili şeyler söylüyordu. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta hoşuma gitmişti. Ama sonra, eteğimin altından tangamın dış hatlarını görebildiğini söylemek gibi beni tuhaf hissettiren şeylere dönüştü. Bir keresinde 'FMP'lerimi beğendiğini söyledi ve sonra bunun ne anlama geldiğini bilip bilmediğimi sordu. Cevap vermeye başladım ama sözümü kesti ve 'Sik beni pompalarım, vurgu *sik beni*' dedi. Ve bunu söylerken bana bakışı." Anna ürperdi. "Böylece belki çıkabileceğimi düşündüğüm bir adamdan beni ürküten bir adama dönüştü. Kendimi ondan uzak tutmaya başladım ama o bunu kabul etmedi."

Kim olduğunu sormaktan kendimi alıkoydum. İçten içe zaten bildiğime emindim ama sormadan önce hikyenin tamamını öğrenmek istiyordum. "Böyle olduğu için çok zgnm. İK ile konuştunuz mu?"

"İhtiyacım olduğunu düşünmedim. Sadece ondan kaçtım ve bu işe yarıyordu. Bir sorun gibi görünmüyordu. Ama sanırım masama her geldiğinde aniden bir telefon görüşmesi yaptığımı fark etti. Ya da bir toplantıya koşuyordum. Adam aptal değil, anladı." Kaşlarını attı. "Ve sonra bugün..." titreyen bir nefes aldı ve gözleri yeniden yaşardı.

Sırtını nazikçe okşadım. "Ne oldu?" Yumuşak bir sesle sordum.

Anna benden uzaklaştı ve yumruklarıyla gözlerini sildi, makyajından arta kalanları bulaştırdı. "Tanıtım bölümünden Rachel'la birlikte üzerinde çalıştığımız bir proje hakkında konuşmak için altıncı kata çıkıyordum. Asansöre bindim ve kapılar kapanırken o *da* hemen arkamdan bindi."

Midem bulandı. Anna'nın kimden bahsettiğini bildiğimden giderek daha fazla emin oluyordum ve bu beni hasta ediyordu.

"Bana internette asansörün katlar arasında durmasını sağlayacak bir hile kodu okuduğunu söyledi. Sonra da yaptı. Birinci ve en st kattaki düğmelere aynı anda bastı ve asansör durdu. Alarm ya da başka bir şey yoktu, sadece... orada kapana kısılmıştık." Gözleri tekrar doldu. "Ona bir toplantıya gitmem gerektiğini söyledim ve bana güldü. Sonra... beni köşeye sıkıştırdı." Anna burnunu çekti. "O bunun komik olduğunu düşündü ama ben zlmeye başladım. Zaten kapalı alanlardan hoşlanmıyorum ve o beni sıkıştırıyor, sanki beni yutacakmış gibi yukarı aşağı bakıyordu. Sonra ellerini iki yanımdaki duvara koydu, aslında bana dokunmadığı halde beni köşeye sıkıştırdı. Sanki bir oyun oynuyormuşuz gibi gülüyordu. Sanki bundan zevk alıyormuşum gibi." Yüzünü buruşturdu. "Bana iyice yaklaştı ve kulağıma fısıldadı, o anda ve orada sevişebileceğimizi söyledi. Kusmak istedim. Ona birkaç kez durmasını söyledim ve geri ekilmeyince onu ittim. Bu onu daha da

kızgın. Kaltaklık yaptığımı söyledi." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Çok korkmuştum. Çünkü bana ne yapacağını bilmiyordum."

Anna'ya olanlar yüzünden kalbim hem öfke hem de korkuyla çarpıyordu. "Nasıl dışarı çıktın?"

Nefes aldı. "Sanırım biri başka bir kattaki asansör düğmesine bastı ve hile kodunu geçersiz kıldı. Tekrar hareket etmeye başladık ve o hiçbir şey olmamış gibi benden uzaklaştı. Hatta öğle yemeği için nereye gitmemiz gerektiğinden bahsetmeye başladı! Kapı açılana kadar öylece donup kaldım. Asansörden çıkmak için koşarken neredeyse Pete Miller'ı deviriyordum."

"Beckett Tate'ti, değil mi?" diye sordum.

Anna dondu kaldı. "Nereden bildin?"

Kollarımı kavuşturdum ve lavaboya yaslandım. "Diyelim ki ben onunla bir geçmişim var. Bunların çoğu burada çalışmaya başlamamdan önceye dayanıyor... ancak PSM'de çalışmaya başladığımdan beri tamamen haddini aşan birkaç şey söyledi ve yaptı. O olaylardan biri muhtemelen sizin katınıza taşınmasının nedenlerinden biri."

Noah'nın Beckett'in yerini değiştirdiğini fark etmemiştim, sadece onu artık etrafta görmediğim için rahatlamıştım. Şimdi, onun korkunç hikâyesini dinledikten sonra, Anna'nın yaşadıklarından neredeyse kendimi sorumlu hissediyordum. Ama içimden bir ses Beckett'in binanın dört bir yanına dağılmış ve onun yanında kendini rahatsız hisseden bir sürü kadın olduğunu söylüyordu. Sorun oydu, oturma düzeni değil.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Anna başını salladı. "Bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şey."

"İnsan kaynaklarına gitmen gerek," dedim omzunu hafifçe kavrayarak. "Sana olan şey farklı. Bu bir taciz ve anlattığın kadarıyla tehlikeli bir boyuta ulaşıyor."

"İK'ya gittin mi?" diye bana karşılık verdi.

Kaşlarımı çattım, beni çağırdığı için biraz utanmıştım. "Hayır, söylemedim ama söylemeliydim çünkü başına gelenlere bak. Birlikte gitsek nasıl olur?"

Anna sırtını dikleştirdi. "Bunu benim için yapar mısın?"

"*Bizim* için. Birlikte hareket etmeliyiz. Onun kötü davranışları hakkında ne kadar çok belge bulularsa, ondan kurtulmak için o kadar çabuk dava açabilirler."

"Bekle... Onu *kovdurmak* mı istiyorsun?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen istemiyor musun?"

"Ben... Bilmiyorum. Sanırım bunu hiç düşünmedim ama... Evet, istiyorum."

"Bence şimdi gitmeliyiz, henüz zihninde tazeyken, böylece daha net olabilirsin. Böylece güvenlik kamerası görüntülerini alabilirler."

Anna'nın gözleri tekrar doldu. "Kameraya mı çekmişler?"

"İzlemek zorunda değilsin," diye güvence verdim ona. "Bunu bir kez yaşadın, bu yeterli."

Bluzumdaki lekeyi işaret etti. "İstiyor musun..."

Başımı salladım ve lekeli kısmı eteğimin içine soktum. "Bir dakika daha beklemek istemiyorum. Hadi gidelim."

Noah'ya mesaj atmayı düşündüm ama daha önce İK'ya gitmem için beni teşvik etmişti, bu yüzden Anna'nın Jennifer'a gerekli raporları sunmasına yardım etmemi destekleyeceğini biliyordum.

Asansöre bindiğimizde Anna kendine sarıldı, sanki bir köpekbalığı kafesine giriyormuş gibi görünüyordu.

"Burada olmanın rahatsız edici olduğunu biliyorum," dedim. "Hile kodu için bir geçersiz kılma olup olmadığını öğrenmek için İK'nın bina hizmetleriyle konuşmasını sağlayabiliriz, böylece bu bir daha başınıza gelemesin."

Başını salladı, hafifçe yeşil görünüyordu.

Asansörden indiğimizde beni durdurmak için kolumu tuttu. "Bunun fazla abartılı olabileceğini hissediyorum. Belki de yanlış yorumlamışımdır. I

şikayetçi olmak istemiyorum."

Neden tereddüt ettiğini anlıyordum. Ben de aynı şeyi yapmıştım. Kadınlar akışa uymaya ve dalga yaratmamaya programlanmıştı ve Beckett gibi erkekler de buna güvenir. Kaba bir uyanış yaşamak üzereydi.

Elini kendi elimle kapattım. "Bak, bugün zaten birileri seni istedikleri şeye zorlamaya çalıştı. Ben bunu yapmayacağım. Bu tamamen senin seçimin. Ama hissettiğin korku, sana böyle hissettirilmemeli. Asla. Bunu sana yapan Beckett'tı ve yaptıklarının sonuçlarına katlanmasını istiyorum. İş sözleşmesinin yaklaşık yarım düzine kısmını ihlal etti. Seni *tehdit etti*. Birkaç ay önce imzaladığım sözleşmemi okudum ve size yaptığı şeyin kovulabilir bir suç olduğunu söyleyebilirim."

Ona söylemediğim şey, patronuma aşık olmama izin verilip verilmediğini görmek için belgeyi dikkatlice okuduğumdu.

"Biri beni mi çağırdı?" Jennifer kapı aralığında belirerek sordu. "Kovulabilir suç' diye duydum. Ofisime gelmek ister misiniz hanımlar?"

Anna bana gergin bir bakış attı, ben de başımla onayladım.

"Evet," dedi kısık bir sesle. "Sizinle başıma gelen bir şey hakkında konuşmam gerekiyor."

"Benim de rapor etmek istediğim bir olay var," dedim onu desteklemek için. Jennifer kapıyı arkamızdan kapatırken Anna bana minnettar bir gülümseme verdi.

Anna hikayeyi gözyaşları içinde ikinci kez anlattı ve ardından ben de Beckett'in personel toplantısı sırasında kulağıma uygunsuz yorumu nasıl fısıldadığına dair hikayemi anlattım.

Biz ofisteyken Jennifer bina güvenliğini aradı ve saniyeler içinde olayın güvenlik kamerası görüntülerini ekranında izlemeye başladı. İkimiz de duyguların değişimini izledik.

Yüzünde meraktan endişeye, onaylamamaya ve düpedüz öfkeye doğru bir değişim oldu. Tiksintiyle dizüstü bilgisayarını tokatlayarak kapattı.

"Anlattıklarınız ve bu doğrulayıcı kanıtlarla birlikte, işine son verilmesi için elimizde fazlasıyla bilgi var. Bunu bugün yapmanın rahatlığı içindeyim. İkinizin de bu olay raporlarını doldurmanızı ve birkaç belgeyi imzalamanızı istiyorum." Kâğıtları masanın üzerinden bize doğru itti, sonra eğilip çekmecesinden birkaç tane daha çıkardı. "Haksız bir fesih davasıyla geri dönmeye çalışırsa diye bunlar önemli. Her şeyin kitabına uygun ve tamamen hava geçirmez olduğundan emin olmamız gerekiyor. Sözü açılmışken, hukuk departmanını da devreye sokmam gerekiyor. Ama sizi temin ederim ki Beckett Tate gün bitmeden binadan çıkarılacak."

"Vay canına." Anna dudaklarını büzerek uzun bir nefes verdi. "Her şey çok hızlı geliyor."

"Yeterince hızlı değil," diye yanıtladım kalemi imzalı belgelerin üzerine yerleştirirken. "Ve daha önce ortaya çıkmadığım için kısmen suçlu olduğumu hissediyorum. Sadece biz olamayız. Eminim onun kendilerini rahatsız edecek şekilde davranmasıyla uğraşmak zorunda kalan başka kadınlar da vardır. Ya da daha kötüsü. Bugün Beckett'in tacizine bir son veriyoruz. Bir daha asla."

Anna uzandı ve kolumu sıktı. "Teşekkür ederim."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve ben de sıktım. Yaşanan onca şeyden sonra nihayet her şeyin rayına oturduğunu hissediyordum.

İyi bir yere geri dönmüştüm.

NOAH

Her şey boka sarıyordu ve ben burada oturup sıradan bir günmüş gibi davranmak zorundaydım.

Maddy ve Anna İK'ya şikâyetlerini ilettikten sonra Jennifer hemen hukuk departmanı ile temasa geçmiş ve birlikte Beckett Tate'i binadan olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde uzaklaştırmak için bir plan yapmışlardı.

Ne yazık ki o pisliğin başka fikirleri vardı.

Kendisine Gizlilik Sözleşmesi ve iki haftalık maaşının yanı sıra binadan çıkması için kalan PTO'su teklif edildiğinde -ki bunun çok cömertçe olduğunu düşünmüştüm- anlaşılmayı yırtıp atmış ve "eşyalarını almak için" masasına dönmek üzere hışımla dışarı çıkmıştı. Bilgisayarının ve ağının zaten kilitli olduğunu görünce öfkelenmesi güvenliğin müdahale etmesini gerektirdi. Ancak polis çağırmakla tehdit edildikten sonra nihayet ayrıldı.

Ve o andan itibaren işler daha da kötüye gitti.

Beckett Tate haberi patlak verdiğinden beri kabul ettiğim ilk ve tek telefon röportajıyla uğraşırken manzaranın beni sakinleştirebileceğini umarak ofisimin penceresinden dışarı baktım. Halkla ilişkiler ekibim, Beckett'in işine son verilmesiyle ilgili resmi bir açıklama yapmadan önce, ESPN ile hasar kontrol amaçlı bir telefon görüşmesi yapmamın uygun olacağını düşünmüştü. Muhabire aslında hiçbir şey söylemeyecektim, sadece tartışmayı görmezden gelmediğimi açıkça ortaya koyarken kendi görüşümü ortaya koyan hazır alıntılar yapacaktım.

"Görünüşe göre eski çalışmanız Beckett Tate ile aranız oldukça bozulmuş," diyordu röportajı yapan Dan adındaki adam. "Sosyal medya hesaplarını kullanmaktan geri durmuyor. Onları takip ediyor musunuz?"

Elbette takip ediyordum, halkla ilişkiler ekibim aracılığıyla ama oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum. "Hayır, takip etmedim. Benim odak noktam her zaman müşterilerim ve çalışanlarım olmuştur."

Dan boğazını temizledi, sanki bundan sonra olacaklar için kendini hazırlıyor gibiydi. "Çalışanlarınızdan bahsetmişken, bu beni doğrudan bir sonraki soruma götürüyor. Beckett sizin -ifadelerimi bağışlayın, bu doğrudan bir alıntı-... çalışanlarınızı... becerdiğinizizi yazdı. Şirket protokolüne uymadan bir asistanı işten çıkardığınızı ve ardından ilişkisi olduğu söylenen kişiyi hemen işe aldığınızı öne sürdü. Onun iddiasına göre kendisi sadece bir iş arkadaşıyla flört ettiği için kovulmuş ama siz hiçbir sonuçla karşılaşmadan bir astınızla ilişkinizi sürdürüyorsunuz. Sizin onu tehdit ettiğinizi ve bu yüzden işine son verildiğini düşünüyor. Buna nasıl yanıt veriyorsunuz?"

Asansörün güvenlik kayıtlarında onu ne yaparken gördüğümü ve Maddy'ye ne söylediğini ayrıntılarıyla anlatmamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım. O ahmak bunu gerçekten *flört* olarak mı nitelendirmişti? Hadi oradan. Ama Beckett'ın bana attığı saçma sapan çamurlara kendimi kaptırmamak için doğru yolu bulmam gerektiğini biliyordum. Ayrıca, hukuk da işin içindeydi ve her şeyi izliyor, olası mahkeme savaşları için sessizce bir dosya hazırlıyordu. Rolümü oynamalıydım, suratını dağıtmak isteyen öfkeli bir erkek arkadaş değil, çalışanlarını kollayan endişeli bir iş sahibi. Ki bu doğrudu elbette.

Ama Beckett'ı öldüresiye dövmek istiyordum.

"Şirket el kitabımız, ofis içi flörtlere ilişkin politikalarımızın yanı sıra cinsel tacize karşı duruşumuzu da çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. PSM'de ya da başka bir yerde bu ayrımı yapmak zor değildir. Benzer düşünen, ilgili iki taraf arasındaki ilişkilere izin verilir. İstenmeyen cinsel yaklaşımlara ve sözlü ya da fiziksel tacize ise izin verilmez. Görünüşe göre Bay Tate'in aradaki farkı anlamakta bir sorunu varmış. Yasal nedenlerden dolayı şu anda ayrıntılara giremem, ancak kendisine karşı bildirilmiş iki taciz vakamız var,

Bunlardan biri suçlayanın hikayesini doğrulayan güvenlik kamerası görüntülerini içeriyor."

"Bu görüntüleri yayınlayacak mısınız?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap verdim.

Gerçek şu ki, bu noktada onu yayınlamamızın neredeyse hiçbir önemi yoktu. Hasar tamamlanmış gibi hissediyordum çünkü Beckett'ın çenesi düşüktü ve benim "asistan sikişimi" dinleyen herkese yayınlıyordu. Sektörümün düzenli olarak uyuşturucu ve seks işçileriyle ilgili oyuncu olaylarıyla uğraştığı düşünülduğünde, tepkiler anında ve dürüstçe şok edici olmuştu. Ancak insanlar bir spor menajeriyle ilgili skandalı görmezden gelmedikleri gibi en sevdikleri oyuncuyu da görmezden gelmeye hazırды. Büyük haber kaynakları Beckett'ın söylediklerini ele geçirmişti ve kanamayı durdurmayı umuyorsam resmi bir açıklama yapmam gerekiyordu.

Çünkü müşterilerim kaçıyordu.

Oyuncularıma her zaman her şeyden önce temiz görünmeleri gerektiğini öğütledim. Eğer büyük paralı sponsorluk anlaşmaları istiyorlarsa, günaha girmemeleri ve olumlu bir imaj sergilemeleri gerekiyordu. Beckett sayesinde artık kendi tavsiyelerime uymadığım düşünülüyordu. Konumumu astlarımı baştan çıkarmak için kullandığım ve aynı şeyi yapmaya çalışan erkekleri kışkırttığım ve güvensizlikten öfkeli olduğum *algısı* oluştu. Dağınık ve aşağılayıcıydı ve oyuncular gemiden atlıyorlardı çünkü iş yapma şeklim konusunda dürüst olduğuma inanmadıklarını söylüyorlardı.

Yıllardır tanıdığım insanların benim kadın çalışanlarımdan faydalanacak türden bir adam olduğuma inanmaları beni çok kızdırdı.

Ekibim resmi bir açıklamanın yardımcı olacağını iddia ediyordu ama benim şüphelerim vardı. Öfkeliydim, hamdım ve yardım etmek için canla başla çalıştığım adamlardan bazılarının benim yerime Beckett'a inanmış olmalarına inanamıyordum.

"Bu görüşmeyi kısa tutacağıma söz verdim, eklemek istediğin başka bir şey var mı?" Dan sordu.

"Mesai bitimine kadar resmi bir açıklama bekliyoruz. Zaman ayırdığın için teşekkürler Dan, minnettarım."

Cevap vermesine fırsat vermeden bağlantı kesme düğmesine bastım ve telefonumu masama fırlattım. Geldiğimden beri Maddy'yi neredeyse hiç görmemiştim çünkü hasar kontrol ekibimle birlikte saklanıyordum. Not almak için ona ihtiyacım yoktu, kurumsal krizlerle başa çıkma konusunda deneyimli kendi asistanları vardı. Onu görmemek için bir bahanem olduğu için mutluydum, çünkü yaptığı şey hâlâ aklımdaydı.

Anna ile İK'ya gittiğinden değil. Mantıklıydı ve Beckett'ın kışına tekme yemesi konusunda hiç pişmanlık duymuyordum.

Sorun, bir kez daha, önce benimle konuşmadan şirketimi etkileyen ani bir karar vermiş olmasıydı. Anna'ya olanları düşünecek ya da Beckett'ın bu büyük skandalı yaratmasına fırsat vermeden ondan kurtulmanın en iyi yolunu planlayacak zamanım olmamıştı. Elbette, fesih prosedürünün bir parçası da hukuktu ve süreç çoğunlukla su geçirmezdi, ama Maddy'nin bunu bir telefon etme nezaketini bile göstermeden yapmış olması beni germişti. Beckett'ın işleyişine aşına olan herkes bunun olacağını görür ve şu anda içinde bulunduğumuz halkla ilişkiler kâbusunu önlemek için uygun korkulukları kurardı. Ama hayır, Maddy benim sürecin bir parçası olmama izin vermeden harekete geçmişti ve şimdi neyle karşı karşıya olduğumuza bir bakın.

Ona ofisime gelmesi için mesaj attım ve "gönder" tuşuna bastıktan saniyeler sonra kapıyı açtı. Alışılmışın dışında siyah, sade bir elbise ve topuklu ayakkabı giymiş, saçlarını arkaya toplamıştı. Yüz ifadesi bile işle ilgiliydi.

"Selam. İyi misin?" diye sordu.

"Yaşıyorum."

"Görüşme nasıl geçti?" Karşımdaki sandalyeye oturdu.

"İyi," diye cevap verdim, telefonumu elime alarak. "Beklendiği gibi, sürpriz yok. Resmi bir açıklama yapmadan önce herkesin üzerinde düşüneneği bir şey olacak, ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Durakladım. "Bence bu kadar büyük bir şeyle karşı karşıya kaldığımızda haydutluk yapmak yerine tüm tarafların katılımını sağlamak önemli."

Yüzü bir an için asıldı ve ben de iğneyi yediğimi anladım.

"Peki, tamam. Halkla ilişkiler ağırlığını koydu mu?"

Başımı salladım. "Görüştüler ama tam yönü ve ifadeleri bana bıraktılar. Bir şeye son şeklini verdiğimizde onu yayınlayacaklar."

"Belli ki taciz konusunu nasıl ele almak istediğini biliyorsun, ama..." koltuğunda kaydı. "... bizimle ilgili kısım ne olacak?"

"İşte tam da bu yüzden buradasınız. Neyi serbest bırakmakta rahat olduğunuzu konuşmamız gerekiyor."

Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi bir an beni inceledi. "Ben... Ben dürüst olmak konusunda rahatım. Biz rızaya dayalı bir ilişki yaşıyoruz ve hiçbir zorlama olmadı. Birlikteyiz çünkü birlikte olmak istiyoruz."

Son kısmı sessiz bir sesle söyledi.

"Tamam, güzel. Ben de bunu söylemeni umuyordum. İfadeye kendi sesini de eklemen iyi olacak."

Yüzü biraz düştü. "İlişkimiz hakkında bir şey söyleyecek misin?"

"Elbette. Ama önemli olan sizin payınız. İnsanlar uyumsuz güç dinamiği yüzünden başka seçeneğin olmadığını düşünecekler."

Sert bir kahkaha attı. "Keşke beni ne kadar beklettiğini bilselerdi. Tüm o karışık sinyaller."

İlişkimizin o dönemini düşünmek için doğru ruh halinde değildim. Benim

PSM'ye ve içinde bulunduğu krize odaklanılması gerekiyordu. "Sizi tacizle ilgili bölüme eklemeyeceğim. Bu konu el kitabında gayet iyi işlenmiş durumda, sadece açıklamada atıfta bulunacağım."

Telefonum çaldı. Matthew Garrison'dan bir mesajdı ve iyi olup olmadığımızı soruyordu. Maddy'yi neredeyse benim kadar uzun süredir tanıyordu ve bir ekip olarak neler yapabileceğimizi biliyordu.

Mesajına yanıt verirken Maddy'ye "Matthew," dedim. "En azından gitmeyeceğini biliyorum."

"Kaç tane var?" diye sordu kararsızca.

"Dört," diye cevapladım içimdeki öfke yeniden yükselirken. "Callaway, Rivera, Braun ve Kamaro."

"Derek Callaway gitti mi?" diye sordu şok içinde. "Biri başkasıyla evliyen olmak üzere üç farklı kadından üç çocuğu olan adam mı?"

"İşte o." İçimi çektim, yine kızgın ve bitkin bir haldeydim. "İfadeni yazarken yardımına ihtiyacın var mı?" Maddy sordu.

Başımı salladım. "Sorun olmaz. Tekliflerini aldıktan sonra taciz kısmını ele aldı."

Ayağa kalktı. "Kalmamı ister misin? Yoksa dışarıda mı bekleyeyim?" Kapının hemen ötesindeki masasının olduğu yeri işaret etti.

"Masana geri dönebilirsin, düşüncelerin için hazır olduğumda sana haber veririm."

"Tamam."

Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki boş Word belgesine bakıyor, öfkemi tutarlı bir yanıt yazabilecek kadar dizginlemeye çalışıyordum.

"Noah?"

Maddy elini kapı koluna dayamış, gergin bir ifadeyle beni izliyordu.

"Ne oldu?" Sabırsız görünmek istememiştim ama öyle anlaşıldığını duyabiliyordum ve bunun için özür dilememeyi seçtim.

"Biz... biz iyi miyiz?" diye sordu. "Bana kızgın görünüyorsun."

Öyle miydim? Bu bok fırtınasının içinde olmamın nedeninin bir parçası olduğu için kesinlikle mutlu değildim. Aynı zamanda, başı dertte birini gördüğünde hemen yardıma koşma içgüdüğü onda sevdiğim bir şeydi. Her şeyle ve onunla ilgili karmaşık duygular hissediyordum ama şimdi bunlara girmenin zamanı değildi.

"Biz iyiyiz Maddy," dedim elimden geldiğince nazikçe. "İşim konusunda pek emin değilim ama umarım bu açıklama yardımcı olur."

Kapıyı hızla açtı. "Doğru, elbette. O zaman sizi yalnız bırakayım. Okumamı istediğinizde bana haber verin."

İki taslak ve sekiz çift gözün ardından, açıklama haber bültenine girmeye hazırđı. Bildiri yayınlandıktan sonra Maddy ofisimde bana katıldı, topuklu ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını kanepede altına çekerek telefonunu taradı. Ben masamda kaldım.

"Twitter tepkisi şu ana kadar iyi," diye rapor verdi. "Bir sürü 'kimin umurunda' var ki bu da Twitter'dan alabileceğın en iyi şey."

Buzzfeed News'in işyerinde taciz ve güç dinamikleri üzerine yazdığı bir düşünce yazısını tararken bir mesaj geldi.

Kimden geldiğini gördüğümde "Kahretsin," diye mırıldandım. "Kevin Ultimo bana mesaj atıyor. Bir şey istemediğı sürece bana asla mesaj atmaz."

'Sözleşme' kelimesini gördüğümde bunun kötü bir haber olduğunu anladım. "Ne dedi?" Maddy gergin bir sesle sordu.

"Ayrılmak istiyor," dedim düz bir sesle. "Kontratını bozuyor."

İki mesaj daha geldi ama onlara bakma zahmetine bile girmedim. Ne dediklerini neredeyse *hissedebiliyordum*. Açıklama yardımcı olmuş olabilirdi ama yeterince yardımcı olmuyordu.

Gururum ve neşem, her sabah yataktan kalkma sebebim, serbest düşüşteydi ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

NOAH

Eskiden evimi bir sığınak olarak görürdüm ama bugün kendimi bir hapishane hücresinde gibi hissettim.

Açıklamaya rağmen, Beckett'in yalanlarının etkisi durmuyordu, bu da bir düzine müşterimin ya şirket içindeki başka acentelere geçmesine ya da bizi tamamen terk etmesine neden oldu. Ekibim ve ben bugün izin almamın akıllıca olacağına karar verdik, böylece çalışanlarıma görünmeye çalışmak zorunda kalmayacaktım. Çoğu insan böylesine zorlu bir dönemde bir kenara çekilme fırsatını memnuniyetle karşılardı. Ben her saniyesinden nefret ediyordum.

Kendimle ne yapacağımı bilemiyordum. Benimle ilgili bir şeyin ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemediğim için sosyal medyada gezinmemin bir yolu yoktu ve çalışmamak için kendimi dizüstü bilgisayarımdan uzak durmaya zorladım. Raflarımda okuyabileceğim sıra sıra kitaplar vardı, ancak bunların çoğu müşterilerim tarafından yazılmış biyografiler veya otobiyografilerdi. Zorlukların üstesinden gelmek ve hayallerine ulaşmakla ilgili hikâyeler.

Gözüm kitaplardan birine takılınca kaşlarımı çattım. Manuel Rivera'nın *Son Sayı Turu*. Manny'nin kitap tanıtımına gittiğimi hatırladım. Bir sonraki aşamaya geçmesine yardım ettiğim için bana teşekkür ederek kitabımı imzalamış ve "rüya takımının" bir parçası olduğumu söylemişti. Evet, doğru. Haberler çıktıktan sonra PSM'yi belirsiz bir şekilde bıraktığında hiç de öyle görünmüyordu.

Televizyonu bile açamadım. Tüm kanallar spor kanallarına programlanmıştı.

Evimin etrafında kafese kapatılmış bir hayvan gibi dolanıyordum. Kendimi güçsüz hissediyordum ve bundan daha fazla nefret ettiğim *bir* şey yoktu.

Sahile bakan veranda teselli vermiyordu. Gerçek şu ki, orası nadiren ziyaret etme fırsatı bulduğum bir yerdi. Maddy beni birkaç Pazar sabahı erken saatlerde onunla dışarıda oturmaya zorlamıştı ama en son ne zaman orada yalnız oturduğumu hatırlayamıyordum. Belki temiz hava zihnimi açmaya yardımcı olur diye düşündüm ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Kendimi bir şemsiyenin gölgesindeki koltuğa attım ve minderin altından bir romanın çıktığını fark ettim. Kapağında uzun, siyah saçlı, dağınık elbiseli güzel bir kadın vardı ve omzunun üzerinden çatık kaşlı, kabız görünümlü bir korsana bakıyordu. Maddy'nin aşk romanı, *Sonsuzluk Sözü*. İlk sayfaya kadar açtım ama kelimeler birbirine karıştı.

Maddy. Evimin her yerinde ondan izler vardı. Banyoda saç bağları ve küçük bir losyon şişesi. Bir fincanın içinde diş fırçası. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir kitap ışığı. Ön masamdaki dekoratif tabakta bir çift küpe. Hiçbir şey kasıtlı değildi. Kendi bölgesini işaretliyor gibi değildi; bunların hepsi Maddy'nin benim alanımda var olmasının yan ürünleriydi. Onun hayatımın bir parçası olduğuna dair küçük hatırlatmalar.

Genelde onları keşfetmek hoşuma giderdi. Bugün mayın gibi hissettim.

Telefonum çaldı ve o kadar hızlı cebimden çıkardım ki neredeyse elimden kayıyordu. Ofisten değil, ki ben de bunu umuyordum, Maddy'den. Sanki onu düşündüğümü hissediyor gibiydi.

"Günaydın," diye cevap verdim.

"Hey, dün gece nasıldı?" diye sordu kararsızca. "Uyuyabildin mi?"

Maddy'nin arkadaşlarıyla planları vardı. Benimle birlikte olmak için onları iptal etmeyi teklif etmişti ama onlarla geçirdiği zamana ne kadar değer verdiğini bildiğim için onları onurlandırmasının önemli olduğunu düşündüm. Ayrıca, kafamı toplamak için yalnız kalmak istemiştim. İşe yaradığından değil.

"Biraz," diye iç geçirdim sonunda salona uzanırken. Evet, çok yorulmuştum.

"Dinle, bugün ben de izinli olduğum için gelip sana eşlik edebilirim diye düşündüm. Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır. Burada yiyecek bir şey yok. Benim de pek iştahım yok."

Durakladı. "Tamam, sanırım daha sonra görüşebiliriz? Ya da konuşmayız, sana kalmış."

Birbirlerine ne söyleyeceklerini tam olarak bilemeyen iki insan haline gelmiştik. Aramızda nefret ettiğim bir gariplik vardı ama bunun suçlusunun kısmen ben olduğumu biliyordum. Olan biten her şeyde Maddy'nin rolünü bir türlü atlatamıyordum. Benim açımdan boktan bir düşünceydi, ama yine de önce benimle konuşmayı düşünmediği için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Hayır."

"Ne?" Maddy'nin sesi şok olmuş bir ciyaklamaydı.

"Yani, hayır daha sonra gelme. Sadece şimdi gel. Günü benimle geçir."

Rahatlamış bir iç geçirdi. "Oh iyi, ne demek istediğinden emin değildim! Kahvaltı getireyim."

"Zahmet etme, aç değilim." Midem protesto edercesine guruldadı.

"Birazdan orada olurum, hoşça kal!"

O neşeli ses biraz moralimi düzeltti. Maddy'yi görmek Her şeye rağmen benim için iyi.

Hızlı bir duş aldım ve zaten tertemiz olan evimi toparladım. Onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum ama içimdeki dırdırcı ses hâlâ oradaydı ve bana etrafımda olup biten her şeyde Maddy'nin büyük bir rolü olduğunu tekrar tekrar hatırlatıyordu. Bunu nasıl atlatacaktım?

Maddy asansörde benim katımın düğmesine bastığında telefonum uyarı verdi ve kalp atışlarım birkaç kademe hızlandı. Evet, her şeye rağmen onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Sadece beynimdeki parazitle başa çıkmam gerekiyordu.

Ona anahtar vermiş olmama rağmen kapıyı çaldı ve kapıyı açtığımda elinde New York tarzı simit satan bir dükkândan aldığı bir poşeti tutuyordu.

"Aç olmadığını söylediğini biliyorum ama yine de bir şeyler getirmeden duramadım. Eğer şimdi bir şey istemiyorsan, daha sonra yiyebilirsin. Günaydın bu arada."

Kısa bir sarılma ve başının üstünden bir öpücükle onu içeri buyur ettim. "Teşekkür ederim. Aslında şu anda açım, o yüzden bu mükemmel."

Adımlarında bir sıçramayla mutfığa yöneldi. "Ben kızarmış severim, o yüzden tost makinenizi kullanmamın bir sakıncası var mı? İki farklı çeşit krem peynir de getirdim. Soğanlı mı yoksa sade mi sevdiğini hatırlayamadım, o yüzden ikisini de aldım. Sana hiç simit açmaya çalışırken neredeyse parmağımı kestiğim zamanı anlatmış mıydım? Her yer kan olmuştu, simitte bile. Kesinlikle iğrençti. Şimdi onları kesmekten korkuyorum, bu benim garip fobilerimden biri, bu yüzden benim için bununla ilgilenebileceğini umuyorum, tamam mı?"

Genelde onun çılgın hikâyelerini dinlemekten keyif alırdım ama bugün pek de öyle hissetmiyordum. Maddy'nin de benim gibi kasvetli bir tavırla gelmesini umuyordum ama nedense hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Bu beni rahatsız ediyordu, tüm hayatımın çökmekte olduğu düşüncesi onu etkilemiyordu.

Sessizce onun için tost makinesini hazırladım, sonra birkaç simit dilimledim.

"Sorun ne?" diye sordu bana, alını kırışarak.

Bıçağı tezgâhın üzerine fırlattım ve sert bir kahkaha attım. "Neyin var? Her şeyi dene, Maddy."

"Biliyorum, tabii ki biliyorum," diye cevap verdi hızla. "Ama *bana* kızmış gibi görünüyorsun."

Kollarımı kavuşturdum ve tezgâha yaslandım. Yüz ifadesi gergindi ama biraz da... bilmesem neredeyse yüzleşmeye hazır olduğunu söyleyebilirdim.

"Olanları hâlâ sindirmeye çalışıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, kaşlarını daha da çatarak.

İçimi çektim. "Oraya şimdi mi gidiyoruz? Kahvaltıdan önce mi? Açıkçası Maddy, keşke doğrudan İK'ya gitmek yerine bana gelseydin. Bunu zaten bildiğini sanıyordum."

"Dur, dur, bekle," diye cevap verdi tost makinesinin kapağını kapatırken. "Ne demek istediğinizi anlamadım. Çalışan el kitabını birkaç kez okudum. Orada taciz söz konusu olduğunda ilk önce size haber verilmesini içeren bir emir komuta zinciriyle ilgili hiçbir şey yok. Aslında, bu neredeyse bir çıkar çatışması olarak düşünülebilir. Ben tam olarak yapmam gerekeni yaptım, Anna da öyle."

Yere baktım ve giderek daha fazla üzülmememe rağmen ona ölçülü bir tonda cevap verdim. "O el kitabı genel çalışanlar için yazılmıştır. Belli ki sen öyle değilsin. Bizim bir ilişkimiz var. Ayrıca bu tartışmanın merkezindeki kişiyle de bir geçmişiniz var. İkimiz de Beckett'in serseri mayın olduğunu biliyoruz. Eğer önce bana gelmiş olsaydın, bu meseleyi burada sonlandırmadan çözenin bir yolunu bulabilirdik... yani, burada sonlandırmadan."

"Anna'yı ve beni taciz suçlamasından vazgeçmeye ikna edebilmen için sana gelmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle hayır," diye karşılık verdim. "Tek istediğim Beckett'i kovmadan önce yeniden toparlanmak ve bir savaş stratejisi planlamak için bir fırsattı, böylece olası sonuçlar üzerinde çalışabilirdik. Bunun yerine, beni gafil avladın ve şimdi tüm işimi altüst eden mutlak bir bok fırtınasıyla uğraşmak zorunda kaldım."

Gözlerini kocaman açarak birkaç saniye sessizce bana baktı.

"Aman Tanrım. Sen... sen beni suçluyorsun," dedi Maddy şok olmuş bir fısıltıyla. Sanki ona ihanet etmişim gibi bana bakıyordu.

"Dur," dedim, niyetlendiğimden daha öfkeyle. "Hiç de öyle değil."

"Peki, o zaman ne?" Maddy kollarını göğsünde kavuşturup çenesini bana doğru uzatarak sordu. "Lütfen bana açıkla."

Mutfağın içinde volta atmaya başladım, içimden taşan vahşi duyguları dizginlemek için yapabildiğim tek şey buydu. "Sürprizlerden hoşlanmam. Bunu şimdiye kadar anladığımı sanıyordum. Hazırlıksız yakalanmayı sevmem ve bu senaryoda da tam olarak öyle oldu. Önce bana gelseydin..."

"O zaman ne olacak?" diye sordu. "Bizi Beckett'ı ihbar etmekten vazgeçirebilir miydin? Anna'ya o kadar da kötü olmadığını söyler miydin? Söyle bana, Noah. Gerçekten bilmek istiyorum."

Öfkem beni ele geçirince hiddetlendim. "Hayır, kesinlikle ikinizi onu ihbar etmekten vazgeçiremezdim. Adam kovulmayı hak etti. Onun gittiğini gördüğüme sevindim. Mutlu olmadığım şey ise kovulmasının beni tamamen hazırlıksız yakalamış olması. Evet, protokole uydun Maddy ama bu senaryoda temiz bir sonucu zorlaştıran pek çok yan meseleyi unutmuş gibiydin."

Bana güldü ve bu ses volta atmayı bırakmama neden oldu. "Senin için sadece bu muyum? Bir 'yan sorun' mu?"

"Tanrı aşkına, Maddy," diye hüsrarla ellerimi havaya kaldırdım. "Dönüp dolaşıp aynı yere geleceğiz, değil mi? Sana ne kadar açıklamaya çalışırsam çalışayım, benim bakış açımı görmeyi reddediyorsun. Şu anda karşı karşıya olduğum felaketi doğrudan senin eylemlerinin ateşlediğini kabul etmek istemiyorsun."

Sinirli bir ses çıkardı. "Tek önemsedığın bu, değil mi? Değerli işiniz. Bunu hep biliyordum ama hiç bu kadar açık olmamıştı. Açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler Noah. Minnettarım."

Cevap vermek için ağızımı açtım ama Maddy çoktan çantasını kapmış ve hışımla mutfaktan çıkmıştı.

Arkasından gitmekten başka çarem yoktu.

MADDY

"Maddy."

Noah'nın sesi beni azarlamak ister gibiydi. Arkamı dönmedim çünkü gözyaşlarımı tuttuğumu görmesini istemiyordum.

"Maddy, lütfen gitme."

Sesi mutfaktakinden daha yumuşaktı. Bir umut ışığı hissettim ama yine de girişte durakladım ve bundan sonra ne yapacağım konusunda kararsız kaldım. Olan biten her şey hakkında bir anlamaya varabileceğimizi düşündüm ama Noah'ın ajansının iyiliğine benden daha fazla değer verdiği bu kadar açıkken bu zor olacaktı.

Canımı yaktı. Hem de çok.

"Ne var? Söyleyecek ne kaldı, Noah?" Sonunda ona dönmeden önce yüz ifademi düzelterek sordum.

"Sadece geri gel ve otur, tamam mı?"

Çantamı koridordaki masanın üzerine attım ve üzüntümü öfkeye dönüştürmeye çalışarak onu içeri kadar takip ettim. Belki bu biraz daha az acı verirdi.

Kanepeye oturduk, yatak odasına gitmek için sabırsızlandığımız zamanlarda pek çok kez seviştiğimiz kanepeye. Şimdi karşı uçlardaydık, yanlışlıkla dokunma ihtimali olmayacak kadar uzaktaydık. Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi ne tuhaftı. Artık Noah'ın alanında hoş karşılanmadığımı hissediyordum. Aslında, buranın ne kadar steril olduğunu nasıl fark etmemiştim? Her şey birinci sınıftı ve belli ki pahalıydı ama burada *kalp* yoktu.

Bir bakıma mantıklıydı. Burası onun için mükemmel bir yerdi.

"Kendimi açıklamam gerektiğini hissediyorum," diye duraksayarak başladı Noah. "Nereden geldiğimi anlamana ihtiyacım var."

"Nereden geldiğini çok iyi biliyorum," diye tersledim. "İlk günden beri bunu açıkça belirttin."

Gözlerini kapattı. "Maddy, durur musun? Lütfen? Bırak da konuşayım."

Yüksek sesle iç çektim.

"Evet, kurallara uydun," dedi Noah. "Evet, doğru olanı yaptın.

Ama buradaki mesele bu değil. Benim endişem Beckett'in işine son verilmesini bana karşı bir silah olarak kullanması ve benim de bu saldırıya karşı yeterince hazırlıklı olmamam. Yayıdığı yalanları gördünüz mü?"

"Pek sayılmaz." Başımı salladım. "Sosyal medyasından uzak duruyorum. Yorum yapmamı isteyen birkaç telefon ve e-posta aldım ama yanıt vermedim. Kızlara da bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim."

"Ekibim bunu benim için filtreliyor. Maddy, Beckett dışarıda beni kadın avcısı olarak konumlandırıyor. Rızaya dayalı ilişkimizi alıp, seni rızan dışında benimle yatmaya zorlamak için gücümü ve nüfuzumu kullanmışım gibi gösteriyor. Kadın personelimizin ne kadar çekici olduğundan bahsederek, görünüşün işe alım kriterlerinin bir parçası olduğunu ima etti. Ve daha da kötüsü, Zoe'yi de sözde kötü davranışlarıma örnek olarak kullanıyor. Onu yatağa atmaya çalıştığımı ama reddettiğini ve bu yüzden onu kovduğumu söylüyor. PSM'deki *herkes* bunun gerçek olmadığını biliyor, ancak bunu tartışmak daha fazla hava yaratıyor ki bu da istediğimiz son şey. Ama sorun şu ki, her şeyi yanlış yaptım. Zoe'nin beceriksizliğini kanıtlayan bir belge oluşturmak için uygun kanallardan geçme zahmetine girmedim, bu da onun kovulmasını yoruma açık bıraktı. Beckett belli ki bundan faydalaniyor."

Bu doğrudu. Sosyal medya orucumdan önce Zoe'nin Instagram'da nasıl mağdur edildiğinden bahsettiği bir paylaşımını görmüştüm.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Noah."

Hâlâ haksızlığa uğradığı tüm yollardan bahsediyordu. Burada taciz kurbanı olan bendim, ama o olayın olduğu günden beri bunu neredeyse hiç kabul etmemişti. Ve zavallı Anna. Çapraz ateşin ortasında kalmıştı ve adını manşetlerden uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Evet, hepimiz bir karmaşa içindeydik ama Noah bunun gerçek kurbanlar üzerindeki etkisini göremiyordu. Tek önemsedığı kendi itibarı ve PSM'nin itibarıydı.

Ağzı buruştu ve omuz silkti. "Benim bakış açımı gördüğünü söyle. Benim tarafımda olduğunu söyle, Maddy."

Sözleri karşısında vücudum buz kesti.

"*Senin* tarafında mı? Ciddi misin, Noah?"

Kendini yeniden konumlandırırdı, ifadesi karışmıştı. "Şey, evet. Birleşik bir cephe olmamız gerekiyor. Açıklama istediğimiz gibi gitmediği için, ekip birlikte görünmemiz için bir yol bulacak, ilişkimiz hakkındaki tüm şüpheleri ortadan kaldıracak bir yol."

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" Kalbim kırılmaya başlarken sordum. "Burada oturuyorum, olanlardan dolayı tamamen incinmiş durumdayım - Beckett bizimle ofisteyken *bana* ve *Anna'ya* yaptıkları ve ayrıldığından beri adımızı lekelemek için yaptıkları - ama sen *bir kez bile* nasıl olduğumu sormadın. Tek umursadığın PSM. *Belki* gelip bana biraz sempati duyarsın diye düşünmüştüm. Sarıl bana, her şeyin yoluna gireceğini söyle, anlıyor musun?" Gözyaşlarımı tutmak için burnumu çektim, onun yerine öfkeme tutundum. "Hayır, Noah Parker'ın tek derdi bu, bebeğim. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak."

"Hadi ama Maddy... Ben-"

"Hayır, artık çok geç," diye araya girdim ve onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Doğru şeyi söyleme şansın vardı ve sen bunu yapmamayı seçtin. Ama senin bakış açını ve senin için neyin önemli olduğunu çok iyi anlıyorum Noah. Bunu açıkça belirttiniz. Belki bir şeyler düşünürsün diye ummuştum."

senden başka biri ama..." Gözlerim tekrar yaşlarla dolarken çaresizce elimi salladım.

"Maddy, ne yapmamı istiyorsun? Anlamana yardımcı olmak için ne söyleyebilirim? Evet, işim benim için önemli çünkü *yüzlerce* insanı istihdam ediyorum. Bunu anlamıyor musun? Hepsi bana güveniyor. PSM'nin tamamen benimle ve egomla ilgili olduğunu düşünebilirsiniz, ancak gerçek şu ki, benim itibarım orada çalışan herkesi ve müşterilerimizi doğrudan etkiliyor."

Şirketin çok sayıda insanı istihdam ettiği doğrudu... ama bunun en büyük önceliği olduğuna inanıyorsa kendini kandırıyordu. Çalışanlarını önemseydiğine inanıyordum ama şu anda korumak için bu kadar endişelendiği kişiler onlar değildi. Ve *ben* de kesinlikle değildim.

Bir sonraki söyleyeceklerim için güç bulmaya çalışırken gözyaşlarımı sildim. Çünkü her şey değişmek üzereydi. Bana yanıldığımı söyleyeceği umuduyla savaştım ama daha tek kelime etmeden her şeyin nasıl sonuçlanacağını görebiliyordum.

"Noah, belli ki bu iş yürümüyor." Sanki hızlı söylemezsem hiç söyleyemeyecekmişim gibi acıyla ağzımdan çıktı. Ağlamamak için tüm gücümü harcadım ama ona zayıf, küçük bir kız olmadığımı göstermek istedim. "İşinle sağlıklı bir ilişki için gerekenleri dengeleyemiyorsan... bunu şimdi bitirebiliriz."

Şok içinde ağzı açık kaldı. "*Ciddi* misin sen?" Boğazımı temizledim. "Ciddiyim."

Dondu kaldı ve boşluğa baktı. Sanki güçlü ve kudretli Noah Parker'ı ilk kez şaşkınlık içinde görüyormuşum gibi hissettim. Canım ne kadar acısa da, küçük bir parçam bundan zevk alıyordu.

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun? İstedğin bu mu?"

Hayır, bu istediğim son şeydi diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. Aslında onun önümde diz çökmesini ve bana yalvarmasını istiyordum.

Kal. Başına gelen en iyi şey olduğumu ve bana davranış biçimi için çok üzgün olduğunu söylemesini istiyordum.

Ama bu bir hayaldi. Aptalca aşık olduğum adam bu tür duygulara sahip değildi.

"Evet," diye cevap verdim sonunda. "Ben de bunu istiyorum."

Uzun bir iç geçirdi, kenetlenmiş ellerine bakıyordu. "Tamam o zaman. İyi o zaman."

Ve işte bu kadar. Kavga yok. Yalvarmak yok. Üç kelime.

Beni yok etmek için tek gereken buydu.

Kalbim birkaç milyar parçaya daha bölündü. Bizi kurtarmak için bir girişimde bile bulunmadı. Benim her şeyi bitirmemi tamamen onaylıyordu. Göz ucuyla ona baktım, yüzünün sözlerinin anlatamadığını anlatmasını umuyordum ama hayır, tipik Noah gibi görünüyordu. Mükemmel bir poker suratı vardı. İş için harika, gerçek hayat için berbattı.

"Peki," diye kararlı bir sesle konuşmayı başardım, her ne kadar bir çöküşün eşiğindeymişim gibi hissetsem de. "Ben gidiyorum."

Ayağa kalktım, bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla yanından geçip kapıdan çıktım.

Asansör düğmesine öyle sert bastım ki parmağım acıdı. İş perspektifinden bakıldığında halledilmesi gereken çok şey vardı. Ne de olsa hâlâ onun asistanıydım. Arabamda hâlâ onun ikinci telefonu vardı. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca birlikte planladığımız yarım düzine seyahat vardı. Bana güvendiğini biliyordum. Bu konuda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu ama şu anda bunu çözmeye çalışacak durumda değildim.

Sıcak güneşin altında hışımla ilerledim, üzüntüm yerini yüzeyin hemen altında, başından beri var olan öfkeye bıraktı. İş için bana muhtaç olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Ve belki seks. Ama konu bir ilişkide gerçekten önemli olan şeylere geldiğinde - **b i r b i r i m i z** için ayakta durmak, her zaman bir

Bunların hiçbirisi Noah'ın yapılacaklar listesinde yer almazdı. Maddelere ayrılmış bir listenin parçası olmak istemediğimden değil.

Arabamın koltukları kaynıyordu ama sıcağa doğru eğildim. Noah ile yaptığım konuşmadan sonra ısınamayacağımı hissediyordum. Bana hiçbir zaman söz vermemişti ama yine de... ilişkimiz gerçek gibiydi. Sanki onun için önemliymiş gibi. Noah'nın beni ilk sıraya koyacağına inanmakla ne kadar aptallık etmişim.

Bakmadan trafiğe karıştım ve birkaç kızgın korna sesi duydum. Kahretsin, gözyaşları şimdi geliyordu. Ne halt ettiğimi anlamaya çalışırken bir elimle gözlerimi ovuşturdum. Daireme geri dönmek istemiyordum. Kızlarımla her şeyi irdelemeye hazır değildim. Ağlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Bir de baktım ki Surfside Plajı'nın yanına park etmişim. Miami'de gerçekten تنها bir plaj diye bir şey yoktu ama en azından diğerlerinden daha az kalabalıktı. Bir model-etkileyicinin fotoğraf çekimini bölme endişesi olmadan hüngür hüngür ağlayabilirdim.

Parmak arası terliklerimi çıkardım ve hızlı adımlarla kuma doğru yürüdüm. Güneş kremi sürmemiştim ve cildim ıstakoz kırmızısı olmaya meyilliydi ama umurumda değildi. Sadece yürümek ve yürümek, içimdeki tüm pürüzlü incinmiş duygular sonunda parçalanıp uzaklaşana kadar okyanusa bakmak istiyordum.

Peki bu gerçekleştiğinde? O zaman plan yapma zamanı gelmişti. Çünkü Noah Parker sayesinde hayatımdaki her şey değişmek üzereydi.

MADDY

Jennifer'ın ofisinde otururken dizlerimin aşığı yukarı zıplamasına engel olamıyordum. Binada uzun süre kalırsam Noah ile karşılaşmaktan korkuyordum. Amacım doğrudan İK'ya gidip istifamı sunmak ve biz görüşmeden önce oradan ayrılmaktı.

Bunu Noah için söyleyebilirim. Bana o kadar iyi para ödüyordu ki artık gerekirse işi bırakıp gidebilecek kadar birikimim vardı.

Ve buna ihtiyacım vardı.

Jennifer gözlüklerinin üstünden bana baktı ve kaşlarını çatı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Doğrusu ben de beklemiyordum," diye cevap verdim çenemi meydan okurcasına kaldırarak. "Ama işler değışti."

"Anlıyorum. 'Derhal yürürlüğe girer." Mektubu önündeki masanın üzerine koydu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Burası güvenli bir alan, bunu biliyorsun."

Bir yanım mükemmel anne havasındaki bu kadına açılmak istiyordu ama bunun uygunsuz olduğunu biliyordum. Dün gece yaşanan ayrılık kişiseldi. Elbette işin bunda büyük bir rolü vardı ama sorun İK'nın çözebileceğı bir şey değildi.

"Buna gerek yok," diye cevap verdim.

"Noah ile bu konuyu konuştun mu?" Jennifer tek kaşını kaldırarak sordu.

Başımı salladım.

"Oof," dedi usulca. "*Tamam* o zaman. Yani elimizde bir... durum var. Halkla ilişkiler bunu duyduğuna sevinmeyecek." Durakladı

beni incelemek için. "Gitmeden önce bir rapor hazırlamanız gerekmediğine emin misiniz?"

Sonunda ne demek istediğini anladım. "Oh, hayır. Hiç de değil. Öyle bir şey değil. Sadece mektupta da söylediğim gibi, hayatıma devam etme zamanımın geldiğini fark ettim." Onu işaret ettim.

"Evet, ama..." Jennifer kaşlarını çatı, "...sadece Ken ve ekibin geri kalanı ikinizin birlikte medyada yer alması için rezervasyon yaptırmaya çalışıyor..."

Buna hazırdım. "Anlıyorum ama hikâye uydurma ve yönlendirme konusunda çok iyiler, eminim bir tane daha bulabilirler. Yüksek profilli biri değilim ve medyanın ilgisine kesinlikle alışık değilim. Ortaya çıkamayacak kadar gergin olduğumu söyleyebilirler. Çok geçmeden her şey unutulup gidecek ve ben de unutulup gideceğim."

"Unutulacağından o kadar emin olmazdım," dedi şifreli bir şekilde, medyayı mı yoksa eskiden maaş çeklerimi imzalayan patronu mu kastettiğini merak etmeme neden oldu. "Her neyse, tamamlamanız gereken bazı evrak işleri var, sonra dizüstü bilgisayarınıza ve-"

Noah'nın ikinci telefonu ve anahtar kartımla birlikte masanın üzerine koydum.

Benimle masasının üzerindeki yığına baktı. "Görüyorum ki iyi hazırlanmışsınız. Bu çok yardımcı oldu, teşekkür ederim."

Beni PSM'den resmen ayırmak için gerekli adımları attık. Neyse ki, çalkalanan midem yerine görevlere odaklanmayı başardım. Burayı imzalayın, burayı paraflayın, burayı da ve sonra özgürdüm.

Jennifer ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. Ben de elini tuttum.

"Seninle çalışmak bir zevkti," dedi. "PSM için çok değerliydin ve gitmene üzüldüm." Bir süre durakladı. "Eminim tek üzülen ben değilimdir."

Elimi geri çektim. "Her şey için teşekkür ederim."

Dairemin eşiğini geçene kadar gözyaşlarımın başlamamış olmasından dolayı kendimle gurur duyuyordum. Sonra kapının yanındaki sandalyeye çöktüm ve hüngür hüngür ağladım.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Çaresizce etrafıma bakındım. Yeni işsiz ve bekârdım ve tek istediğim birkaç hafta boyunca yatmaktı. Ama akıl sağlığımı korumak için bir şekilde meşgul olmam gerektiğini biliyordum. Hâlâ sosyal medyadan uzak duruyordum, okumak istemiyordum, *özellikle* de yatağımın yanına yığılmış romanları ve hiç iştahım yoktu.

Kızlar için hızlı bir güncelleme yazmayı başardım, beni aramamaları konusunda onları uyardım ve hazır olduğumda onlara ulaşacağımı söyledim. Birbirimizi, birinin ne zaman yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorduk, bu yüzden telefonum çalmadığında şaşırmadım.

Uyuyamayacak kadar gergin, evimden çıkamayacak kadar depresif ve televizyon izleyemeyecek kadar dikkatim dağınıktı. Sonra aklıma bir fikir geldi: üzgün olduğum zamanlarda beni gerçekten teselli eden son iş babamın yazılarını araştırmak olmuştu. Koridordaki dolabımda onun eşyalarından oluşan yarım düzine kutu vardı. Belki de şimdi kendi hayatımın karmaşasını unutup onunkinin büyüüne odaklanmak için mükemmel bir zamandı.

İlk kutuyu çıkardım, pencerenin yanındaki güneşli yere sürükledim, sonra yanına çöktüm ve içine daldım.

Birkaç saat sonra etrafım hatıra eşyalarla çevriliydi - kolej futbol maçlarının bilet koçanlarından kirli eski bir beyzbol topunun derisine kadar her şey. Hatıralara dokunmak beni ona daha yakın hissettirdi. Omzumun üzerinden diğer kutulara baktım. Ulaşmam gereken daha çok şey vardı.

Kapımın gürültüyle çalınması beni düşüncelerimden kopardı. Zihnim kapının diğer tarafında kimin olduğuna dair en mantıksız seçeneğe atladı ama elbette Noah olamazdı. O böyle çalışmazdı. Vedalaşmak vedalaşmaktı. Şimdiye kadar ilişkimizin sonunu bölümlere ayırmış ve bir sonraki krize odaklanmak için yoluna devam etmiş olduğuna şüphe yoktu. Onun daha fazlasını yapabileceğini düşünmeyi bırakmalıyım.

Ayağa kalktım ve teslimat şoförüne numarayı tekrar kontrol etmesi gerektiğini söylemeye hazır bir şekilde odanın içinde ilerledim.

"Kapıyı aç!" diye bağırdı bir ses, gürültü devam ederken. "Şeker ve alkolümüz var!"

Nia.

"Ve bir sürü kucaklaşma."

Hope.

"Uyuşturucu' değil 'kucaklaşma' dedi ama istersen bunu yapabilirim," diye bağırdı Nia.

Onlara aramamalarını söylemiştim ama gelmemelerini söylememiştim. Kapıyı açtım ve onları kollarını açmış orada dikilirken gördüğüm anda gözyaşlarım başladı. Noah'la olanlar ve babamın eşyalarını karıştırmak arasında, olabildiğince duygusallaşmışım.

"Bebeğim," dedi Nia beni kucaklayarak, sonra Hope da geldi, plastik poşet bize çarpıyordu. "Cassie sevgilerini yolladı ve Scott istersen Noah'ın kışını tekmelemeyi teklif etti."

Gözyaşlarımın arasından güldüm. "Gerek yok ama teşekkür ederim. Gelmek zorunda değildiniz."

"Tabii ki geldik," dedi Nia yanımdan geçerken. "Bunu tek başına yaşamana izin vermemiz mümkün değil."

Hope kutuyu ve etrafına yayılmış her şeyi görünce nefesi kesildi. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Başımı salladım. "Evet. Ona yakın hissetmek istedim. Sanırım şu anda ona ihtiyacım var." Başımı eğdim ve tekrar gözyaşlarına teslim oldum.

Hope beni kucakladı ve Nia hıçkırıklarım durana kadar sırtımı ovdu.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Hope. "Yemek mi? Oturup konuşmak mı? Bir tetikçi mi bulmak?"

Burnumu çektim. "Sanırım başladığım işi bitirmek istiyorum. En azından bu kutuyu. Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Nia kutuya doğru ilerlerken. "Anılara bakmayı seviyorum." Bir fotoğraf albümü çıkardı ve sayfaları çevirmeye başladı. "Umarım bundan söz etmek kabalık olmaz, ama babanın çok seksi olduğu konusundaki fikrimin arkasındayım.

-Özellikle de bu kadar gençken. Bu kadar sevimli olmana şaşmamalı."

"Bir bakayım," dedi Hope koşarak geldi ve Nia'nın omzunun üzerinden baktı. "Ooh, evet!"

Güldüm. "Her zaman kadınlardan oluşan bir hayran kulübü olmuştur."

Nia albümün yanına oturdu, Hope da kutudan başka fotoğraflar çıkardı.

"Gel otur," dedi Hope. "Bize bu fotoğraflardaki herkesin kim olduğunu söyle."

Yanlarına gittim ve yanlarına çöktüm. Harika anılardan bahsederken göğsümdeki gerginlik gevşemeye başladı. Mutlu zamanları düşünmek yardımcı oldu. Onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Babam her zaman benim sırdaşım olmuştu ve bana en iyi tavsiyeleri o verirdi. Ama Noah konusunda bana ne yapmamı söyleyeceğini hayal bile edemiyordum. Belki de bana "kalbimin sesini dinlememi" söylerdi? Sanki ben bunun ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi.

Nia ve Hope eski fotoğraf albümlerine dalmışlardı, ben de kutuya uzanıp bir defter çıkardım. İş için kullandığını hiç görmediğim türden bir defterdi; her zaman ince bir muhabir defteri kullanırdı. İlk sayfadaki tanıdık karalamasını görünce gözlerim yaşardı. Elimi sayfaya bastırdım, sanki kullandığı mürekkep sayesinde ondan bir şeyler alabileceğim gibi.

Her zamanki istatistiklerini ve puanlarını bulmayı bekliyordum ama sayfalarda bulduğum şey beklediğim gibi değildi. Bu bir hikâyeydi. Hâlâ sporla ilgiliydi elbette ama bu daha çok uzun bir makaleydi. Yarışmanın arkasındaki insan unsuru. İlk yazı, bir baba ve küçük oğlunu izlemesi hakkındaydı.

çocuğun ilk profesyonel beyzbol maçıydı. Babam ortamı o kadar canlı anlatmıştı ki neredeyse parkın kokusunu alabiliyordum. Hikaye, bir taraftarın doğuşunu ve oyun sevgisinin bir nesilden diğerine aktarılmasının güzelliğini ve mucizesini şefkatle anlatıyordu. Hangi takım olduğundan bahsetme zahmetine girmedi çünkü yazı belirli bir takımla ilgili değildi.

Aile hakkındaydı.

Her zaman beynimin içinde dönüp duran fikir sonunda şekillenmeye başladı. Birkaç hafta önce yazarak geçirdiğim sabahı çok sevmişim ama o anda sadece dikkatimi dağıtmıştı. Şimdi daha fazlası olabileceğini hissediyordum.

"Çocuklar, tekrar yazmaya başlasam garip olur mu?"

Hope başını bana doğru eğdi. "Aman Tanrım, ne zamandır yazmaktan b a h s e t m i y o r s u n . Bir fikrin var mı?"

Babamın not defterini elime aldım. "Aslında bu *onun* fikri. Sporun arkasındaki hikâyeleri anlatmak. Sahadaki oyunu mümkün kılan hayat oyununu anlatmak. Matthew Garrison'ın annesinin iyileşmesine yardım etmesi gibi."

"Bu seni mutlu eder mi?" Nia her zamanki sivri diliyle sordu.

Bir süre düşündüm. "Evet. Sanırım mutlu eder." "O zaman yap. Biz senin beta balığın oluruz."

Ona güldüm. "Beta *okuyucular*, seni salak. Ve teşekkürler, yardımınıza ihtiyacım olacak. Paslandım."

Defteri okumaya geri döndüm. Sanki babam yanımda oturmuş bana hikâyeler anlatıyormuş gibi hissediyordum.

"Hey, şuna bak," dedi Hope soluk bir fotoğrafı bana uzatırken. "Burada çok mutlu görünüyor. Avrupa'da bir yerde mi?"

Bulanık çekimde yakışıklı babam, arkasında bir dizi uzun çimento ağacı b u l u n a n halka açık bir parkta duruyordu. Karnım

Bana neden tanıdık geldiğini anladığımda elimi sıktım. "Bu Barselona. Park Güell. Ben... ben oraya gitmişim."

"Noah'la birlikte," diye tamamladı Nia, fotoğrafı taramak için yaklaşıırken. "Fotoğrafları bize sen gönderdin."

"O gezi aramızdaki her şeyi değiştirdi." İçimi çektim. "Sanki şimdi bir önemi varmış gibi."

Onunla ne kadar aptal ve mutlu olduğumu hatırlamak yeni bir kesik gibi hissettirdi. Noah'nın beni ilk sıraya koyabileceğini düşünecek kadar safmışım! Öfkeli bir iç geçirdim.

"Onu özleyiyor musun?" Hope bunun tehlikeli bir soru olduğunu biliyormuş gibi fısıltıyla sordu. Uzandı ve elini bacağıma koydu.

"Bunu düşünmek istemiyorum, tamam mı?" Dikkatimi dağıtmak için kutuya baktım.

"Bunun sağlıklı olmadığını biliyorsun, değil mi?" Nia sordu. "Bütün o kötü duygular sindirilmemiş bir sakız gibi midene oturacak. Konuşmak iyidir, konuşmak terapidir. Hem biz terapistler kadar ucuzuz. Birkaç şişe şarap ve ödettik."

"Şaraptan bahsetmişken..." Ayağa kalkarken söyledim.

Mutfağa doğru yürürken arkamdan "Bu seni kancadan kurtarmaz," diye bağırdı. "Noah ile ilgili her şeyi derinlemesine inceleyeceğiz."

Onlarla yüzleşmek için döndüm. "Yapmasak olmaz mı? Sonsuza kadar tutamayacağımı biliyorum ama sadece bugünlük Noah Parker hakkında konuşmasak olur mu? Tamam mı?"

Hope'un gözleri irileşti ve Nia yüzünü buruşturdu.

"Sen nasıl istersen," dedi Hope neşeyle. "Patron sensin." Bu bir ilk olurdu.

NOAH

Sınırlı bir yetenek havuzumuz vardı ve boşa kürek çekiyormuşuz gibi hissediyordum.

Skandal sonrası oyuncu göçü nihayet sona ermişti, ancak PSM'nin hala çok önemli olan itibarımızla ilgilenmesi gerekiyordu, bu nedenle yüksek riskli, yüksek profilli senaryolarda uzmanlaşmış dış PR ajanslarıyla görüşüyorduk. Şirket içi halkla ilişkiler ekibim kendi müşterilerimizi yönetmekte harikaydı, ancak hepimiz soruna çok yakın oldukları için bizi bu kapsamdaki bir durumdan kurtaramayacakları konusunda hemfikiridik.

Daha fazla kadın temsilci işe almanın kamuoyunun algısını değiştirebileceğini öneren ve sektörün en iyilerinden biri olduğu düşünülen bir adamı çoktan geri çevirmiştim. Dikkate almadığı şey, halihazırda hem erkek hem de kadın, çok çalışan ve her gün kendilerini kanıtlayan mükemmel temsilcilerden oluşan bir kadroya sahip olduğumdu. Kâr marjlarımı yakından takip ediyordum ve daha fazla temsilci eklemek, düşünülemez kadar çok açıdan kötü bir işti.

İmaj temizleme çabaları kötü bir başlangıç yapmıştı.

Kapının hafifçe çalınması, Maddy'nin koltuğunda bir yabancının oturduğunu bir kez daha hatırlattı. Maddy sanki bir katil tarafından kovalanıyormuş gibi kapıyı vururdu, sanki tam şu anda içeri girmesi gerekiyormuş, yoksa korkunç bir şey olacaktı gibi. Bu beni biraz kızdıırırdı ama bu geçici personelin yaptığı bu uyuşukluk beni çok rahatsız ediyordu. Sorun geçici personelin kendisi değildi, o iyiydi, sorun *Maddy* olmamasıydı.

"Girin," dedim, hayal kırıklığımı gizleme zahmetine girmeden.

"Bay Parker? Böldüğüm için çok özür dilerim ama bir sonraki randevunuz erkene alındı," dedi adını hatırlayamadığım kadın. Tammy mi? Tara mı? Benden korkmuş görünüyordu. Güzel.

Telefonu göstererek, "Bu bilgiyi bana zile basarak da verebilirdiniz," dedim.

Beti benzi attı. "Tabii. Tabii ya. Benim hatam, özür dilerim! Her neyse, Craig Cafarelli ne zaman hazır olursan burada."

Toplantılar arasında bir fincan kahve içmek istemiştim ama muhtemelen toplantıları hızlıca bitirmek daha iyi olacaktı. "Peki, içeri gönder."

"Tamam, teşekkür ederim! Teşekkürler, göndereceğim!"

Benden uzaklaştığı için mutluymuş gibi geri geri odadan çıktı.

Kapım pat diye açıldığında telefonuma ancak göz atabilmişim.

"Noah, seninle tanışmak bir onur!" Craig elini uzatarak bana doğru gürledi. "Boktan koşullar, ama ne olursa olsun, daha iyi hale getireceğiz, değil mi? Ne de olsa bu yüzden buradayım."

Hangi yönünden daha çok nefret ettiğime karar veremiyordum: bana aşırı yakın davranmasından mı, 'neyse ne' kelimesini kullanmasından mı, yoksa muhtemelen yakışıklılığına güveniyor olmasından mı? Bu insanları kim ayarlamıştı?

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye cevap verdim. Sandalyeyi işaret ettim. "Oturun lütfen."

Yüksek sesle nefes vererek sandalyeye oturdu. "Sekreterinizin çok tatlı olduğunu söyledim ama burada olup bitenleri düşününce bu fikrimi kendime saklasam iyi olacak."

Ona kaşlarımı çattım.

"Şaka yapıyorum, tamamen şaka! Her neyse, bence hemen işe koyulmalıyız. Oyalanmak yok."

Onun rahat ses tonuna sinirlendim. Biz bir spor ajansıydık, soyunma odası değil. "Evet, ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Anladım." Craig sandalyesinde öne doğru eğildi ve parmaklarını dikleştirdi. "Olay şu. Kamuoyu algısının nasıl değiştiğini izliyordum."

Beckett Tate konuşmaya başladığından beri değişiyor. Görünüşe göre katmanları kaldırdığınızda hepsinin özünde *tek* bir sorun var."

İçimi çektim. "Evet, anladım. Sizin görüşünüz güç dengesizliği mi? İşyerinde cinsel taciz mi? İş hukuku sorunları mı?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Başka bir tahminin var mı?"

İ attı benim eller yukarı. "Bu neden sen Burada, Craig. Lütfen beni aydınlat."

Craig gözlerini bana kilitledi. "Özünde *sen* varsın Noah. Sorun sensin."

Bir kahkaha attım ama o gülümsemedi bile.

"Şaka yapmıyorum. Eğer PSM imajını tamamen düzeltmek istiyorsa, o zaman istifa etmelisin."

Kendimi masanın üzerinden fırlatıp bu adamcağızı boğazlamak istedim ama temizleyecek başka bir pisliğe ihtiyacım yoktu.

"Olmaz."

Craig'in geri adım atmasını beklerken odanın havası çekildi.

Omuz silkerken bana kilitlenmeye devam etti. "Bir uzman arıyorsun, ben bir uzmanım. Benim görüşüm bu."

Poker suratımı korumak için mücadele ettim. "Anladım Craig. Görüşlerin için minnettarım. Bugün senden istediğim tek şey bu. Geldiğin için teşekkürler."

Şok içinde başını geriye doğru salladı. "Hepsi bu kadar mı? Daha derine inmek istemiyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Tammy seni dışarı çıkarabilir."

Ayağa kalkarken alay etti. "Aferin Parker. Adı *Tamara*. Sanırım senin hakkında yanılmamışlar. Bu devasa rezaletten kurtulmana yardım edecek birini bulmada sana iyi şanslar. İyi ki ben olmayacağım."

Son sözü onun söylemesine izin verdim, çünkü o anki ruh halime bakılırsa, ağzımı açsaydım muhtemelen kavga edecektik.

Telefonun ahizesine bastım. "Tamara, bir sonraki toplantıma ne kadar var?"

Nasıl kullanacağını anlamaya çalışırken telefon cızırdadı ve vızıldadı. Sonunda sesi geldi. "Aralarında beş dakika olan on beş dakikalık toplantılar bunlar, ama aslında bir sonraki randevunuz zaten bekliyor."

Gözlerimi kapattım ve ovuşturdum. "Peki. Hadi şu işi bitirelim. Onu içeri gönder."

"Ama... tamam."

Kapı açıldı ve uzun boylu, zarif, sarışın bir kadın sırtarak içeri girdi. "Beklediğin gibi değil, hmm?"

Masamdan kalktım ve onu karşılamak için yürüdüm. "Haklısınız. Bugün tam bir kasırga gibiydi. Siz Melinda West'siniz, değil mi?"

"Gerçekten de öyleyim. Koşullara rağmen sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Elini sıkmak için uzandım, o da benimkini iki elinin arasına aldı ve parmaklarının bir süre benimkine sürtünmesine izin verdi.

"Bundan sonraki olası adımlarla ilgili görüşlerinizi almak için sabırsızlanıyorum," dedim ve tekrar masamın arkasına geçtim.

Melinda sandalyeye yerleşti ve uzun bacaklarını yavaşça çaprazladı. Bu hareket o kadar çapkıncaydı ki, manken gibi sarışının beni baştan çıkarıp çıkarmayacağını görmek için bir tür test olup olmadığını merak ettim. Sanki şu anda hayatım olan çöplük yangınından başka bir şeye odaklanabilirmişim gibi.

"Bunu yapmadan önce, bir dakikalığına senden bahsedelim, Noah. İyi dayanıyor musun? Baskı korkunç olmalı."

Son zamanlarda işlerin ne kadar zor olduğunu tamamen yabancı birine, özellikle de çalışmak istediğim birine itiraf etmemin bir yolu yoktu.

ile. "Zorluyorum, tam da bu yüzden bugün buradasınız. Benim için neler yapabileceğini duyalım."

Ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüştü. "Senin için bir *sürü* iyi şeyim var."

Boğazımı temizledim. "Mükemmel. Yer senin."

Melinda eğilip çantasına uzandı ve bir tablet çıkardı. "Başlamamız için sanat ve bilimin bir karışımı olan bazı ruh hali panoları ve projeksiyonlar hazırladım. İzin verin size her şeyi anlatayım."

Sandalyesinden kalktı ve masamın etrafından dolaşarak kenarına tünedi, bacağı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Tablete göz atarken daha uzağa kaydım.

"İşte bu noktada algıyı değiştirmemiz gerektiğini düşünüyorum Noah." Kırmızı tırnağıyla bir grafiğe dokundu. "İnsanların büyük bir yüzdesi, temsil ettiğiniz kişilere bakarak PSM'nin eski bir erkek kulübü olduğunu düşünüyor."

"Ama bu doğru değil," diye araya girdim, kendimi savunabilmek için Melinda'nın flörtünü geçici olarak unutmuştum. "Çok sayıda kadın müşterimiz var."

"Ve bu harika, ama neden tüm sosyal medyanız erkeklere odaklanmış durumda?" Ekrana tekrar dokundu ve Instagram akışımız açıldı. "Bakın: Raphael Hernandez, Ricky DelRio, Burt Simmons, Jack Matthews, Andrei Manolov, Zeke Hale, Alan Chang... Kiley Morsbach'a gelene kadar ne kadar ilerlemem gerektiğine bak!"

Gözlerimi kısarak tablete baktım. Kahretsin, haklıydı. "Tamam, anladım."

"Sosyal medyayı tamamen elden geçirmeniz gerekiyor. Sosyal medya ekibinde kaç kişi var?" Başını bana doğru eğdi.

"Bu pazarlama departmanımızın bir parçası. Onlar hallediyor."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Hayır, artık değil. Özel bir ekibe ihtiyacınız var ve eğer akıllıysanız, bu ekip çoğunlukla kadınlardan oluşacaktır."

"İlginç," dedim.

"Benden alacağın tek bedava şey bu," dedi masamın diğer tarafındaki sandalyeye doğru yürürken. "Bunun yüksek konseptli bir toplantı olması gerekiyordu ama seninle ayrıntılı konuşmadan edemedim." Gözlerinin vücudumda gezinmesine izin vermek için durakladı. "Çünkü senden hoşlanıyorum Noah. Seninle çalışmak istiyorum. Sandığından çok daha fazla."

Son kısmı söylerken sesi boğuklaştı ve kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. "Önerin için minnettarım ve eminim başka görüşlerin de vardır. Merak ettim. Kulağa mantıklı gelen, hemen uygulanabilir bir planı olan ilk kişisin."

"Bunun geldiği yerde çok daha fazlası var," dedi yüzünde yavaş bir gülümseme belirirken. Dudakları parıldayan dişlerine karşı çok kırmızıydı, neredeyse yırtıcıydı.

"Harika. Seninle çalışmakla ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Gülümsemesi genişledi. "Ben bir gece kuşuyum. En iyi fikirlerimi hava karardıktan sonra bulurum. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Yapılacak bir iş olduğunda çalışırım, o yüzden sorun yok." Aklıma Maddy'nin yüzü geldi. Eskiden telefonumu susturmamın ve akşamları PSM dışında bir şeye odaklanmamın nedeni oydu. Şimdi bu bir sorun olmayacaktı.

"Güzel," dedi Melinda. Dirsekleri masamın üzerinde olacak şekilde öne doğru eğildi ve yüzüne bakmaya zahmet edersem bluzunun önünü görmemi sağladı. "Seninle çok fazla gece geçireceğimizi hayal ediyorum, Noah." Dili dudaklarının üzerinde gezindi.

Kaşlarımı çattım. "Açık olmak gerekirse, diğer halkla ilişkiler firmalarıyla yapmam gereken birkaç tanıtım toplantısı daha var." Daha fazlasını düşünmekten korkuyordum.

"Hadi ama," diye usulca güldü Melinda. "*Gerçekten* benden daha iyisini bulabileceğini düşünüyor musun Noah? Övünmek gibi olmasın ama ben tam bir paket gibiyim. Haklı olduğumu bildiğimde otoriter olabilirim, ama çok

Gerektiğinde emir almaya hazırım." Bana tekrar yukarıdan aşağıya baktı. "Her türlü emir."

Hay sikeyim. Şimdi ne hakkında olduğu konusunda hiçbir hata yoktu, ama cinsel suistimal iddialarıyla başa çıkmama yardımcı olması için işe almayı düşündüğüm bir kadının bu saçmalığı yaptığına inanamıyordum.

Ona kısa bir gülümseme gönderdim. "Bu çok talihsiz bir durum, çünkü ekibimdeki insanlara asla emir vermem. İşbirlikçi bir yaklaşımı tercih ederim. Geldiğin için minnettarım ama bu işin yürümeyeceğini görebiliyorum Melinda."

Muzaffer gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. "Ne?"

Ayağa kalktım. "Bu ilk toplantıları kısa tutuyorum çünkü kimin daha resmi inceleme toplantılarına geçeceğine karar vermek için ihtiyacım olan tek şey bu. Ve PSM için uygun olmadığınızı söyleyebilirim. Yine de zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Ağzı açık kalmıştı. "Ciddi olamazsın."

"Oh, öyleyim," dedim gülümseyerek. Dahili telefon düğmesine basmak için eğildim. "Tamara? Bayan West'in ayrılmadan önce park onayına ihtiyacı var."

Melinda aniden ayağa kalkınca sandalyenin ayakları gıcırdadı. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

"Evet, bunu daha önce de duymuştum. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim." Kapıya doğru yürüdüm ve ona kapıyı açtım.

Hışımla çıktı, gözlerini omzunun üzerinden bana dikerek durakladı. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra bir rahatlama dalgası hissettim, hemen ardından korku geldi.

Yardım bulmaya toplantılardan önceki halimden daha yakın değildim. Ve bu maskaralığa diğer adaylarla devam etmek gibi bir niyetim de yoktu. Bu noktadan sonra ilk görüşmeleri hukuk ekibim yapabilirdi ve onlar kimin uygun olabileceğini belirledikten sonra ben devreye girecektim.

Kendimi sandalyeme geri attım ve gözlerimi kapattım. Kahretsin, çok yorgundum ve dünyaya kızgındım. Ama tüm sorunlara rağmen

tabağımdayken, aklımın dönüp dolaşıp geldiği tek şey Maddy'ydi.

Kahretsin, onu özlemiştim. Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum ama o gittiğinden beri hayatımda bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Kötü bir günün sonunda konuşmak istediğim kişi haline gelmişti ve son zamanlarda ne kadar çok kötü gün geçirdiğimi düşünürsek onu meşgul edebilirdim. Ama hayır, o beni, *bizi* terk etti ve ben tüm günlük savaşıları tek başıma vermek zorunda kaldım. Bu kadar kısa sürede hayatımı ne kadar değiştirdiğine hâlâ inanamıyordum.

Dizüstü bilgisayarımdan takvim uygulamama tıkladım. Tuhaf, bu şey aramızda küçük bir günlüğe dönüşmüştü. Geliştirdiğimiz kodu başka kimse anlayamazdı ama ikimiz için anlamlıydı. Bir sonraki seyahatim gibi. Onun hiyerogliflerinden iki uçak bileti, bir oda, iki gece için rezervasyon yaptırdığımı anlayabiliyordum ve sonra benimle biftek yemeği yemek istediğine dair küçük bir şaka yaptı. Acıya rağmen gülümsediğimi hissettim.

Maddy benimle orada olmayacaktı.

Hayatımdan uzaklaşmak çok ihtiyaç duyduğum bir molaydı; sadece uzaklaştığımda yanımda olmasını diledim.

MADDY

Prag'da tanıştığım futbolcu Jan Mingazow ve serebral palsi ile doğan ikiz kardeşi Jakub hakkındaki hikâyemin ortasına gelmiştim ve içimi kuşkular kaplamaya başlamıştı. Ne yapıyordum ben? *Ben* mi yazıyordum? Bunu gerçekten başarabileceğimi düşünüyordum? Şüphelerimi susturmak için çok uğraşmıştım. Doldurmam gereken devasa ayakkabılar vardı, ama en azından öykü anlatma yeteneğinin kalıtsal bir temeli olduğunu ve belki de babamın yeteneğini bana aktardığını iddia edebilirdim.

Kardeşler arasındaki bağlantıyı ilk duyduğumda, daha fazla bilgi edinme isteği duymuştum, çünkü yazmak istediğimi anlamadan önce bile onların hikayesinin dinlemeye değer olduğunu görebiliyordum. Jan'a Instagram'dan ulaşmadan önce internette toplayabildiğim kadar bilgi topladım ve onlar hakkında bir profil yazmama izin verip vermeyeceğini sordum. Ona karşı dürüsttüm; yazı için bir evim yoktu ve dizüstü bilgisayarımın öteye gitmeme ihtimali vardı ama daha fazlasını öğrenmem gerektiğini hissediyordum. O ve Jakub inanılmaz deneklerdi. Şimdi tek yapmam gereken onların hikayesini hakkını verecek şekilde anlatmaya çalışmaktı.

Onların sözlerine kendimi o kadar kaptırmıştım ki neredeyse telefonun çaldığını duymayacaktım. Arayan Hope'tu, Cassie'nin doğum yaptığını haber vermek için aramıştı! Biraz erken ama her şey yolundaydı.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hızla hastaneye gittim. Cassie kardeşliğimizin ilk bebeğini kucağına alıyordu! Benim için oldukça kasvetli geçen bir dönemde çok ihtiyaç duyduğum neşeli bir andı. Noah'yı özlemek ve yazdıklarımın emin olamamak arasında, kendim ve sorunlarım dışında odaklanabileceğim bir şey olduğu için mutluydum.

Doğum koğuşuna koştum ve çılgınca koşarken neredeyse birkaç hemşireyi yere seriyordum.

"İşte orada! Hey kızım!" diye seslendi bekleme odasından bir ses. Nia ve Hope'u bir köşedeki kanepeye kamp kurmuş halde buldum.

"Hey, son durum nedir?" Koşarak yanlarına giderken sordum. "Onlar Tamam mı?"

"Beklemedeyim," dedi Hope. "Henüz bir haber yok. Ama en azından şimdi hep birlikte stres atabiliyoruz. Kaitlyn yanında, James de işe gitmeden önce uğrayacak."

"Çetenin hepsi burada," dedi Nia kanepenin arkasındaki tüneğinden. "Scott birkaç dakika önce geldi ve onun çok iyi olduğunu söyledi. Henüz ona tehditler savurmuyor, yani bu olumlu bir şey. Şimdi tek yapmamız gereken beklemek."

Sinir ve heyecandan karnıma ağırlar girdi. "Ne kadar süreceğini söylediler mi?"

Hope başını salladı. "Bir zaman dilimi yok ama Kaitlyn onu hazırlama şekillerine bakılırsa çabuk geçeceğini düşünüyor."

Bize doğru gelen ağır ayak seslerini duyduğumuzda hep birlikte döndük.

"Hanımlar, ben amca oldum mu?" James bize katılırken sordu.

"Bay Süslü'ye bakın," dedi Nia, elini aşağı yukarı sallayarak. "Hastane için biraz abartılı giyinmiş, öyle değil mi?"

Koyu renk bir takım elbise giymişti, her zamanki Miami iş kıyafeti yerine magazin dergileri için hazır görünüyordu.

"Bloom'da bu gece büyük bir gece, her zamankinden daha fazla temizlik yapmak zorunda kaldım," dedi kravatını düzelterek. "Gitmek zorunda kalmadan önce iyi haberler alabileceğimizi umuyordum."

"Belki yakında?" "Belki yakında?" dedi Hope. "Şimdilik oturuyoruz. Bize katılın."

James bir sandalyenin kenarına tünedi ve bir süre bana baktı. "Merhaba, Maddy. Nasılsın?"

Neden bana odaklandığı konusunda kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındım. "Ben... iyiyim. Sen nasılsın?"

"Meşgulüm ama iyiyim, teşekkürler. Dün gece Noah'ı gördüm. Aslında son zamanlarda onu çok sık görüyorum. Kızım Harper ona Noah Amca demeye başladı."

Umarım yüzüm, Nuh'tan bir parça bilgi aldığım için mutlu olduğumu ele vermemiştir. Neyin peşinde olduğu umurumda olmamalıydı ama gerçek şu ki nasıl olduğunu duymak istiyordum. Ne kadar denesem de kalbimin o kısmını henüz kapatamıyordum. Ama bunun üzerinde çalışıyordum.

"Bu çok hoş," dedim kayıtsız bir sesle. James Nia ve Hope'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

Noah ile konuşma düşüncesi kalbimin ritmini bir an için bozdu. "Hayır. Ayrıldık ve onun için çalışmayı bıraktım. Ona ulaşmanın bir anlamı yok."

Nia sinirli bir ses çıkardı.

"İnan bana, artık birlikte olmadığınızın farkındayım," dedi James. "Noah başka bir şey hakkında konuşacak gibi görünmüyor. Ayrılığın ayrıntılarını birkaç kez gözden geçirdik ve sonunda ona terapisti olmadığımı söylemek zorunda kaldım. Ona sana ulaşmasını söyledim. Sanırım ulaşmadı."

"*Hayır*, konuşmadık dedim." Kaba konuştuğum için kendimi kötü hissediyordum ama üçü de sanki yargılanıyormuşum gibi bana bakıyordu.

"Sana bunu söyleyerek kardeşlik kurallarını çiğniyor olabilirim ama adam perişan halde Maddy. Tam olarak kalbi kırık. Aradığında açmayacağını düşünüyor, muhtemelen bu yüzden aramadı. Yerinde olsam en azından onu dinlerdim."

Kalbi kırık mı? Buna inanmakta zorlandım.

İçimde dönüp duran acıdan başka bir şeye odaklanmak için tırnağımın sivri ucuyla oynadığımı fark ettim. "Bu

ilginç." Konuşmayı tahammül edebileceğim bir konuya yönlendirmeye çalıştım. "Son zamanlarda Scott'tan haber alan var mı? Mesaj atıyor mu ya da..."

"Hey, aptal," dedi Nia koluma yumruk atmak için uzanırken. "Adam sana tavsiye vermeye çalışıyor. Konuyu değiştirme."

Ona doğru döndüm. "Noah'dan hoşlanmadığınızı sanıyordum. Onunla konuşup konuşmamam neden umurunda olsun ki?"

"Maddy, hadi ama, ondan hoşlanmadığınızı hiç söylemedik," dedi Hope yumuşak bir sesle. "Bizim sorunumuz seni bizden çalışırmış gibi hissetmemizdi. Sanki önce o geliyormuş gibi. Ama bunun hakkında konuştuk ve fark ettik ki sen uzakta olduğun zamanların çoğunda *çalışıyordun*. Bizim yerimize onu seçmen için seni zorlamıyordu. Ve seni hiç onunla birlikte olduğun zamanki kadar mutlu görmemiştik. Değil mi, Nia?"

"Bu doğru." Nia koltuğun arkasından kayarak benimle kalça kalçaya geldi. "Senin içindeki bir şeyi ortaya çıkardı. Sen zaten aptal ve neşeli bir insansın, ama Noah seni... bilmiyorum... *ortaladı*. İkiniz gerçekten farklı insanlar olmanıza rağmen birbirinize uyuyorsunuz. Yin ve yang gibi."

"O gece yemekte sizi birlikte gördüğümüzde anlamıştık," diye ekledi Hope. "Sen ve Noah birlikte harikasınız."

"Harikaydınız," diye kızdım. "Hiçbir şey sonsuza dek sürmez, değil mi? İşler hep böyle yürür. Her neyse, buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik, bugün Cassie'nin günü, tamam mı?"

Bunu onlarla tartışmanın bir anlamı yoktu. Noah seçimini yapmıştı. Evet, belki bazı tereddütleri vardı ama benim alaycı tarafım bunu beni ortağından çok asistanı olarak özlemesine bağlıyordu. Çünkü PSM her zaman önce gelirdi.

James oturduğumuz yerin ötesine baktı. "İşte Kaitlyn, muhtemelen haberleri vardır."

Gözleri yaşlı ve şaşkın bir ifadeyle bize katıldı. "Oluyor," diye burnunu çekti. "Cassie az önce ıkmaya başladı."

Sonraki bir saat boyunca küçük grubumuz, Cassie ve Scott'ın hangi isim üzerinde karar kıldıklarına dair bahisler oynayarak, yolda olan yeni çocuk hakkında sohbet etti. James'in gece kulübüne gitmesi gerekti ve dördümüzü sabırsızlıkla haberleri beklemek zorunda bıraktı. Sanki özel pijama partimizmiş gibi odadaki sandalye ve koltuklara yayıldık.

Kaitlyn'in mesajı çaldı ve telefonuna sarıldı. "Aman Tanrım, o burada," dedi gözleri dolarken. "Bebek Cole burada!"

Bağırdığımız tezahürat muhtemelen Cassie'nin odasından bile duyulabilirdi. Anne ve bebeği görmek için sabırsızlıkla sıramızı beklerken Scott nihayet bizi almaya geldi.

Bizi odasına götürürken, "Üzgünüm, çabuk olmak zorundayız," diye açıkladı. "Hepinizi aynı anda geri götürerek kuralları çiğniyoruz. Çok yorgun ama vaftiz annelerinin onunla tanışmasını istiyor."

Odaya girdiğimizde Cassie'yi elinde kundaklanmış minik bir bebekle bitkin bir halde bulduk.

"Merhaba dostlarım," diye fısıldadı. "Gelin de görün."

Yatağının yanında toplandık ve şimdiye kadar yaratılmış en mükemmel küçük yaratığa baktık. Bebek Cole yolculuğundan dolayı hâlâ yüzü kızarmıştı ama huzur içinde uyuyordu. En iyi arkadaşlarıma baktım ve Cassie'nin kollarındaki minik mucize karşısında hepimizin ağlamaklı olduğunu fark ettim.

Doğum hikâyesini gururla anlatıyordu. Cassie bir manda gibi nasıl homurdandığını anlatırken güldüm ve kendimi Noah için hikâyeyi yeniden anlatmayı düşünürken yakaladım. Onun artık hayatımın bir parçası olmadığını, onunla daha fazla an paylaşma şansım olmayacağını fark etmek hala rekor kıran bir andı.

Hâlâ birlikte olsaydık, o da burada olurdu. Kendini yabancı hissetse bile, bu büyük hayat olayının bir parçası olmasını isteseydim gelirdi. Bebek Cole'u kucağına alışı, minik varlığı nasıl destekleyeceğini anlamaya çalışırken yüzünün alışılmadık bir şekilde gergin görüldüğünü hayal ettim. Asla paylaşamayacağımız geleceği düşününce kalbim daha da ağırlaştı.

İlişkimizi terk eden kişinin *ben* olduğumu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Bu benim seçimimdi. Ayrılacağımı söylediğimde bana karşı çıkmamıştı ama belki de ayrılmamanın daha iyi olacağını hissetmişti? Hiçbir şeyin fikrimi değiştiremeyeceğini mi?

Noah bana asla sonsuza kadar söz vermemişti, bunun mümkün olduğunu hissettiği anlar olsa bile. Seviştikten sonra onun kollarındayken olduğu gibi. Bana bakışı onun için çok değerli ve önemli olduğumu hissettiriyordu. Neredeyse peri masalımıza inanacaktım.

Scott'ın Cassie'ye ve yeni oğullarına gülümseyerek bakmasını izledim ve izlerken gözyaşlarımın tekrar biriktiğini hissettim, bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Kahretsin, bunu *istiyordum*. Bir koca, çocuklar, sevdiğim biriyle bir hayat ve bir aile. Ama bana bunun onunla mümkün olabileceğini ima bile etmeyen bir adamla bunu hayal edecek kadar aptaldım. Ben bir aptaldım. Noah bu odada hissettiğim büyük aşkı yaşayabilecek biri değildi. Doğru olanı yapmıştım. Beni seilmeye ihtiyacım olduğu gibi sevemeyen bir adama daha fazla aşık olamadan ilişkimizi bitirdim.

"Senin sıran Mads," dedi Cassie. "Seninle tanışmak istiyor!"

Uyuyan bebeği kucağıma aldığım anda tüm sorunlarımı unutmuştum. Mükemmeldi ve yemin ederim bana daha da sokuldu, bu da içimde yeni bir ağlamaklı duygu dalgası yarattı.

"İyi görünüyorsun," dedi Nia. "Doğal."

Cole küçük bir ses çıkardı ve ben de onu hemen Cassie'ye geri verdim.

"Selfie, çok hızlı, sonra annemin uyumasına izin vermeliyiz," dedi Hope. "Toplanın."

"Ben sizin için çekebilirim," dedi Scott.

Nia, "Hayır, özçekim bir gelenektir ve Cole'un da bunun bir parçası olmasını istiyoruz," dedi.

Hepimiz yatağın etrafında toplandık, birbirimize ne kadar kenetlendiğimize güldük ve kızlar kulübümüzün ilk erkek üyesini karşıladığı anı yakaladık.

NOAH

Matthew Garrison eğitim tesisinin otoparkının soluk ışığında bana sırtıyordu, onu son gördüğümde farklı bir adam gibi görünüyordu.

Onunla ve koçlarıyla durum değerlendirmesi yapmak için Pittsburgh'a dönmüştüm ve bir sonraki iç saha maçında onu ilk 11'de başlatmayı planladıklarını öğrenmiştik. Onu yedek bırakarak büyük bir risk almıştık ama şimdi bunun karşılığını almak üzereydik. Matthew her zamankinden daha güçlü ve dayanıklı görünüyordu, son ziyaretimiz sırasında olduğu kabuğa yakın değildi.

"Sana minnettarım Noah," dedi Matthew. "Takımında olduğun için çok mutluyum. Buraya gelmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Seninle gurur duyuyorum," diye cevap verdim omzunu sıkarken. "Kendini kanıtlamak için çok çalıştın. İçinde bu cevherin olduğunu hep biliyordum."

Gülümsemesi genişledi. "İkimiz de ilham kaynağımın kim olduğunu biliyoruz. Kimse Bayan June Garrison'dan daha fazla mücadele edemez."

"Gerçek bu," diye güldüm. Telefonumdan saati kontrol ettim. "Akşam yemeği için meşgul müsün?"

"Aslında, akşam yemeğinden önce kısa bir mola için ilgini çekebileceğimi umuyordum. Biri beni ziyaret etmek istiyor."

"Annen mi?"

Başıyla onayladı. "Evet, rehabilitasyonda çok iyi gidiyor! Ona burada olduğunuzu söyledim, o da hava atmak için uğramanızı istediğini söyledi."

"Ciddi misin? Onur duyarım. Ama emin misin?"

Matthew güldü. "Sana ne kadar ilerlediğini gösterme şansı bulamazsa çok kızacağını söyledi. Anne gibi, oğul gibi."

"Anladım. Ben de varım."

Yirmi dakika sonra hastanenin rehabilitasyon merkezinin egzersiz alanında iki fizyoterapistle birlikteydik ve June Miss America yarışmasında podyumda yürüyecekmiş gibi davranıyordu. Birlikte yemek yediğimiz ve Maddy'nin günü kurtardığı geceden beri onu görmemiştim. Benim için ne kadar çok şey yaptığını ve bu önemli ziyarette yanımda olmadığını düşününce midem bulandı.

June tekerlekli sandalyede otururken daha yaşlı görünüyordu, ancak onu ve oğlunu hayatta bu kadar ileriye götüren cesaret hala belirgindi. Gözleri kararlılıkla parlıyordu ve bir izleyici kitlesine sahip olma fikrinden hoşlandığı belliydi. Anne gibi, oğul gibi.

"Hazır mısınız Bayan Garrison?" diye sordu erkek PT.

İki yanında PT'ler olduğu halde iki tırabzanın ucunda oturuyordu. "Bunu biliyorsunuz. Oğlumun süslü ajanına savaşçı ruha sahip tek kişinin Matthew olmadığını göstermem gerekiyor."

"Evet, anne, hadi gidelim," Matthew onu bir takım arkadaşıymış gibi alkışladı ve tezahürat yaptı. "Bunu başaracaksın!"

Matthew yolda bana ameliyatın, felçten kaynaklanan bazı bilişsel sorunların ve iyileşirken kırık bacaklarından uzak durma ihtiyacının onu fiziksel olarak neredeyse yeniden yürümeyi öğrenmek zorunda kalacak kadar zayıflattığını söylemişti. Koçlarının onu motive etmek için kullandığı tekniklerden bazılarını kullanana kadar bunun acı verici olacağını tahmin ettiğini ve denemekte isteksiz olduğunu söylemişti.

"Bize ihtiyacın olursa buradayız," dedi diğer PT.

June ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz; beni buraya getirin ve tozumu yutun!"

Herkes güldü ve June kendini tırabzanlara doğru kaldırdı. Matthew ona tezahürat yaparken o da belli belirsiz adımlar attı.

ve onun yanında alkışlıyordu.

"Kesinlikle inanılmaz!" Belirsiz adımlar atarken onu alkışladım. "İyi görünüyorsun, June."

June omuzlarını oynattı. "Fark ettiğin için teşekkürler, sen de oldukça iyi görünüyorsun!" Yürüyüşünü bitirdi ve kendini diğer uçtaki tekerlekli sandalyeye geri bıraktı.

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti June alnını silerken. "Ve buradaki yemeklerden bıktım usandım." Tekrar terapistlerine baktı. "Alınmayın."

"Durun, bir fikrim var," dedim. "Matthew ve ben akşam yemeği için dışarı çıkacaktık ama bir şeyler göndersek nasıl olur?"

"Çok nazıksınız ama yakınlarda sadece bir Panera var ve ben de ondan sıkıldım," dedi June.

"Hayır, Panera'yı düşünmüyorum," dedim telefonumu çıkarırken. "Bekle biraz."

Birkaç arama yaptım ve kullanılmayan bir konferans odası buldum. Kırk beş dakika içinde, mekânı masa örtüsü ve kaliteli porselenlerle tamamlanmış birinci sınıf bir yemek deneyimine dönüştürdüm.

"Ne... bunu nasıl yaptın? Nefis kokuyor!" Matthew onu içeri götürürken June haykırdı.

"Noah Parker her şeyi gerçekleştirebilir. Hayalleri gerçeğe dönüştürebilir." Matthew bana takdir dolu bir bakış attı.

"Morton's'un First Presbyterian'a gelmesini sağladı, bu kesinlikle bir rüyanın gerçekleşmesi! Noah, bu tam da ihtiyacım olan şey, çok teşekkür ederim," dedi June. "*Her şey için.*"

Bana sert bir bakış attı, ben de bilmiş bir baş hareketiyle karşılık verdim.

"İlk akşam yemeğimizden biraz farklı," dedi Matthew tabağını ağzına kadar doldururken. "Dört kişiydik ve ilk başta her şey **Ç O K** gergindi. Maddy küçük bir arabulucu gibiydi."

Maddy'nin June'a tezahürat yapmaktan ne kadar hoşlanacağını düşünmemeye çalışıyordum. Bu tam da onun mükemmel olduğu, müşterilerimin profesyonel ve kişisel dünyaları arasında köprü kurduğu türden bir durumdu. June'un zafer kazanmış gibi görünen bir fotoğrafını çekip Maddy'ye göndermeyi, işlerin yoluna girdiğini haber vermeyi çok istiyordum ama ayrıldığımızdan beri konuşmamıştık ve şimdi de ona ulaşmaya niyetim yoktu. Onsuz geçen her gün kaderimizi mühürlüyor gibiydi.

June bana baktı. "Evet, Maddy nerede? Birbirinize bağlı olduğunuzu sanıyordum. Onunla uzun zamandır konuşmadım."

Onlara karşı bu kadar kişisel bir konuda nasıl dürüst olacağımdan emin olamayarak yer değiştirdim. Her zaman odak noktasını kendimden ve müşterilerimden uzak tutmaya çalıştım. Ama Garrison'larla olan ilişkim farklıydı. Ve June'un beni inceleme şekline bakılırsa, bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyordu.

"Artık birlikte değiliz. O da PSM'den ayrıldı."

June hiç vakit kaybetmeden söze girdi. "*Dalga* mı geçiyorsun benimle? Bu nasıl oldu? Her şeyi berbat mı ettin, Noah?"

Kaza kesinlikle ondan Haziran'lığı çalmamıştı. Hâlâ Maddy'yle ayrılığımızı atlamama izin vermeyen, dobra, laf dinlemeyen, kenardan bağırان bir anneydi.

"Sanırım olabilirdi," diye itiraf ettim içim burkularak. "Ama hayat bu, değil mi?"

June'un benim oyunuma gelmeyeceğini biliyordum. Kendimi onun azarlamasına hazırladım.

"Saçmalık," diye bağırdı, gözlerini bana dikerek. "Eğer her şeyi b e r b a t ettiysen bunu düzeltebilirsin. Sen ve Maddy birlikte mükemmeldiniz. Ona ihtiyacın var Noah ve ben sadece işten bahsetmiyorum." Durakladı. "Ama evet, bunun i ç i n de ona ihtiyacın var, çünkü Maddy olmasaydı burada oturup biftek ve brüksel lahanası yiyemezdik."

Maddy'nin hayatımı ne kadar güzelleştirdiğini ve o gittikten sonra hayatımda oluşan boşluğu hatırlatmama gerek yoktu.

"Eee?" June talep etti.

Matthew patates püresini ağızına tikiştirirken kıkırdadı. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Ara onu," dedi June telefonuma doğru ilerlerken. "Hemen şimdi."

"Anne..." Matthew utanmış bir lise öğrencisi gibi bakarak azarladı. "Ona bunu yaptırma."

"Hayır, görmüyor musun? Bu mükemmel bir zaman! Beni aramak için bahane olarak kullanabilir. Bir durum güncellemesi. Onunla konuşmak istediğimi söyler. Müşteri her zaman haklıdır, bilirsin."

Gergin bir insan değildim ama Maddy'ye ulaşma düşüncesi içimi kemirdi. Düşündükçe June'un haklı olduğu daha iyi anlaşılıyordu, bu onu aramak için mükemmel bir bahaneydi. Maddy onun gelişimini duymak isterdi.

"Eğer yapmazsan yaparım," diye uyardı June, çatalını sihirli bir değnekmiş gibi bana doğru çevirerek. "Beni aradığı zamanki numarası bende var."

"Anne," dedi Matthew.

"Sorun değil," diye iç geçirdim. "Sen kazandın, June." "O her zaman kazanır," dedi Matthew gülerek.

Telefonumu elime alıp çevirirken ikisi de beni izledi. İşte içimde devam eden savaşı hissetmelerine imkan yoktu. Poker suratımı bu gibi durumlar için mükemmelleştirmiştım. Ama gerçek şu ki, berbat bir haldeydim. Telefon çaldı, çaldı ve ben tam bağlantıyı kesme düğmesine basmak üzereyken telefonu açtı.

"Noah?"

Adımı söylediğini duymak bile kalbime bir bıçak saplamak için yeterliydi. Sesi *umutlu* muydu? Hayır, olamazdı. Hayal görüyordum.

"Maddy, evet, benim. Dinleyin, Pittsburgh'da Garrison'larla birlikteyim ve size Haziran ayındaki gelişmeleri aktarmak istediler. Ben düşünmedim

sakıncası var mı?"

June bana doğru eğildi. "Onu hoparlöre ver," diye talep etti.

Maddy kıkırdadı. "Arka planda onu duyabiliyorum, sanırım daha iyi durumda."

Düğmeye bastım ve telefonu masanın üzerine koydum. "Bizi duyabiliyor musun?"

"Duyabiliyorum. Merhaba, June ve Matthew! Beni bilgilendirin, size neler oluyor?"

"Kızım, New York Maratonu'nda koşacağım," diye kestirip attı June.

Maddy, "June, sesini duymak çok güzel," diye haykırdı. "Rehabilitasyon iyi gidiyor mu?"

Matthew, Maddy'ye işlerin nasıl gittiğiyle ilgili daha fazla bilgi vermek için araya girdi ve ben de üçünün arayı kapatmasına izin vermek için arkama yaslandım. Aralarındaki yakınlık çok açıktı, bu da onu daha çok özlememe neden oldu. Maddy'nin koşullar ne olursa olsun herkesle ve her şeyle bağlantı kurma becerisi vardı. Bu onun birçok yeteneğinden biriydi.

Kahretsin, onu çok özlemiştim.

"Keşke yanınızda olsaydım," dedi Maddy toparlanırken. "Her şey çok iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Biz de burada olmanızı isterdik," dedi June bakışlarımı tutarken. "Belki yakında seni de görürüz. Asla bilemezsin, değil mi?"

Maddy cevap vermeden önce sessizlik uzadıkça nefesimi tuttum. "Bu güzel olurdu. Bu arada ben de bir sonraki maçı izliyor olacağım, Matthew'un canına okurken ve isimler alırken ona tezahürat yapacağım."

Kolunu esnetti. "Bunu biliyorsun. Dikkat edin, Kovboylar!"

Maddy güldü. "Tamam, seni yalnız bırakayım. Güncelleme için teşekkürler. Devam et, June!"

"İleri," diye karşılık verdi June.

Maddy'ye veda edebilmek için hoparlörü kapatmak üzere telefonuma uzandım ama fırsat bulamadan telefonu kapattığını duydum. İyiydi. İyiydi. Başka ne bekliyordum ki?

June tekrar tabağına odaklanırken, "Noah Parker, sen bir aptalsın," dedi.

"*Pardon?*" Güldüm.

"Kaçmasına izin verdin."

Bu konuda onunla aynı fikirdeydim. Ancak yine de müşterilerime özel hayatım hakkında açık olma konusunda tedirgindim. Bu konuşma bizim için yeni bir zemindi.

"Dürüst olmak gerekirse, bok gibi görünüyorsun Noah," dedi Matthew bifeğini keserken. "Üzgünüm ama en son birlikte olduğumuzda sen de bana aynı şeyi söylemiştin. Şimdi gerçeklik kontrolü yapma sırası sende."

Gözlerimin altındaki çukurları kimsenin fark etmeyeceğini düşünmüştüm ama Garrison'lar beklediğimden daha anlayışlıymış.

"Neyin yanlış gittiğini bul ve düzelt Noah," dedi June. "Onu geri kazan. Kazanmak zorundasın."

Otele dönerken kafamın içinde June'un sesi yankılanmaya devam ediyordu. *Doğru olanı yap*. Kulağa çok basit geliyordu. Tüm işim müşterilerim için "doğru olanı yapmaktı" ama özel hayatımda bu benim için o kadar kolay değildi. Bu noktada Maddy ile bunun mümkün olup olmadığından bile emin değildim.

Arabayı sürerken otoyol hipnozu durumuna düştüm, düşüncelerimin sürüklenmesine izin verdim, ta ki neredeyse frene basmama neden olacak kadar büyük bir aydınlanma yaşayana kadar.

Müşterilerim için "doğru olanı yapmakla" o kadar meşguldüm ki Maddy'yi tamamen unutmuştum. Eğer beni geri almasını istiyorsam, ona önceliğimin PSM değil, *kendisi* olduğunu kanıtlamam gerekiyordu. Dairemdeki son konuşmamız şimdi anlam kazanmıştı.

Ona ne kadar değer verdiğimi göstermekte başarısız olduğum birçok yolu ve duygularımı kanıtlamak için kaçırdığım tüm fırsatları düşündükçe kendimi hırpaladım. ekip gitmesine şaşmamalı! Ben bir aptaldım. İkinci planda olduğunu düşünmesine izin verdiğim için bir aptaldım.

Artık değil.

Maddy'mi geri almanın zamanı gelmişti.

NOAH

"Burada ne halt ediyorsun?"

Nia'yı iyi tanıımıyordum ama selamlaması çok yerindeydi. Ne de olsa, Pittsburgh'daki Garrison'ları görmek için yaptığım uçuştan hemen sonra habersizce kapısında belirmiştim. June aklıma girmişti ve işleri düzeltmek için bir şans yakalamak üzereydim. Ama önce biraz desteğe ihtiyacım vardı.

"Selam, Nia. Konuşabileceğimizi umuyordum."

Omzunun üzerinden bağırırken bana baktı. "Hope, burada kimin olduğunu asla tahmin edemezsin."

Hope da ona katıldı ve ikili bana ezmeye korktukları bir böcekmişim gibi baktı.

"Onu içeri davet etmeliyiz," diye mırıldandı ağzının kenarından Nia'ya.

Nia geriye doğru bir adım attı ve kapıyı açtı. "Girin."

İçeri girdim ve küçük masanın üzerine yayılmış yiyecek poşetlerini gördüm. Tam zamanında gelmiştim.

"Konuş," dedi Nia. "Maddy senin hakkında konuşmak istemedi, belki sen ayrıntıları anlatabilirsin. Çünkü o acınacak halde ve biz de arkadaşımıza ne yaptığını bilmek istiyoruz."

Maddy'nin mutsuz olduğunu duymak beni nasıl mutlu edebilirdi ki? Çünkü ben mutsuzdum. Belki *de bensiz* mutsuzdu? Bu bana umut verdi, ben de devam ettim.

"Bazı hatalar yaptım. Maddy ile. Büyük hatalar. Onunla işleri yoluna koymak için bir şans istiyorum çünkü... aslında onsuz yaşayamayacağımı öğrendim."

Bir süre beni izlediler, Hope ilk sözü söyleyene kadar yüzleri bomboştu.

"Ohhhh, kalbim," diye nefes verdi, sulu gözlerini havalandırarak. "Ciddi misin sen?"

"Ciddiyim. Ve mümkünse senin de fikrini almak istiyorum. Ona yaklaşmanın doğru yolunu bulmama yardım edebilir misin? Tabii bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan."

Beni tarayan iki kadının Maddy'nin hayatında çok büyük bir etkisi olduğunu bilerek nefesimi tuttum. Eğer arayışıma inanmazlarsa, Maddy'yi geri kazanmak çok daha zor olacaktı. Ama her halükarda durmayacaktım. Önce Maddy'yi kendime bağlayacaktım ve eğer mecbur kalırsam, arkadaşlarıyla uzun bir oyun oynayacak ve sonunda onları da kazanacaktım.

"Akşam yemeğine kal," dedi Nia. "Bugün perşembe. İki saat içinde burada olacak."

O daveti almak umuduyla ziyaretimi kasıtlı olarak zamanladığımı itiraf edersem kendilerini manipüle edilmiş hissederler mi? En iyisi riske atmamaktı. "Doğru, bugün Aile Yemeği Gecesi," dedim masum rolü yaparak. "Kalmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"*Kalmalısın*," dedi Hope, kolumdan tutup beni mutfağa doğru sürükleyerek. "Geride kaldık ve yardıma ihtiyacımız var. Havuç ve çıtır patatesle fırında kızarmış tavuk yapıyoruz. Önlüğünü giy ve işe koyul."

Yıllardır yemek pişirmemiştim ama Nia ve Hope yemeği hazırlamak için birlikte çalışırken harika patronluk tasladılar. Onlar sebzeleri doğrarken ben de çiğ tavukla uğraşarak pis işleri yaptım. Maddy'nin onları neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum. Nia sert dış görünüşünün altında altın gibi bir kalbi olan sert bir abla tipiydi, Hope ise besleyici ve amigo kızdı. Cassie'yi de daha yakından tanımak isterdim ama James bana onun yeni annelik görevleriyle meşgul olduğunu söylemişti. Onun için özel masaj terapistimden bir randevu ayarlamayı aklıma not ettim.

"Bunun kolay olmayacağını biliyorsun," dedi Nia kesme tahtasındaki havuçları tencereye süpürürken. "İkinizin arasında olanları bizimle konuşmak istemiyor, bu da *büyük* bir mesele olduğu anlamına geliyor. Bir araya geldiğimizde genellikle açık bir kitap gibidir."

"Zor olacağını biliyorum," diye kabul ettim. "Ama başka seçeneğim yok. İşleri düzeltmeye çalışmak zorundayım."

"Onun nesini seviyorsun, Noah?" Hope sordu. "Onu senin için özel kılan şeyin ne olduğunu söyle bize."

Bu çok doğrudan, kişisel bir soruydu. Maddy'nin neyini takdir ettiğimi çok iyi biliyordum ama bunu hiç yüksek sesle söylememiştim. Yine de onlara en iyi arkadaşlarına neden aşık olduğumu açıklamak doğru geldi.

Tezgâha yaslanıp kollarımı kavuşturdum ve yoğun duygularımı nasıl kelimelere dökeceğimi düşündüm. "Maddy hakkında takdir edilecek o kadar çok şey var ki. Yani, o kesinlikle büyüleyici. Ama benim için en önemli şey bu değil. Etrafında coşkulu *bir mutluluk* var. Sanki ona yaklaşan herkese yayılan kendi kişisel neşe balonu gibi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Huysuz futbolcuların onun yanında köpek yavrusuna dönüştüğünü gördüm. Ve kadın beni nasıl kontrol edeceğini biliyor. Pek çok insan bunu yapacak kadar cesur değildir. Mesela bir müşteri görüşmesi sırasında yanlış yöne gittiğimi düşünürse bana şöyle bir bakıyor ve ben de hemen sunumumu yeniden gözden geçirmem gerektiğini anlıyorum. Bu cesaret ister."

"İşte bizim kızımız," dedi Nia gururla. "Hiçbir şeyden korkmuyor."

"Kesinlikle," diye katıldım. "Hayata yaklaşımı, onu bir gülümsemeye yutmaktır. Her şey bir macera. Bana kendimi yeniden çocuk gibi hissettirdi. O tüm gevezeliği ve kahkahalarıyla hayatıma girene kadar hayatımın ne kadar durgun olduğunu fark etmemiştim."

"Maddy bir güneş ışığı," dedi Hope ve ne demek istediğini çok iyi anladım.

Nia'nın ağzı sonunda bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam, sen geç. Onu geri almana yardım edeceğiz."

Onlardan bir güvenoyu beklediğimin farkında değildim, ama şimdi Nia bunu kabul ettiğine göre, ilk büyük engelin aşıldığını hissediyordum.

"Masayı hazırla," diye devam etti, bir yığın tabak ve çatal bıçak takımını işaret ederek.

Sanırım ikisi de bana patronluk taslamaktan hoşlanıyordu. Belki de arkadaşlarını çaldığım onca zaman için küçük bir intikamdı. Onlar yaklaşımlarını planlarken ben işe koyuldum.

"Şarap, Noah?" Hope mutfaktan seslendi. "Evet, biraz sıvı cesareti kullanabilirim."

Ben işimi bitirirken, o da dolu bir kırmızı bardak getirdi. "Sen de müzikle de ilgilenir misin? Çalma listelerimizden bıktım."

Mükemmeldi. Maddy, seksi bossa novalardan ilginç Fransız valslerine kadar Avrupa gezimiz sırasında karşılaştığımız tüm şarkılardan oluşan bir çalma listesi hazırlamıştı. Onu geri kazanmaya çalışırken arka planda çalacak daha iyi bir film müziği olamazdı.

"Gelip şu kuşu kontrol edebilir misin?" Nia talep etti. "Bitmedi diye hep tedirgin oluyorum."

İçeri girip onun yerini aldım ve tam biri kapıya vururken tavuğu dilimledim.

"Maddy geldi," diye güldü Hope. "Bizim kattaki herkes onun ne zaman geldiğini anlayabilir."

Kalp atışlarım hızlandı. İşte o an gelmişti. Maddy bizimle yemek yemek için kalacak mıydı? *Benimle* mi?

"Ben dilimlemeye devam edeceğim," dedim, bir işim olduğu için mutluydum. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Hope anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Onu senin için yumuşatacağız, merak etme."

Mutfak ile dairenin geri kalanı arasındaki pencere, görünmeden konuşulanları duymamı sağlıyordu. Bu

Kulak misafiri olmak istemiyordum ama Maddy'ye kalmak isteyip istemediğine karar verme fırsatını ben yüzüne bakmadan vermek istiyordum.

"Bu hangi şarkı?" diye sorduğunu duydum.

Teknedeki gecemizde çaldığımız yavaş, karamsar şarkılardan biriydi. "Yeni çalma listesi," dediğini duydum Nia'nın. "Sanırım hoşuna gidecek."

O çantasını açarken ben gözden uzak durdum. "Masayı kim hazırladı? Garip görünüyor."

Sessizce güldüm. Tamam, bunu yapmaya alışık değildim. Genelde bunu benim yerime yapacak çalışanlarım olurdu. Bıçağın tabağın hangi tarafına konması gerektiğini hatırlayamıyordum, bu yüzden çatal ve bıçakları ait oldukları yere koymak yerine tabakların üzerinde çaprazlayarak yaratıcı olmaya karar vermiştim.

Nia ve Hope kayıtsız sesler çıkardılar.

"Neler oluyor? İkiniz de garip davranıyorsunuz." Yanlışlıkla tencerenin kapağına vurup şangırdatınca durakladı. "Peki mutfakta kim var? Cassie hâlâ iyileşiyor, o olamaz."

Hope açıklamaya başlamıştı ki Maddy mutfağa daldı. Beni fırfırlı önlüğüm ve elimde büyük boy bir bıçakla görünce dondu kaldı.

"Sen."

Benim güzel, kırık, mükemmel Maddy'm düşündüğümde daha da muhteşem görünüyordu. Basit bir beyaz tişört ve kot şortu balo elbisesinden daha iyi gösterebiliyordu. Kalmasını sağlayacak sözcükleri bulmak için boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Merhaba Maddy. Umarım sakıncası yoktur. Arkadaşların beni yemeğe davet etti ama istersen gidebilirim. Ya da sen gidebilirsin. Ama gerçekten konuşabileceğimizi umuyorum."

Orada öylece durdu, sessizdi, gözleri fincan tabağı büyüklüğündeydi, sanki gerçekten ben olduğuma inanamıyordu.

"Ne..." dönüp Nia ile Hope'un arasına baktı. "Bunu siz mi yaptınız?"

Hope başını salladı. "O yaptı."

Maddy'nin aramayı yapmasını beklerken oda sessizleşti.

"Sorun değil," diye cevap verdi sonunda, kaşlarını yarım çatarak. "Akşam yemeği vakti, yemek yemeniz gerek."

Bu tam olarak yankılanan bir karşılama değildi ama bir başlangıçtı. Beni kapı dışarı etmemişti. Bunu kabul edebilirdim.

"Neden siz patatesleri ve sebzeleri masaya götürmüyorsunuz, ben de dilimlemeyi bitirince tavuğu getireyim?"

Maddy uzanıp şarap şişesini ve bir kadehi alırken bana bakmaya devam etti. Kadehini doldurup odadan çıkarken şişenin hızla tıkırdadığını duyabiliyordum.

Neyse ki yemek çok lezzetliydi, biz de odadaki gerginliği azaltmak için buna odaklandık. Onlara ünlü bir Fransız şefin bana yemek dersi verdiği zamanı ve tavuğu yaparken onun bazı tekniklerini nasıl kullandığını anlattım. Yemek yerken Maddy pek konuşmadı ve belli ki onu biraz konuşmaya zorlayan ben olmalıydım.

"Maddy, Nia ve Hope bana senin bir şeyler yazdığını söylediler. Oldukça iyi olduğunu söylediler."

Arkadaşlarına bakarken yüzü kızardı. "Sadece nazik davranıyorlar."

"Ben iyi biri *değilim*, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi," diye itiraz etti Nia. "Seni seviyorum ama ilk gerçeklik kontrolün olmaktan da korkmuyorum, anladın mı? Ve gerçek şu ki, hikâyelerin inanılmaz. Beni ağlattın!"

Nia ağlayacak bir tipe benzemiyordu. İlgimi çekti. "Ne

hakkında yazdığını sorabilir miyim?"

Maddy yemek boyunca bana bakmaktan kaçınmıştı ama gözlerini bana dikti. "Sadece bazı spor hikâyeleri."

"Lütfen devam edin."

"Jan ve Jakub Mingazow hakkında yazmış ve çok dokunaklı," dedi Hope. "Kardeşler hakkında bir aşk hikâyesi gibi."

Çift hakkında çok az şey biliyordum ama Maddy'nin onlarla ilgili bir bilgi hazinesini ortaya çıkardığından emindim. Onun işi buydu. Ve bunları sayfaya da çevirebildiğini duymak beni pek şaşırtmadı.

"Hikayelerle ne yapacaksın?" diye sordum. Yayıncılıkla ilgili bir sürü bağlantım vardı. Parmağımı şıklatıp ona altı haneli bir kitap anlaşması ayarlayabilirdim ama buna karışmak bana düşmezdi.

"Emin değilim. Peşinde olduğum birkaç ipucu daha var ama kitap neredeyse bitti. 'Son' kelimesini yazdıktan sonra bir karar vereceğim."

"Bir başlığı var mı?" Gözlerimi üzerinde hissedebilmesi için öne doğru eğilerek sordum. Sanki bana bakmaya dayanamıyor gibiydi.

"Evet. Adını *Hayat Oyunu* koydum: *Kenardan Hikayeler*," dedi utangaç bir şekilde.

"Ooh, buna bayıldım," diye haykırdı Hope.

"Mükemmel," diye onayladı Nia. "Ve bitirdiğinde, dünyanın geri kalanı senin sihrini okuyabilecek."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," diye cevapladı Nia mutfak eşyalarını karıştırırken. "Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Cole'un yeni fotoğraflarını paylaşacak kimse var mı?"

Tartışma hızla bebek haberlerine kaydı, ben de bulaşıkları toplamaya başladım.

"Noah, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Hope kolumdan tutarak. "Zaten yemek yapmaya yardım ettin, bir de temizlik yapmana gerek yok."

Başımı salladım. "Siz arayı kapatın, ben bulaşıkları yıkamaya başlayayım."

Odadan çıkarken üçünün birbirlerine baktıklarını gördüm. Bulaşık makinesini nasıl dolduracağımı biliyor muydum? Hayır.

Yanlışlıkla bir şey kırmak mı? Evet, kırabilirdim.

Ama Maddy'ye görev adamı olduğumu kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım; bu, evdeki tüm bulaşıkları yıkamak anlamına gelse bile.

MADDY

"Ne yapıyorsun?" Nia mutfağı işaret ederken bana doğru tısladı. "İçeri gir ve ona yardım et!"

Masadaki yerimden kımıldamadım. Hâlâ Noah'nın aile yemeğimizde ne işi olduğunu ve ben gelmeden önce ne kadar konuşulduğunu anlamaya çalışıyordum. Yemek boyunca bunu düşünüp durdum ve hâlâ bizimle olması konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

"Ne var? Ev hayatını tatması onun için iyi," diye ısrar ettim. "Eminim bulaşık yıkamayı bile bilmiyordur."

"Hadi ama. Ona neden işkence ediyorsun?" diye sordu Hope.

Ona güldüm. "Bu nasıl bir işkence? Bulaşıkların bitmesi gerekiyor. Diğer yarısının nasıl yaşadığını görmesi onun için iyi."

"Bahsettiğim şey bu değil. Bütün yemek boyunca ona bakmadın bile. Ona soğuk davrandın," diye cevap verdi.

"Evet, bir yanımda gurur duydu çünkü benim şirret oyun kitabımdan bir sayfa aldın, ama yeter artık," dedi Nia. "Oraya git ve onun acısına son ver. Sana söylemek istediği şeyler var."

"Evet, sen buraya gelmeden önce bize söyledikleri gibi," diye fısıldadı Hope, yaklaşırken gözleri parlıyordu. "Senin hakkında. Çok hoş, bayıltıcı şeyler Mads. O senin için gidici."

"Ne dedi?" diye sordum. Noah'nın onlarla konuştuğunu düşününce kendimi biraz sersemlemiş hissettim. Zor bir kalabalık olduklarını ilk elden biliyordum. Noah, Apple'ın marka liderliği ekibinden NFL'in başkan yardımcısına kadar herkesle pazarlık yapabilse de, iki koruyucu kankamın birleşik ateş gücüyle başa çıkabileceğinden emin değildim.

"Bu kişisel bir mesele," diye burnunu çekti Nia. "Onunla bizim aramızda."

Hope onun kolunu tokatladı. "Sen kimin tarafındasın?" Sesini alçalttı. "Önce senin güzel olduğunu söyledi."

"Hayır, *baş döndürücü* olduğunu söyledi," diye düzeltti Nia. "Daha da iyi."

Hope heyecanla başını salladı. "Doğru ya! Sonra onu gerçekten mutlu ettiğini ve etrafında bir neşe balonu olduğunu söyledi. Ne kadar şirin değil mi?"

"Ve onu hizada tutabilmenden hoşlandığını söyledi. Bunu benden aldın," dedi Nia onaylayan bir baş hareketiyle.

İçimde bir şeyler fokurdadı, bana söyledikleri şeyle ilgili küçük bir heyecan bombası.

"Bak, olan biten her şeyi bilmiyoruz-" dedi Hope. "-çünkü bize anlatmayacaksın," diye ekledi Nia yardımsever bir tavırla.

"Ama her şeyi berbat ettiğinin farkında olduğu çok açık. Ve sen yeterince önemlisin.

Buraya gelip işleri düzeltmeye çalışması için. Onu affetmek zorunda değilsin. Ama bence en azından onu dinlemelisin," diye sözlerini tamamladı Hope.

"Peki, tamam," dedim masadan kalkarken. "Gidip yardım edeyim."

"Bırak konuşsun," diye öğüt verdi Hope. "Bence söyleyecekleri hoşuna gidecek."

"Kulak misafiri olmayacağımıza söz veremeyiz," diye seslendi Nia arkamdan.

Mutfığa açılan kapıyı açtım ve bir süre Noah'nın sırtını izledim. Ayrı kaldıktan sonra onu bu tanıdık yere bırakmış olmak hâlâ tuhaftı. Nia ve Hope'un sıcacık dairesi benim ikinci evim gibiydi, ama o buradaydı ve sanki o da buraya aitmiş gibi davranıyordu.

Onun burada olması hoşuma gidiyor muydu? Evet, itiraf etmek istediğimden daha fazla. "Hey. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Noah dirseklerine kadar bulaşıkların içindeydi ve arkasını döndüğünde kendini neyin içine soktuğundan emin değilmiş gibi görünüyordu. "Elbette.

yap. Bulaşık makinesi dolu ve şimdi tüm bu yağlı tencereleri fırçalamaya çalışmak zorunda kaldım."

Yanına gittim ve ne yaptığına baktım. "El sabunu ve kağıt havlu kullanıyorsun, Noah. Sorun yaşamana şaşmamalı."

"Elimden geleni yapıyorum," diye mırıldandı. "Mutfak sanatlarında pek usta sayılmam."

"Çekil," dedim kalçamı onunkine çarparak. "Ben hallederim."

İç çekti ve kenara çekildi. "Kurutacağım."

"Anlaştık. Kurutma askısı lavabonun altında."

Ben fırçalayıp durularken ve o da çeşitli tencere ve tavaları silerken sessiz bir ritme girdik. Konuşmak istediği belliydi, ama yapmamız gereken büyük konuşmayı başlatmak yerine, aradan çıkarabilmek için işe eğildi. Sanırım söylenmesi gereken şeyin tüm dikkatimizi hak ettiğini bir şekilde biliyordu.

"Bu şarkıyı hatırlıyor musun?" diye sordu seksi bir gitar yalamasıyla.

Dinlemek için başımı eğdim ve yanaklarıma sıcak bir kızarıklık yayıldığını hissettim. "Chris Isaak'tan *Wicked Game*. Nasıl unutabilirim ki? Avrupa'dan eve dönüş yolculuğumuz sırasında çalıyordu."

"Unutulmaz bir uçuştı," diye düşündü. "O kadar gergindin ki-"

"Ta ki sen beni kucağına çekip öpene kadar. Sonra beni kanepeye geri getirdin ve..."

"Sana uçuş korkunu unutturdu," diye sırıttı. "Ta ki hostes çıkıp da daha başlamadan sözümüzü kesene kadar. Neredeyse onu kovuyordum."

"Beklediğime değdin," diye güldüm.

Onunla anılarımızı tazelemek iyi hissettiriyordu. Mutlu zamanlarımıza odaklanmak, ayrıldığımız tüm yolları yeniden gözden geçirmekten daha iyiydi. Ama biliyordum ki

Yine de bizi bitiren tüm o kasvete geri dönmemiz gerekiyordu, en azından bir kez daha, bunu atlatıp atlatamayacağımızı anlamak için. Umutlanmamaya çalışıyordum ama Noah bana her baktığında içimde kelebekler uçuşuyordu.

İşimizi bitirdik ve küçük mutfak tertemiz görüne kadar tezgahları sildik.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" Noah sordu.

Endişeli görünüyordu, kaşları birbirine yaklaşmış ve kaşları çatılmıştı.

"Elbette," diye mırıldandım. Konuşmaya başlamasını beklerken çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Yaptığım şey için üzgün olduğumu söylemem gerek Maddy. İş senin önüne koyduğum için. Gerçekten bir mazeretim yok. PSM'nin performansının kontrolünün hep bende olduğunu düşündüm. İşler sarpa sarmaya başladığında kendimi çaresiz ve kontrolsüz hissettim ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Duruma kızgındım, senin bu durumdaki rolüne *değil*. Sen savunmasız bir durumdaydın ve ben her şeyi daha da kötüleştirdim, bunun için özür dilerim."

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. Bu ondan beklediğim son şeydi.

"Teşekkür ederim. Bunu söylediğini duymak benim için çok anlamlı."

"Dahası da var," diye devam etti, bana yaklaşarak ama yine de aramızda bir tampon oluşturarak. "Seni elimde tutmak için savaşımadan çekip gitmene izin verdiğim için üzgünüm."

Nefesim kesildi. Sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi.

"Noah, benim de özür dilemem gerekiyor," dedim aceleyle. Söyleyeceklerimin barışmamızın içinde kaybolup gitmesini istemiyordum.

"Ne demek istiyorsun? Ben-"

"Ben kaçtım. Senden kaçtım. Bizden." Derin bir nefes aldım. "Bunu seninle konuşmaya çalışmadım ve bu adil değildi. Ben de senin kadar

Aramızda olanlar için senin kadar ben de suçluyum. İlişkimizdeki kusurları aramaya devam ettim. Ama Beckett olayıyla birlikte her şeyin ters gittiği noktaya kadar aramızda tek bir sorun bile yoktu. Birlikte çok iyiydik ve bu beni korkutuyordu. Çünkü senin de bunu hissedip hissetmediğinden emin değildim."

"Tanrım, Maddy, hissettim, her şeyi hissettim. Seni özledim," dedi Noah yumuşak bir sesle. Gözleri yüzümü taradı. "Hem de çok. Seni kaç kez aramak istediğimi bilemezsin. Hayatım sensiz boş geliyor, sanki her şeyi yaşıyormuşum ama gerçekten yaşamıyormuşum gibi."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim. "Uyuyamadım."

Ortaya çıkan her şeyi değerlendirirken sessizce birbirimize göz kırptık. Noah elimi tutmak için uzandı.

"Sana bir şey daha söylemem gerekiyor," dedi Noah kısık bir sesle.

Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

"Neymiş o?" Ona bir adım daha yaklaşarak fısıldadım.

"Bu..." Diğer eliyle yanağımı okşamak için uzandı ve gözlerimin içine baktı. "Sana delicesine, çılgınca, *umutsuzca* aşık oldum, Maddy Malone. Ve seni sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm için aklımı kaçıırıyordum. Bu yüzden daha ileri gitmeden önce senin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmem gerekiyor."

Gözlerim yaşardı ve tek yapabildiğim sessizce başımı sallamak oldu. "Öyle mi?" diye sordu, yakışıklı yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle.

"Ben de seni seviyorum Noah," diye burnumu çekerek beni boğmakla tehdit eden duygularımı bastırdım. "Hem de çok."

Kollarına atıldım ve beni bir film öpücüğünün içine çekti, dudaklarımız birleşirken beni geriye doğru eğdi. Bunu özlemiştim, inanılmaz bağlanma hissimizi, sanki bedenlerimizi birbirine bastırmak tam da ait olduğumuz yermiş gibi. Kollarımı boynuna doladım ve sanki kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalışıyormuşum gibi onu öptüm.

"Oh bekle! Hoppala!"

Noah beni kollarının arasında geriye doğru eğilmiş halde tutarken geri çekildi ve Nia ile Hope'un kapı aralığında kıkırdadığını gördük.

"Görünüşe göre burada işler iyi gidiyor," dedi Nia. "Biz de tam tatlı almak için geliyorduk ama sanırım siz çoktan başlamışsınız."

Noah sonunda beni ayağa kaldırdı ve ben de ellerimi ağzıma bastırarak utanç verici bir kıkırdama çıkardım.

"Yakalandık," dedi Noah utangaç bir ifadeyle. "Ama bulaşıkları bitirdik."

"Anlıyorum," diye gülümsedi Hope yanımdan geçerken. "Siz ikiniz kalmak istiyor musunuz yoksa başka bir yerde mi eğleneceksiniz?"

"Tatlıda ne olduğuna bağlı," dedi Noah kaşlarını ona doğru kaldırırken.

"Unsuz çikolatalı torte," diye cevap verdi. "Kendim yaptım."

"Dur bakalım, ne istediği umurumda değil; ben onun için kalıyorum," dedim. "Katılmak zorundayım," diye ekledi Noah. "Çikolataya asla hayır demem."

Hope tabakları toplarken Nia da Bailey's ile kahve yapmaya koyuldu. Hepimiz masaya yeniden yerleştikten sonra, şimdiye kadar pişirilmiş en günahkâr torte olması gereken şeye yumulduk.

"Paris'teki Sebastien Gaudard Pastanesi'nden daha iyi," dedi Noah kaşğını ağır çekimde ağzından çıkarırken.

Beni baştan çıkarmaya çalışmadığını biliyordum ama bu küçük jest bile kıpırdanmama yetti.

"İşte *bu* bir iltifat!" Hope haykırdı. "Teşekkür ederim."

Noah ikinci bir dilim daha aldı, bu Hope'u daha da gururlandırdı.

"Peki siz ikiniz ne durumdasınız?" Nia aramıza bir göz attı. "Noah bir görev için kapımıza geldi. Öpüşüp barıştınız mı, yoksa bu sadece göstermelik miydi?"

Kızardım. "Öpüştük. Ve kesinlikle göstermelik değildi."

Noah, Nia ve Hope'a baktı. "Bunu mümkün kıldığınız için ikinize de teşekkür borçluyum."

"Kes şunu," dedi Hope elini ona doğru sallayarak. "Siz ikiniz eninde sonunda bunu çözecektiniz."

Üçü birbirleriyle Noah'ın küçücük mutfakta çalışmaya çalışmasıyla ilgili şakalaşırken ben de arkama yaslanıp her şeyi içime çektim. Hâlâ *burada* olduğum için hayretler içindeydim. Etrafımda en iyi iki arkadaşım vardı ve sevdiğim, evet *sevdiğim* adam onları büyülüyordu. Neredeyse gerçek gibi gelmiyordu. Gülümsememi engelleyemiyordum.

"Ona bak," dedi Hope beni göstererek. "*Parlıyor.*"

"Sonunda normale döndü," diye kıkırdadı Nia. "Kızımız için gerçekten endişelenmeye başlamıştık. Emo sana hiç yakışmıyor, Mads."

"Sadece gerçekten çok mutluyum," dedim, Noah'ya baktım ve dizini sıktım. "Ve biraz da şoktayım. Bunu hiç beklemiyordum."

"Geldiği yerde daha fazlası var," dedi Noah. "Tüm beklentilerini altüst edecek bir hayata hazır ol." Sanki odada başka kimse yokmuş gibi bana bakıyordu.

Senkronize bir şekilde birbirimize doğru eğildik ve arkadaşlarımla *çığlıkları* arasında öpüştük.

"Bir oda tutun," diye takıldı Nia.

Noah benden uzaklaşırken, "Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor," diye mırıldandı. "Hanımlar, bize izin vererseniz, bu güzel kadını alıp götürmem ve gecenin geri kalanında vücuduna tarifsiz şeytani şeyler yapmam gerekiyor."

Onların kahkahaları arkamızda yankılanırken apartmandan çıktık ve kalbim hiç bu kadar dolu hissetmemişti.

MADDY

Bizi evine geri götürürken ellerimi Noah'dan uzak tutmakta zorlandım. Ve itiraf etmeliyim ki, her zaman başarılı olamadım. Yol boyunca onu pantolonunun üzerinde hissettim, bu da onun vitesleri hızlandırmasına ve normalden daha hızlı sürmesine neden oldu. Binasının altındaki garaja park ettiğinde üzerine atlamak istedim ama iki koltuklu Maserati'si ona yapmak istediğim her şey için harika bir seçenek değildi.

Beni asansörün duvarına yasladı ve sanki her hareketimizi izleyen bir güvenlik kamerası yokmuş gibi beni öptü. Dizlerimin üzerine çöküp fermuarını açmamak için kendimi zor tuttum.

Koridordan onun evine doğru tökezleyerek yürüdük, ellerimizin teşhirciye dönüşmeden ulaşabildiğimiz her çıplak teni keşfetmesine izin verdik. Sonunda kapının kilidini açtığında beni kanepeye sürüklemesini ve daha fazla gecikmeden benimle birlikte olmasını bekledim, ama bunun yerine eşiği geçtikten sonra benden uzaklaştı ve ışıkları açtı.

"Noah, sorun ne?" Surat astım. "Bak.

Bunu görmeni istedim."

Karşımdaki duvarı işaret etti, bu noktaya kadar bir otel lobisinde görebileceğiniz devasa, kişisel olmayan bir modern sanat eserine sahipti. Şimdi ise büyümlü bir şeye, *bizden* bir müze duvarına dönüştü.

"Hepsi... Sen ne zaman..." Hepsi farklı boyutlarda ve çerçevelerde olan düzinelerce fotoğrafa bakarken nefesim kesildi.

"Daha yakından bak," dedi elimi tutup beni duvara doğru götürürken.

Her şeyin ortasında, güzel bir bahçede huysuz, otoriter bir İspanyol çift tarafından çekilen ilk fotoğrafımız vardı. Noah kollarını bana dolamış, başını bana doğru eğmiş, o güne kadar hiç görmediğim devasa ve içten bir gülümseme ile gülümsüyordu. Ona sımsıkı sarılmıştım, sıkıca sarılmıştım ve ısıldıyordum. Etrafımızdaki bahçenin renkleri canlıydı, sıcak portakal çiçekleri ve canlı yeşiller. Fotoğrafı çektiğimizde büyütmediğim için ne kadar etkileyici olduğunu fark etmemiştim, ama duvarda büyütülmüş halini görünce o zamanlar bile bu adama aşık olduğumu anladım. Ve şimdi fotoğrafın nüanslarını gerçekten keşfedebildiğim için Noah'ın da aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirim. Fotoğrafa bakan herkes, birbirlerine karşı karmaşık duygularını çözmeye çalışan bir patron ve ast değil, tembel bir tatil sırasında birbirlerinin tadını çıkaran, aşık iki mutlu tatilci olduğumuzu düşünürdü.

Duvarı tararken "Mükemmel," diye huşu içinde nefes aldım.

"Şuna bak," dedi, siyah beyaz daha küçük bir fotoğrafı göstererek.

"Aman Tanrım, bunu ne zaman çektin?"

Güneşli bir açık hava kafesinde oturmuş ve uzaktaki bir şeye gülümserken profilden çekilmiş bir fotoğrafımdı. Basit bir görüntüydü ama itiraf etmeliyim ki içinde oldukça harika görünüyordum.

"Paris. Kemaniyla dans eden küçük kızı izliyordun. Çok mutlu ve güzeldin ve ben de bunu yakalamak istedim. Bencilceydi... ama o anki bakışını asla unutmak istemedim, Maddy."

"Ben... Ne diyeceğimi

bilmiyorum." "Devam et,

dahası var."

"Ne? Bu utanç verici!" Bir fotoğrafımı gösterdim

Cassie'nin duşu, oyun sırası bendeiken çekilmiş. Ellerimi pençe şeklinde havaya kaldırmıştım ve başımı arkaya atmış gülüyordum.

"Çok vahşî bir oyuncak ayıydın," diye kıkırdadı. "Ama takımın sonunda bunu anladı."

"Tüm bu fotoğrafları senin çektiğini nasıl bilemedim?"

"Yaptığım işte iyiyim," diye böbürlendi. "Yaptığım *her şeyde*. Şuna bir bakın."

Beni yine siyah beyaz, çerçeveli, küçük bir fotoğrafa götürdü. Biraz bulanık ve merkezden uzaktı ama bir foto muhabirinin çekeceği türden bir yaşam kesitine benziyordu.

"Bunu hiç hatırlamıyorum," dedim resmi inceleyerek.

"Daha yakından bak."

Bir asansörün içindeydik ve görüntüm asansörün duvarlarındaki tüm aynalara yansımıştı. Bir parmağımı makyajımı siler gibi gözümün altına koymuştum ama yansımama bakmak yerine aynada Noah'yı incelediğim belliydi. Vücudu fotoğrafın kenarında kesilmişti ama yüzünün de aynalara yansıdığını ve bakışlarının bana kilitlendiğini görebiliyordum.

"Bu tanıştığımız gece," diye fark ettim, her zamankinden daha şık koyu renk bir takım elbise giydiğini fark ettiğimde.

"Mm-hmm," dedi. "Almak istememiştim ama her şeye o kadar kızmıştım ki telefonumu elime alıp yanlışlıkla çekmiş olmalıyım. Ve bana gizlice bakma şekline bayılıyorum."

"Affedersiniz," diye güldüm ve fotoğrafta onu işaret ettim. "Neredeyse ağzının suyu akacak. Şu aç gözlere bak."

"Haklısın," dedi, fotoğrafı engellemek için benim alanıma girerek. "Küstah ve talepkâr olmana rağmen öyleydim."

"Dur bakalım," dedim omzunun üzerinden bakmaya çalışarak. "Gerisini görmek istiyorum."

Noah duvarı hayata geçirmek için büyük bir çaba sarf etmişti ve ben de onun emeğine saygı duymam gerektiğini hissettim. Gerçekten düşünebildiğim tek şey

kıyafetlerini yırtıyordu ama yine de onu soymadan önce bana verdiği hediyenin değerini bilmeye alıřmalıyđım.

"Misafirim ol," dedi nazik bir parmağını boynumun çıplak teninde gezdirirken.

Titredim ama tüm fotoğraflara bakmaya kararlı bir şekilde soluma doğru bir adım attım.

Noah arkama geçti, o kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ama bana dokunacak kadar yakın değildi. Eğildi ve boynumun dibine tek bir öpücük kondurarak atkuyruğumdan dökülen tüyleri gıdıkladı.

"Bunu benim için çok zorlaştırıyorsun," diye yakındım. Fotoğraflara bakmaya devam ediyordum ama artık onları gerçekten görmüyordum.

"Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldandı kulağıma, sonra da kulak mememi öptü.

Vücudunu bana doğru bastırdı ve ikimizin de bir dakika daha bekleyemeyeceğini biliyordum. Etrafımda döndüm ve beni saniyeler içinde ayağa kaldırdı, beni daha önce hiç yaşamadığım bir açlıkla öptü.

pşrken bacaklarımı beline doladım. Beni kanepeye bırakmasını bekledim ama onun yerine uzun koridordan odasına doğru yürümeye devam etti.

"Beklemeyi başardığına inanamıyorum," diye güldüm beni yatağa indirirken.

"nk bütün gece senin tadını çıkarmak istiyorum. Seni yarım düzine kez boşaltmak istiyorum, sonra uykuya dalacağız, sonra uyanacağız ve her şeyi yeniden yapacağız."

Yatağın yanında durmuş, yumuşak gözlerle bana bakıyor, orada olduğuma hl inanamıyormuş gibi beni içine çekiyordu.

"*Beni* boşaltmak istiyorsun, peki ya sen?" Kemerini çözmek için uzanabilmek amacıyla doğrulduım. "Ben de senin için aynısını yapabilir miyim?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Yarım düzine orgazm kısmından emin değilim ama elimden geleni yaparım."

Pantolonunun fermuarını açıp külotundan sertliğini çıkarırken Noah bana baktı. Yataktan kaydım ve önünde diz çöktüm.

"Maddy, hayır, sana sahip olmak istiyorum..."

"Lütfen?" diye sordum. "Sadece birazcık. Seni o kadar iyi hissettirmeliyim ki diğer her şeyi unutmalısın."

Başını bana doğru salladı. "Zaten öyle hissediyorsun."

"Mükemmel," dedim usulca, sonra onu uzunlamasına ağızıma aldım.

Titreyen bir iç çekti ve kendini tutmaya çalışıyormuş ama ağızımın sikinin her santiminde hissedilmesine karşı koyamıyormuş gibi hafifçe bana doğru itti. Dilimi onun uzunluğu boyunca kıvırdım ve yavaşça ağızımdan çıkardım.

"*Maddy*," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Ağızımla içine girip çıkarken, önce yavaş sonra hızlı bir şekilde sikinin tabanını kavramak için uzandım. Kendini ağızımın daha derinlerine iterek bana karşı direndi.

Elini nazikçe saçlarımın üzerinde gezdirirken "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Cevap vermedim, bunun yerine onu daha da derinlere aldım, ellerim onu kendime çekmek için kıcındaydı.

İçindeki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum ama aniden geri çekildi.

"İstiyorum ama henüz değil," diye nefes nefese kendini toparlamak için birkaç saniye bekledi. "Önce seni tatmam gerek."

Beni ayağa kaldırdı, sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü. Elini bacağımın iç kısmında gezdirdi. Şortumun düğmesine uzanarak fermuarı indirmeden önce fermuarı açtı ve hem şortumu hem de iç çamaşırlarımı ayak bileklerimden aşağıya doğru itti. Bacaklarımı teker teker kaldırarak parmak arası terliklerimi yakaladı,

Tişörtümü çıkarırken altımı çıkarmama yardım etmeden önce onları yana fırlattı.

"Bacaklarını daha geniş aç," diye emretti ve ayak bileğime hafif bir tokat attı.

Dudağımı ısırdım ve bana söylediğı gibi yaptım. Ayakta durmamı bile beklemedi, bacaklarımın arasına daldı ve diliyle her santimime dokunmaya çalıştı. Çabalarını zevkimin merkezine yoğunlaştırırken dizlerimin zayıfladığını hissettim, titremeye başlayana kadar yaladı ve emdi. Bir parmağını içime kaydırđı ve sonunda teslim oldum, başımı geriye attım ve duvarlarda yankılanan bir çığlık attım.

Noah beni kollarının arasına alıp yumuşak çarşaflarının üzerine nazikçe yerleştirmeden önce ancak kendime gelebilmişim.

"İyi hissediyor musun?" diye mırıldandı bana bakarak.

Başımı salladım çünkü konuşabileceğimi sanmıyordum.

"Daha da iyi hissetmek ister misin?" "Her zaman," diye fısıldamayı başardım.

Noah bir prezervatif almak için komodinine uzandı ve koyduktan sonra yanımdaki yatağı geçti. "Beni nasıl istiyorsun?" diye sordum.

"Seçeneklerim neler? Göster bana," diye talep etti.

Sırt üstü yatıyordum, bu yüzden bacaklarımı açtım. "Bu şekilde."

"Misyoner. Bir klasik. Hoşuma gitti," diye başını salladı ve uzanıp ateşimi hafifçe okşadı.

Beni keşfetmesine izin vermek istedim ama çoktan orgazm olmuşum. Sıra ondaydı. Karnımın üzerine döndüm ve omzumun üzerinden Noah'ya baktım.

"Ya da böyle." Kıçımı havaya kaldırmak için sırtımı eğerek söyledim.

"Çok güzel," dedi takdirle. Kıçıma sert bir şaplak attı ve şok içinde ciyaklamama neden oldu. "Başka ne var?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve bir kaplan gibi ona doğru süründüm, sonra da göz göze gelebilmemiz için üzerine çıktım.

"Ya da böyle."

Ona yaslandım ve o da inledi. "Karar verildi."

Noah güçlü ellerini kalçalarımaya koydu ve beni yukarı kaldırdı, böylece sikiinin üzerinde duruyordum. Kendimi onun üzerine bıraktığımda beni öpmek için eğildi.

Bedenlerimiz birleşirken "Bunu özlemişim," diye iç geçirdim.

Ona karşı dalgalanmaya başladığımda Noah boynumun arkasını kavradı.

"*Seni* özledim," diye nefes nefese kaldı. "Seni seviyorum, Maddy. Hem de çok."

"Ben de seni seviyorum," diyebildim beni aşağı çekip ağzımı almadan önce.

NOAH

Maddy'yle İspanya'ya ilk gelişimizin üzerinden bir yıl geçtiğine inanmak zordu. O gezi saçma sapan bir kasırgaya dönüşmüştü, ikimizi de daha fazlasını istemeye iten flörtlerle dolu durmak bilmeyen bir buluşma telaşı. Maddy'nin keşfetmek için daha fazla zaman dilediğini söyleyebilirdim, ama eski ben bu tür bir anlamsızlık için bant genişliğine sahip değildi. Yapılacak o kadar çok iş varken bunu zaman kaybı olarak görüyordum.

Yeni ben hayata farklı bakıyordu. Bu kez her şeyi doğru yapmaya kararlıyım ve Maddy'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa olağanüstü bir başlangıç yapmıştım.

Onu gül çalılarının arasından geçirip bir kemerin altındaki iki kişilik masaya götürürken, "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedi. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

"Bunu hak ediyorsun," dedim sandalyesini çekerken.

Madrid'deki *Jardines de la Rosaleda*'nın tamamını Maddy'yle özel bir ay ışığı yemeği için kiralamıştım, çiçek sezonunun en yoğun olduğu dönem olduğu düşünülürse bu hiç de küçük bir başarı değildi. Botanik bahçesinde yüzlerce çeşit gül bulunuyordu ve tatlı kokulu hava ile parıldayan ışıklar arasında, büyük turumuzun ilk gecesi için mükemmel bir yerdi. Maddy peri masallarından fırlamış gibi görünen pembe bir elbise giymişti ve bu da ortamı çok daha mükemmel hale getiriyordu.

Yolculuğu aylarca planlamış, ekibimin üç hafta boyunca tamamen şebekeden bağımsız olmama hazır olduğundan emin olmuştum. Ayrılırken dizginleri devretmek benim için Herkülvari bir çaba gerektirdi, ancak Maddy'ye hiçbir şeyin benim için daha önemli olmadığını göstermek için buna değeceğini biliyordum.

Onu. Bu, geçtiğimiz yıl üzerinde çalıştığım bir şeydi - daha fazla yetki vermek. Hâlâ bir mücadeleydi ama Maddy buna değdi.

Hope, Nia ve Cassie'yi Maddy'nin babası hastalanmadan önce ziyaret etmek istediği yerleri öğrenmeleri için çağırmıştım. Onlardan Maddy'nin şüphelenmeyeceği şekilde bilgi toplamaları zaman aldı. Hayalindeki seyahat programını oluşturabildim; bağlantılarımın da katkısıyla ziyaret etmek istediği yerleri içeren bir program. Yıllar önce hayal bile edemeyeceği bir tur olacaktı. Önce İspanya, sonra İtalya, Fransa, İsviçre, İngiltere ve İrlanda. Bir yere aşık olursak daha uzun süre kalabilmek için esneklik payı bile planlamıştım. Bu benim için normal değildi ama Maddy bir plana sıkı sıkıya bağlı olmak yerine tutkunun önderlik etmesine izin vermenin bilgeliğini görmeme yardımcı olmuştu.

"Şuna bakın!" Maddy haykırdı. Personelin sürprizi olan soluk pembe güllerden oluşan bir taç uzattı.

"Tak şunu, fotoğrafını çekmek istiyorum," diye cevap verdim, cebimden telefonumu çıkararak.

Başına taktı ve benim güzel Maddy'm bir ortaçağ prensesine dönüştü. Her geçen gün daha da güzelleşmesi nasıl mümkün olabilirdi? Arkasındaki ışıklar bulanık olacak şekilde kadrajladım.

Görüntüyü taradıktan sonra, "Keşke Nikon'um yanımda olsaydı, yine de mükemmel," dedim. "Bak."

Telefonumu ona uzattım ve o da gülümsedi. "Vay be, *ne kadar da* iyi, Noah. Telefonunla bile."

Bu, Maddy'nin hayatıma getirdiği pek çok değişikliktir biriydi. Fotoğraf duvarımın gerçek bir beceri sergilediğine dikkat çekmiş ve beni fotoğrafçılığı bir hobi olarak sürdürmeye teşvik etmişti ki bunu hiç düşünmemiştim. *Hobisi* olan bir işkolik mi? Her zamanki gibi haklıydı. En iyi ekipmanları aldım, bana yol göstermesi için bir National Geographic profesyoneliyle anlaştım ve çok geçmeden

bağlandım. Benim için mükemmel bir stres gidericiydi, ayrıca müşterilerim inanılmaz deneklerdi. Artık bazı maçlara onları fotoğraflama niyetiyle gidiyordum, bu da kariyerimden daha fazla keyif almamı sağlıyordu. Hatta *Sports Illustrated* bir profilimde onlardan birkaçına yer vermişti.

Fotoğrafçılık, itibarımı yavaş yavaş yeniden inşa ederken harika bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Sonunda işe aldığımız yetenekli halkla ilişkiler temsilcisinin ilgisinin yanı sıra zaman da almıştı ama müşterilerim ve halk PSM'ye olan güvenlerini yeniden kazanmaya başlamıştı. Beckett Tate hakkındaki tüm hikâyenin ortaya çıkması ve pek çok kadının öne çıkarak yıllarca süren kötü davranışlarını anlatması da buna yardımcı oldu. Bir kez yalancı ve daha da kötüsü bir tacizci olduğu ortaya çıktığında, söylediği her şeye inanmak imkansızdı.

Bir garson aniden ortaya çıktı. "Şampanya?"

"Ah, evet, lütfen," dedi Maddy, Moet & Chandon şişesine bakarak. Bardaklar dolduruldu, adam aynı hızla ortadan kayboldu.

"Bize," dedim kadehimi kaldırarak.

O da flütünü benimkine vurdu. "Yeni başlangıçlara ve kutlamalara."

Yüzündeki Cheshire kedisi sırıtışını fark etmeden önce bir yudum aldım. Kalbim hızlandı. Bagajımı mı karıştırıyordu? Küçük lacivert kutuyu bulmuş muydu? "Tam olarak neyi kutluyoruz?"

Neşeyle ellerini çırpı. "Yayımlanmak üzere olan bir yazarla çıkıyorsun!"

Çenem düştü. "Maddy! Ciddi misin sen?"

Başını salladı, yüzü heyecanla parlıyordu. "Bugün menajerimden bir e-posta aldım ve sana söylemek için en uygun zamanı bekleyeceğimi düşündüm."

Ayağa fırladım ve onu sıkıca kucakladım. "Bunu yapabileceğini biliyordum Mads. Tebrikler!"

Ona bir öpücük verdim ve hemen kamuya açık bir alanda olmamayı diledim. Onu aceleyle otele götürmek cazip geliyordu. Ama başka bir büyük haberi birlikte kutlamadan önce ajandamda yapmam gereken başka bir şey daha vardı.

Nihayet ayrıldığımızda bana baktı. "Yayıncım deneklerimin fotoğraflarını eklemem gerektiğini düşünüyor. Keşke bunu benim için yapabilecek yetenekli, süper seksi ve seksi bir fotoğrafçı tanıyor olsaydım." Bana kaşlarını kaldırdı.

"Oh, Maddy, hayatta olmaz. Henüz o kadar iyi değilim. Yapamam," diye karşı çıktım.

"Ama sen *iyisin!* Ve hakkında yazdığım tüm insanları şahsen tanıyorsun, bu da inanılmaz çekimler yapabileceğin anlamına geliyor, Noah!"

Gül çalılarının arasına gizlenmiş görünmez hoparlörlerden müzik açıldı ve ben de onun kollarımda olmasından yararlanarak dikkatini başka yöne çekmek umuduyla sallanmaya başladım.

"Noah. Yapacağını söyle. Yapmak zorundasın," diye talep etti ayağını yere vurarak.

Ona güldüm. Maddy'den başka kimse benimle böyle konuşup paçayı kurtaramazdı.

"Göreceğiz," dedim başının üstünü öperek.

En azından şimdilik geri adım atmasını sağlamaya yetmiş gibi görünüyordu. Uzun vadede ona hayır diyebileceğim konusunda hiçbir yanılsamam yoktu. Vücudunu benimkine bastırarak dansın içinde rahatladı. Bunun benim hayatım olduğuna hâlâ inanamıyordum. Her zaman mutlu olduğumu düşünmüştüm. İşim tüm varlığımı belirliyordu ve çok uzun süre bunun benim için yeterli olduğunu düşünmüştüm. Bildiğimi sandığım her şeyi yeniden değerlendirmem için bu küçük doğa gücü gerekmişti. İş önemliydi ama ikinci sırada olmalıydı.

"Kendimi çok şanslı hissediyorum," diye düşündüm.

Maddy daha da yaklaştı. "Sen hissediyor musun? Lütfen bana daha fazlasını anlat." Kıkırdadım. "İltifat için balık avlıyorsun, ha?"

"Belki."

"O zaman kemerini bağla, çünkü bende çok var."

Maddy'nin sırtını okşadım ve sakin kalmaya çalıştım. İçimdeki huzursuz hisler benim için yeniydi. Gergin bir adam değildim ama bu durumda düpedüz sarsılmıştım. Kendimden şüphe ettiğimden değil. Aslında, bir karardan hiç bu kadar emin olmamıştım. Bu hissi araştırdığımda, hissettiğim şeyin saf çocuksu bir heyecan olduğunu fark ettim.

Olacakları sabırsızlıkla bekliyordum.

"Kendimi şanslı hissediyorum çünkü o gece benim otel odamdaydın."

"Affedersiniz ama *benim* odama girdiniz. Önce ben girdim, sürüngen."

Kıkırdadım. "Bu konuda anlaşılamayacağımız konusunda hemfikiriz. Ama seni orada bulmak ne büyük bir şans."

"Şans değildi, kaderdi."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Katılıyorum. Kaderdi," dedim onu biraz daha sıkarak.

"Başka?" diye fısıldadı.

"Beni anladığın için kendimi şanslı hissediyorum. Sevilmesi kolay biri olmadığımı biliyorum, Maddy."

Eğildi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Kes şunu hemen! Seni sevmekten daha kolay bir şey yok, Noah Parker."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedim tekrar bana yaslanırken. "İşle ilgili bazı yüklerim var."

"Hepimizin yükü var," diye karşılık verdi.

"Tamam, tamam." İçimi çektim. "Söylediğim neredeyse her şeye bir cevabın olduğu için kendimi şanslı hissediyorum. Beni hizada tutuyorsun."

"Birinin yapması gerek," diye kıkırdadı. "Neden ben olmayayım?" "Gerçekten neden sen değilsin?"

Senkronize bir şekilde sallanıyorduk ve bunun Maddy'nin beni tamamlamasının bir başka yolu olduğunu fark ettim. Genelde dans eden biri değildim ama onunla birlikte hareket etmek çok doğal geliyordu.

"Bu gezi için teşekkür ederim, Noah," dedi. "Bayıldım."

"Daha birinci gün," diye güldüm. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü *seninleyim*," diye ısrar etti. "Sadece ikimiz, hiçbir kesinti olmadan. Bu bana verebileceğin en güzel hediye. Zamanının hediyesi."

Bir an için bunu düşündüm.

"Zamandan bahsetmişken..." Maddy'den uzaklaştım ve küçük kutuyu çıkarmak için elimi cebime attım, sonra dizimin üzerine çöküp kutuyu açtım. "Sonsuzluk hakkında ne hissediyorsun?"

Elleri şok içinde ağzına gitti. "Noah!"

Söylemem gereken şeyi söylemek için kendimi toparladım çünkü tek yapmak istediğim onun mutluluk gözyaşlarını öpmekti.

"Maddy, bu şekilde sevebileceğimi hiç bilmiyordum. İçimi açtın ve hayatıma çok fazla güneş ışığı getirdin. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun ve hayatımın geri kalanını sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçirmek istiyorum." Sakin bir nefes aldım. "Karım olur musun, Maddy Malone?"

"Evet, evet, *evet!*" diye bağırdı, aşağı yukarı zıplayarak. "Noah, evet!"

Ayağa kalktım ve kendini kollarıma attı, aramızdaki boyut farkına rağmen neredeyse dengemi bozuyordu. Maddy yanaklarımı tekrar tekrar öptü, ta ki ağızlarımız anlaşmamızı mühürleyen bir öpücükle birleşene kadar.

"O yüzüğü bana tak, Noah Parker," diye gözyaşlarının arasından konuşmayı başardı.

Ellerimin biraz titremesine şaşırmıştım. Adrenalin ilk kez beni bu kadar etkilemişti, ama titremek için daha iyi bir neden düşünemiyordum.

Maddy parmağına taktığında şok içinde, "Devasa bir şey," dedi. "Bu çok fazla!"

Altı karatlık oval elmas solgun teninde göz alıcı görünüyordu.

Işığı yakalamak için elini ileri geri çevirirken, "Bence mükemmel," dedim. "Ama başka bir şey istiyorsan, Harry Winston'a geri dönüp-"

"Hayır! Bunu *asla* çıkarmayacağım!" dedi yüzüğü göğsüne bastırarak. "Ona bayılıyorum, Noah."

Alt dudağı titredi ve tekrar ağlamaya başladı. "Hey, hey," diye fısıldadım, onu kollarıma alarak.

"Çok *mutluyum*," dedi gözyaşlarının arasından. "Bunun benim için mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

"Bu ikimiz için de geçerli," dedim, biraz kendimden geçmiş hissederek.

Her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Maddy hayatıma girip bana yaşanacak daha ne kadar çok şey olduğunu gösterene kadar ihtiyacım olan tek şey imparatorluğumdu. Bana anda kalmayı, sıradan şeylerden keyif almayı ve günlerinizi sizi gerçekten anlayan biriyle paylaşmanın en kötü günü bile nasıl daha iyi hale getirebileceğini öğretti.

"Seni seviyorum Maddy," dedim kollarımı ona dolayarak ve onu sıkarak. "Ve tüm günlerimizi bunu sana kanıtlayarak geçireceğim."

"Kanıtlamak zorunda değilsin. Ben zaten biliyorum." Burnunu çekti.

Uzanıp yüzünü nazikçe kendime çevirdim ve başparmağımla gözyaşlarını sildim. "Bir sonraki maceramıza, aşkım."

Geleceğimizde bizi nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyordum.

BAY'IN SONU JERK

MİLYARDER PATRON DELİKLERİ KİTAP İKİ

Bay Huysuz

Bay Ahmak

Bay Ukala

Not: Ayaklarınızın yerden kesilmesini ister misiniz? Özel ücretsiz kitap teklifi ve ***Bay Ukala, Güzellik ve Milyarder Huysuz ve Milyarder Prensin İnatçı Asistanı*** kitaplarından özel alıntılar için sayfayı çevirin.

ÜCRETSİZ KİTAP TEKLİFİ

USA Today'in en çok satan yazarı Leslie North'un BEŞ tam uzunlukta romansını ÜCRETSİZ okuyun! Yüzlerce BEŞ YILDIZLI İNCELEME ile 600+ sayfadan fazla çok satan romantizm!

Yazarın e-posta listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ kitaplarınızı alın: www.leslienorthbooks.com

TEŞEKKÜRLER!

Kitabımı satın aldığınız için çok teşekkür ederim. Okuyucularımı ne kadar takdir ettiğimi kelimelere dökmek benim için çok zor. Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı unutmayın. İncelemeler bir yazarın başarısı için çok önemlidir ve kitabı incelemek için zaman ayırırsanız çok memnun olurum. Sizden haber almayı seviyorum!

Benimle bağlantı kurabilirsiniz:

BİR YAZARIN GÜNÜNÜ YAPMAK

Sizin gibi okuyuculardan gelen harika eleştirileri okumaktan daha güzel bir şey yok, ancak bunun yüzümde bir gülümseme yaratmasından daha fazlası var. Bağımsız bir yazar olarak, New York'taki büyük bir yayınevinin finansal gücüne ya da Oprah'ın kitap kulübüne girecek nüfuza sahip değilim. Sahip olduğum şey, çok da gizli olmayan silahım, siz muhteşem okuyucularımsınız!

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, kısa bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum. [BURAYA TIKLAYIN](#) ya da bu kitabın sonunda Amazon tarafından istendiğinde bir yorum bırakın. Alternatif olarak, Amazon'da bu kitabın ürün sayfasına gidin ve orada bir yorum bırakın - MÜŞTERİ YORUMU YAZIN bağlantısını arayın.

Uzunluğu ne olursa olsun (kısa iyidir!), yorumunuz bu serinin büyümesi ve diğer harika okuyucuların eline geçmesi için ihtiyaç duyduğu görünürlüğü elde etmesine yardımcı olacaktır. Ayrıca, nazik yorumlarınızı okumak çoğu zaman günümün en önemli olayıdır, bu yüzden lütfen bu kitapta en çok neyi sevdiğinizi bana bildirdiğinizden emin olun.

LESLIE HAKKINDA

Leslie North, çağdaş kadın romantizmi ve kurgu alanında eleştirmenlerce beğenilen bir yazarın USA Today Çok Satanlar listesindeki takma adıdır. Bu anonimlik ona mükemmel bir Özellikle romantizm ve erotik fantezi türlerinde tüm sanatsal paletiyle resim yapma fırsatı.

Bir sonraki Leslie North kitabınızı bulmak için LeslieNorthBooks.com adresini ziyaret edin veya seçin:

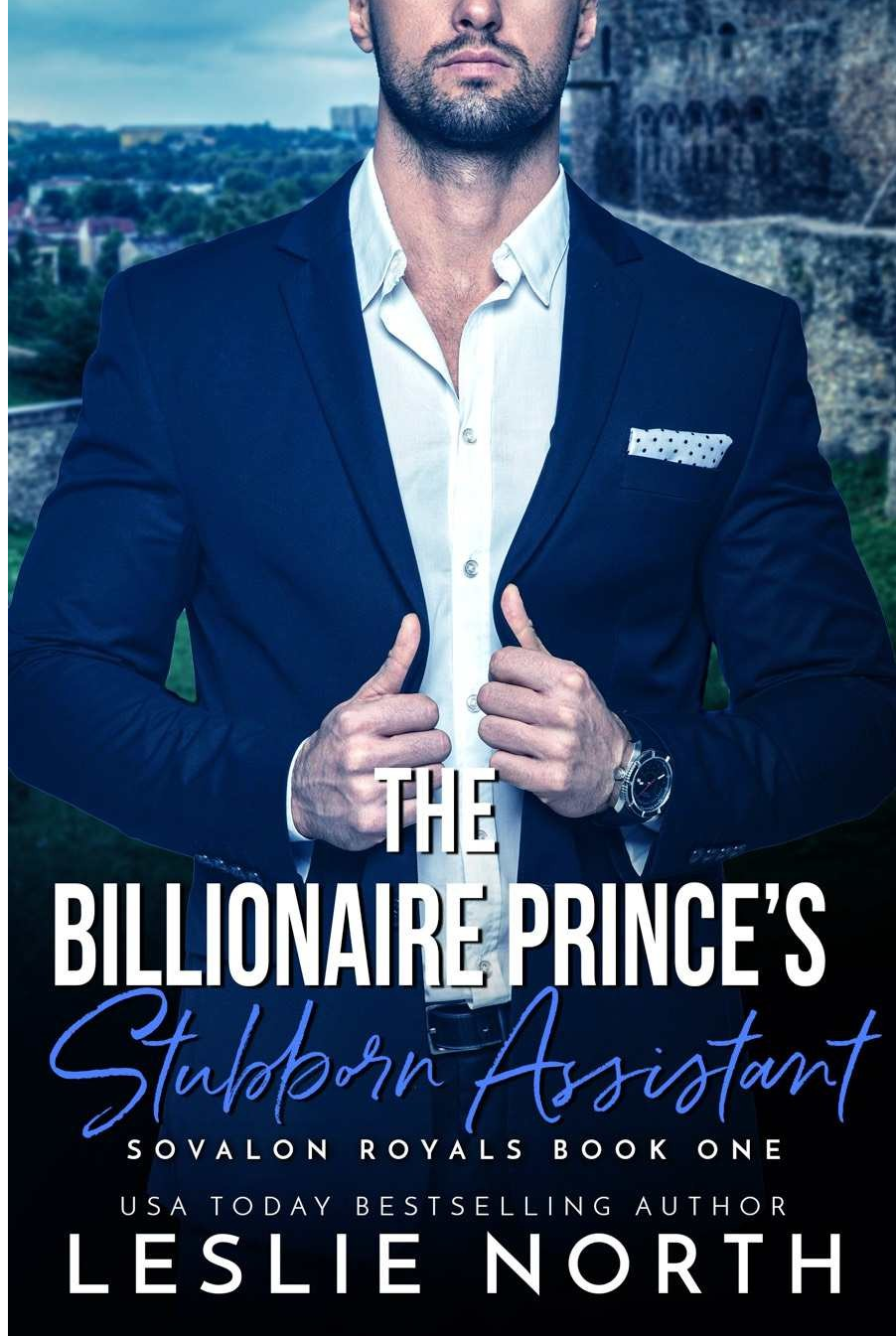
KAHRAMAN

A

GÖREGÖRE

MECAZA

Not: Ön gösterimler, eşantyonlar, ARC teklifleri, eğlenceli ekstralar ve bir sürü kötü çocuk fotoğrafı ister misiniz? Facebook grubum [Leslie's Lovelies!](https://www.facebook.com/LesliesLovelies/)'e katılın

BLURB

Clementine Wicke için tarihi bir binayı yıkmaktan daha büyük bir trajedi yoktur. Bu yüzden Prens Edward Ashton eski bir taşra şatosunu restore etmek için ondan yardım istediğinde, Edward'ın modern mimariye olan sevgisi ve şatoyu küçümsemesine rağmen yardım etmeye isteklidir.

Eski olan her şey için biraz can sıkıcı olmaktan daha fazlası. İşin iyi tarafı, bu iş hayatının işidir ve ailesinin mimari hurdacılık işini gerçekten canlandıracaktır. Dezavantajı mı? Çıldırtıcı derecede çekici bir milyarder prensin yanında çalışmak. Hiçbir şey Clementine'i kaleyi restore etme hedefinden saptıramaz. Prens Edward'ın seksiliği değil. Ya da yakıcı öpücükleri. Ya da ona aşık olmaya başladığı gerçeği. Hem de çok.

Clementine muhteşem olmasına rağmen, aynı zamanda Edward'ın şimdiye kadar uğraşmak zorunda kaldığı en inatçı, inatçı, sinir bozucu kadın. Yine de kalede Edward'ın yanında çalışmadığı zamanlarda, orası kesinlikle boş geliyor. Karşılıklı çekimlerini görmezden gelmek imkânsız hale geldiğinde, ikisi de büyüyen tutkularına yenik düşer ve birbirlerinin bakış açısını yeniden anlarlar. Edward kendini hiç beklemediği bir şey yaparken bulur: geçmiş ve ona ilham veren kadını takdir etmeyi öğrenmek.

Ancak tadilatla ilgili öngörülemeyen bir sorun yeni ilişkilerini teste tabi tuttuğunda, Clementine ve Edward birbirleri için ne kadar önemli olduklarını keşfetmek ya da sahip oldukları aşktan sonsuza dek vazgeçme riskini almak zorunda kalacaklardır...

***The Billionaire Prince's Stubborn Assistant* (Sovalon Royals Book One) kitabını www.LeslieNorthBooks.com adresinden edinebilirsiniz.**

ALINTI

Birinci Bölüm

Güneş ufukta alçalıyordu. Akşam, müreffeh Sovalon Krallığı'nı yutmadan önce Prens Edward Ashton'ın listesinden çıkarması gereken bir madde daha vardı. Kaldırımından on dokuzuncu yüzyıldan kalma köhne okul binasına doğru yürüdü. Ahırın ahşap kapısının kolunu fark etti, ferforje demirdi ve pasla beneklenmişti. Kapı

Okul binası o kadar da ilginç değildi, aksine dökülüyordu. Sovalon Tarih Kurumu, krallığın dört bir yanındaki yapıları koruma konusunda harika bir iş çıkarmıştı, ama bunu başaramamıştı. Artık eskiyi bir kenara bırakıp geleceğe yönelmenin, geçmişe tutunmuş eski, yıkılmaya yüz tutmuş yapılara veda etmenin zamanı gelmişti. Sovalon'un yeni, modern bir mimariye ve onu yirmi birinci yüzyıla fırlatacak çevre dostu bir mühendisliğe ihtiyacı vardı. Edward, Sovalon'u yaşamak için ideal bir yer ve yeni, ilerici girişimler için bir merkez haline getirecek şık, minimalist konutlar ve sokakları kaplayan yeşil işletmeler hayal etti.

"İyi akşamlar Ekselansları," dedi ustabaşı küçük yapının karanlığından çıkarken. Arkasından gelen hava küf ve çürük kokuyordu.

"Lütfen John, bana Edward de." Unvanından hiçbir şekilde utanmıyordu ama Edward kendisine ismiyle hitap edilmesini tercih ediyordu.

Ustabaşı başını salladı ve Edward'a onu takip etmesini işaret etti. "İçeriye görmeye gerek olmadığı için bu uzun sürmez, görmeniz gereken her şeyi dışarıdan görebiliriz. Zaten içeride birkaç demirbaş ve bir sürü toz dışında pek bir şey kalmamış. Evde sadece sınıf olarak kullanılan birkaç oda, küçük bir mutfak alanı ve çok rustik bir banyo var."

"Anlaşıldı," dedi Edward. "Hadi başlayalım."

"Ekip hayvan yaşamı için bir kontrol yaptı ve hiç bulamadı," diye açıkladı ustabaşı. "Yarın yıkımdan önce bir kez daha kontrol edecekler, ama bir şey bulmayı beklemiyoruz. Bina çok yıpranmış, fazla barınak sunmuyor ve zeminler de fazla ağırlığı güvenli bir şekilde taşıyamayacak kadar dengesiz."

Edward başını salladı. "Güzel."

"Okul binasının ana dikey desteklerini devre dışı bırakacak patlayıcılar yerleştirdik, böylece bina kendi içine çökecek." Ustabaşı Edward'a sahayı gezdirdi ve okul binasının

cihazların yerleştirilmesi ve patlama sırasının güvenlik açısından ne anlama geleceğinin açıklanması.

"Yarın sabah dokuz buçukta hazır ve güvende olacak."

Edward görüşmeden memnun bir şekilde elini sıkması için u s t a b a ş ı n a uzattı. "Teşekkür ederim. Bu işin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun John. Babam ilerlemeye ve krallığa yeni bir soluk getirmeye çok odaklanmış durumda ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam için beni görevlendirdi."

Babası onu krallığın konut projelerini ve şehir planlamasını geleceğe taşımakla görevlendirmişti ve Edward'ın kendini kanıtlaması için yapması gereken çok şey vardı. Bölgeye daha fazla insan çekecek yeni konutlar yaratmayı umuyordu.

Edward ustabaşına sertçe baktı, adamın bu projenin ağırlığını anlamasını umuyordu. "Sabah görüşürüz o zaman," dedi.

"Burada olacağız," dedi ustabaşı ve uzaklaştı.

Ustabaşı gittiğinde Edward kendi kendine gülümsedi.

Bu binanın yıkılması ve arazinin kullanılabilir bir gayrimenkule dönüştürülmesi birçok başarının ilki olacak ve babasının verdiği görevi yerine getirebileceğini kanıtlayacaktı. Edward'ın Kentsel Planlama ve Konut Geliştirme Başkanı olarak atanması, babasının ona olan inancının bir göstergesiydi. Üç Ashton kardeşin en büyüğü olarak, Sovalon'un geleceği gerçekten onun ellerindeydi. Bu büyük krallığa yeni bir soluk getirmek istiyordu. Babasının yolun her adımında omzunun üzerinden bakacağını, onu adım adım takip edeceğini ve doğru zamanda kral olarak başa geçmesi için onu yetiştireceğini biliyordu. Babası ve ülkesi için doğru olanı yapacaktı.

Edward arabasına dönmek üzereydi ki binanın arkasından gelen yüksek sesli bir takırtı duydu. Bunu bir hayvan olarak düşünmeye meyilliydi - ekibin sabah ilgileneneceği bir şey- ta ki belirgin bir insan sesinin homurdanarak bir küfür savurduğunu duyana kadar. Burada biri vardı. Tarihi alanların yıkımına karşı çıkan protestoculardan biri olabilir. Bu günlerde onlar

Her zaman aniden ortaya çıkıyor ve Sovalon'u geleceğe taşıma çabalarını zorlaştırıyordu. El fenerini bulmak için telefonunun ekranını aşağı kaydırırdı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." İhtiyacı olan son şey, başka bir aktivistin ensesinde soluk alması ya da daha kötüsü, bir çalışma sahasında yaralanmasıydı. Ustabaşının döşemenin kırılğanlığı hakkında söylediklerini hatırladı. Adımlarına dikkat ederek binaya girdi ve karanlıkta arka odadan gelen hışırtıya doğru ilerledi, ışığını köşelere tutarak gürültünün kaynağını aradı.

Evin arka tarafındaki sınıfa döndü, telefonu yolu aydınlatıyordu. Gölgele arasında eski odanın ayrıntılarını fark etti. Uzun süredir kullanılmayan bir kara tahta, durduğu odanın bir duvarının çoğunu kaplıyordu. Kara tahtanın önünde, üzerinde tozlu bir kitap bulunan köhne bir masa duruyordu; masanın üzerinde hâlâ başka bir zamandan kalma ufak tefek şeyler vardı. Sayfaları ölü sonbahar yaprakları kadar kırılğan ve son yüzyılı aşkın bir sürenin tozuyla dolu bir kitabı eline aldı. Kitabı elinde evirip çevirdi ve zorlukla okunabilen başlığına ışık tuttu. Aristoteles'in etiği hakkında bir şeydi.

Kitabı yere bıraktığında, küçük toz zerrecikleri yükseldi ve telefonun ışığında sihirli bir şekilde parladı. Masanın altından gelen ve ödünü koparan bir hapşırıkla ş a ş k ı n l ı k l a geriye sıçradı.

"Kim var orada?" Edward telefonunu yıpranmış parke zemine doğru çevirdi ve masanın altından bir spor ayakkabının çıktığını gördü. İncelemek için eğildi ve bir an için neden orada olduğunu unutturan bir çift çelik mavisi gözle yüz yüze geldi.

Gözleri olan kadın hayal kırıklığına benzeyen bir iç geçirdi ve saklandığı yerden dışarı çıktı.

"Eh, beni buldun," dedi. Edward kadının sesinde bir meydan okuma sezdi ama görünüşü onu o kadar şaşırtmıştı ki nasıl cevap vereceğini bilemedi. Saçları telefon ışığında altın renginde parlıyor, dalgaları yüzünü bir hale gibi çevreliyordu. Omuzlarını geriye doğru itti,

Kuğu gibi bir boyun ve yüksek elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı. Parmağını onun yanaklarında gezdirme isteği duydu. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "İzinsiz girdiğim için beni patronuna şikâyet edecek misin?"

Patronuna mı? Bu ziyaret için modadan ziyade pratikliği düşünerek giyinmişti, tozlu ve kirli bir binaya götürüleceğini varsaymıştı, bu yüzden ilk bakışta onu neden bir inşaat işçisi sandığını anlayabiliyordu. Dergi kapaklarını fazlasıyla süslemiş olan yüzünü tanımamış olması yine de gururunu biraz incitmişti. Belki de gölgeler tarafından çok fazla gizlenmişti. Ne de olsa el feneri ona değil, kadına doğrultulmuştu.

Edward kadının sırtında bir sırt çantası olduğunu fark etti. Beline kadar inen bir kot pantolon giymişti ve kalçalarındaki bir deri parçasını ortaya çıkarıyordu. Bir an orada takılıp kaldı, sonra kendini topladı.

"Burada çömeliyor musun?" diye sordu. "Burası bir inşaat alanı. Güvenli değil-"

Adam sözünü bitiremeden, kadın topuklarının üzerinde döndü. Adam onun kaçacağını anladı ve onu durduracağını düşünerek sırt çantasını tutmak için uzandı. Bunun yerine, çanta omzundan kaydı ve kızgın gözlerle ona doğru döndü.

"Geri ver şunu," diye emretti ve adam sırtıtmaktan kendini alamadı. Belki de babası dışında kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı.

"Bana adını söyle," dedi.

"Neden söyleyecekmişim?" diye sordu ve çuvalına uzandı ama adam çuvalı ondan uzak tuttu. Kız ona gözlerini devirdi ve içini çekti. "Peki," dedi ve ellerini havaya kaldırdı. "Boşalt ve çantayı geri ver o zaman."

Meraktan sırt çantasının fermuarını açıp içindeki ışığı yaktığında, kendisine inşaat hurdası gibi görünen bir dizi eşya ortaya çıktı - çeyrek yuvarlak kalıp gibi görünen çizik tahta parçaları ve bir yığın seramik karo. Sırt çantasının

Ağırdı. Ortasında uzun bir çatlak bulunan ağır bir el çanı çıkardı ve inceledi.

"Hırsızlık mı yapıyorsun?" diye sordu ve kadın omuz silkti. Bu eski hurdayı kim neden istesin ki? Sırt çantasının derinliklerine indiğinde daha fazla çöp buldu. Edward başını kaldırıp baktığında, güzel kadının sınıfın kapısından çıkıp arka kapıya doğru koşmaya başladığını gördü.

"Bekle!" diye bağırdı ve elinde sırt çantasıyla peşinden koştu.

Clem gecenin içine daldı, terk edilmiş okul binasından çıkıp arkasındaki bahçeye doğru koşarken akşamın serin havasını içine çekti. O lanet olası inşaat işçisi neredeyse karanlıkta binanın etrafında gizlenerek ne halt ediyordu?

Lanet olsun.

O pislik sadece okul binasında bulduğu değerli parçaların olduğu sırt çantasını almakla kalmamıştı, aynı zamanda onu yakalarsa hırsızlıktan ihbar edebilirdi. Dükkânlarına getirdiği hazineleri nasıl elde ettiğiyle ilgili gerçeği öğrendiğinde babasının yüzündeki ifadeyi hayal etti. Amcası Stoddard ile birlikte Clementine ve babası Sovalon'daki tek mimari hurdacılık işini yürütüyorlardı. Şirket artık zar zor ayakta duruyordu ve bir soygun skandalı işlere hiç iyi gelmeyecekti.

Clem bu tür gizli görevlere çıktığında genellikle varlığı hiç fark edilmezdi. Yıkılmak üzere olan yerleri hedef alıyordu. Eğer devreye girip onları kurtarmazsa sayısız tarihi eserin yok olacağı yerler. Clem'e göre o hırsızlık yapmıyor, geçmişten gelen değerli kalıntıları kurtarıyordu. Topladığı buluntular, günümüzün telaşlı koşuşturmacasından önceki bir hayatın hikayelerini anlatıyordu. Bunlar, zor durumdaki aile şirketinin ayakta kalmasına yardımcı olan hazinelerdi.

Clem kendisine doğru koşan ayak sesleri duydu. Evin arkasındaki sokağa doğru koşmaya başladı, daha hızlı koşmak için kaslarını zorlarken baldır kasları çığlık atıyordu.

"Dur!" diye seslendi ona ve ses tonundaki derin emir Clem'in irkilmesine neden oldu. Adamın kendi nefesi gibi hızlı gelen nefesinin sesini duyduğunda, neredeyse tepesinde olduğunu anladı. Bir an sonra, ağır bir el omzunu itti ve gömleğini kavradı. Kadın geriye doğru sarsıldı ve adamın vücudu kadınıninkine çarparak ikisinin de dengesini bozdu ve çimenlere yuvarlanmalarına neden oldu. Kadın adamın sert bedeninin altında kendini düzeltmeye ve kıpırdanarak kurtulmaya çalışırken yıldızlar üzerinde dönüyor gibiydi.

"Çekil!" diye bağırdı ve adam kendini onun üstünden yukarı itti.

"Kimsin sen?" diye sordu ve kız kalkıp tekrar fırlayamadan onu kolundan yakaladı. "Ve okul binasından hurda çalarak ne yapıyordun?"

"Ivır zıvır mı?" Clem çenesini uzattı.

"Evet, ıvır zıvır," dedi. "Polisi aramalı ve seni izinsiz girmekten tutuklatmalıyım."

Clem gövdesini dikleştirerek dik oturdu ve dengesini sağlamak için bir elinin altındaki zemini kullandı. Ona meydan okurcasına eğildi. "Devam et ve ara."

Kaşlarını kaldırdı, bir yanıt bekliyordu ama adamın tek yaptığı başını sallamak ve boştaki elini yumruk yapmak oldu. Kadın adamın pazularını fark etmekten kendini alamadı - kesinlikle işinin bir ürünüydü. Sonunda yenilgiye uğramış gibi bir sesle iç çekti. Bakışları kıza kaydı ve kızın her şeyini içine çekip sertçe yutkunurken yumuşadı. Kendisinden hoşlanan bir adamın bakışını tanıyordu. Bunu daha önce de görmüştü ve kullanabileceğini biliyordu. Bu adam polisi aramayacaktı.

"Bu arada," dedi, hâlâ onunla göz temasını kesmemeye dikkat ederek. "Onlar antika, hurda değil." Bir inşaat işçisinin ödüllerinin önemini fark etmesini beklemiyordu ama

sözleri onu rahatsız etti. "Ve okul yarın havaya uçurulacak, yani onları çalmıyordum. Onları kurtarıyordum."

"Neden?"

Bu onu ilgilendirmezdi, bu yüzden Clem ona cevap vermedi. Onun yerine bir an için kendisini güçlü bir şekilde kavrayan adamı inceledi. Şimdi ay ışığında oldukları ve onu daha net görebildiği için, tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Onu bir yerden tanıyordu ama nereden? Koyu renk gözleri kıza dikilmişti, düşünceli ve ciddiydi ama kız gözlerine aynı sertlikte bakmaya cesaret ettiğinde, dudakları ince bir sırıtişla büküldü. Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde gülümsemesi kayboldu.

"Özür dilerim," dedi ve boğazını temizledi. Clem'in kolunu bıraktı ve sırt çantasını ona uzattı. "Sana orada, okul binasında, herhangi birinin yıkık dökük bir binanın etrafında dolaşmasının aptalca olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Özellikle de karanlıkta. Tehlikeler-"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye araya girdi Clem ve çantasını geri aldı. Ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. İçinde bir şeyler kıpırdandı, onun elini tutma, tenini kendi teninde hissetme arzusu duydu ama direndi. Kendi başına ayağa kalktı, hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olmak için çantanın içindekileri inceledi ve sonra ona baktı. Ayın ışığında adamın yakışıklı yüz hatları dikkatini çekti ve karnındaki garip özlemi bir kez daha canlandırdı. Uzun boylu ve zayıftı, belli ki çok formdaydı. Dalgalı kum rengi saçları yüzüne dökülüyor, burnunu ve yanaklarını kaplayan çillerle uyumlu çocuksu bir görünüm veriyordu. Ne kadar uzun süredir baktığını fark ettiğinde boynuna bir sıcaklık yayıldı. Bunu inkâr edemezdi; o da ondan etkilenmişti.

"Teşekkürler," dedi ve sırt çantasını kaldırdı. "Gerçekten..." "Tanıdık" demek üzereydi ama sonra bırakmaya karar verdi. Bu adama ilgi göstererek durumu daha da karmaşık hale getirmesine gerek yoktu. Adam çekici olabilirdi ama okul binasının yıkımıyla bir şekilde ilgisi varsa onun tipi olmadığı açıktı. Yürüyüp gitmek daha iyiydi.

Tek ayağının üzerinde döndü ama adamdan bir adım bile uzaklaşmadan elini omzuna attı ve vücudunu kendi vücuduna doğru eğdi. Dudakları, o daha ne istediğini anlamadan kızın dudaklarına kondu ama bir kere konduktan sonra kız arzusunu inkâr edemedi. Aralarındaki sıcaklık hissediliyordu ve küçük bir öpücükten sonra Clementine'in teninde milyonlarca ateş yanmıştı. Adam geri çekildiğinde, o da en az Clementine kadar şaşırılmış görünüyordu. Clem kendini toplamak için bir adım geri çekildi. Bu da neydi böyle?

Hiç düşünmeden elini kaldırdı ve garip bir şekilde el salladı. "Hoşça kal," dedi ve diğer yöne doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle," diye seslendi adam.

Geri döndü, onu öpmüş olabileceğini ama kesinlikle daha fazlasıyla ilgilenmediğini anlatmaya hazırdı, özellikle de onun gibi kariyeriyle savunduğu her şeyin tam zıt kutbunda yer alan biriyle. Ama o daha tek kelime edemeden, adam sırt çantasını uzattı. Öpüşürken çantayı düşürmüş olmalıydı.

"Bunu unutmak istemezsin," dedi adam.

Çantayı ondan alırken eli onunkine değdi ve kolundan aşağı bir heyecan aktı. Ateşi bir kez daha alevlendi ve bakışlarının alevinde mum gibi eridiğini hissetti. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce bu arzuyu söndürmeli ve sakinleşmeliydi. Toplayabildiği tüm cesaretle onun bakışlarından ayrıldı. Hazinelele dolu çantası omzunda zıplarken diğer yöne doğru koştu, onun dudaklarının hatırası her şeyi gölgede bıraktı.

***The Billionaire Prince's Stubborn Assistant* (Sovalon Royals Book One) kitabını www.LeslieNorthBooks.com adresinden edinebilirsiniz.**

İçindekiler

[Milyarder Patron Delikleri](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bay](#)

[Pislik](#)

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Posta](#)

[Listesi](#)

[İçeriği](#)

[1. Noah](#)

[2. Maddy.](#)

[3. Noah](#)

[4. Maddy.](#)

[5. Noah](#)

[6. Maddy.](#)

[7. Noah](#)

[8. Maddy.](#)

[9. Maddy.](#)

[10. Noah](#)

[11. Maddy.](#)

[12. Noah](#)

[13. Maddy.](#)

[14. Maddy.](#)

[15. Noah](#)

[16. Maddy.](#)

[17. Noah](#)

[18. Maddy.](#)

[19. Noah](#)

[20. Maddy.](#)

[21. Noah](#)

[22. Maddy.](#)

[23. Noah](#)

[24. Maddy.](#)

[25. Noah](#)

[26. Maddy.](#)

[27. Noah](#)

[28. Maddy.](#)

[29. Noah](#)

[30. Noah](#)

[31. Maddy.](#)

[32. Maddy.](#)

[33. Noah](#)

[34. Maddy.](#)

[35. Noah](#)

[36. Noah](#)

[37. Maddy.](#)

[38. Maddy.](#)

[39. Noah](#)

[Bay _____ Pislik'in](#)

[Sonu _____ Ücretsiz](#)

[kitap _____ teklifi](#)

[Teşekkürler!](#)

[Leslie Hakkında Bir Yazar](#)

[Günü Yapın](#)

[Sneak Peek: Bay Ukala](#)

[Sneak Peek: Güzellik ve Milyarder Huysuz da
Leslie'den](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

